

Benjamin Kuras

**JAK ZABÍT
CIVILIZACI**

JAK ZABÍT CIVILIZACI

PRAHA 2011

Benjamin Kuras: Jak zabít civilizaci
Vydání první
Copyright © 2011 Benjamin Kuras
All rights reserved

Vydalo nakladatelství Baronet a.s., Izraelská 6, Praha 10, www.baronet.cz
v roce 2011 jako svou 1609. publikaci
Přebal a vazba © 2011 Ricardo a Baronet
Ilustrace na přebalu © 2011 Martina Kysucká
Odpovědná redaktorka Stanislava Moravcová
Sazba a grafická úprava Ricardo, Sázavská 19, Praha 3
Tisk a vazba: FINIDR, s. r. o., Český Těšín
Veškerá práva vyhrazena.

Tato kniha ani jakákoli její část nesmí být přetiskována, kopírována
či jiným způsobem rozšiřována bez výslovného povolení.

Název a logo BARONET® jsou ochranné známky zapsané
Úřadem průmyslového vlastnictví pod čísly zápisu 216133 a 216134.

ISBN 978-80-7384-388-5

BARONET
Praha 2011

BENJAMIN KURAS

JAK
ZABÍT CIVILIZACI

Obsah:

ÚVOD

1. STAV OBLEŽENÍ
2. DĚLOHAMI SVÝCH ŽEN
3. O CO PŘICHÁZÍME
4. ZATMĚNÍ VLASTNÍMI IDEJEMI
5. SEBEMRSKAČSTVÍ
6. OBĚTNÍ KOZLOVÉ
7. NÁVRAT DO DĚTINSTVÍ
8. MULTIKULTURNÍ SEBEVRAŽDA
9. ETNICKÁ ČISTKA DOMORODCŮ
10. RUB A LÍC LIBERALISMU
11. ORWELLIZACE
12. OBRANA JE NEJLEPŠÍ ÚTOK
13. HRDINOVÉ SOCIALISTICKÉ PRÁCE
14. DŽIHÁD
15. DHIMMIKRACIE
16. EUROISLÁM
17. JINÝ MÍR, JINÁ SVOBODA
18. ŠARÍJA
19. DHIMMI SOUD
20. NOVINKY Z EURÁBIE
21. KŘEŠŤANÉ V ISLÁMU
22. ATHÉNY A JERUZALÉM
23. V TOMTO ZNAMENÍ
24. ZLATÝ VĚK ISLÁMU
25. ROZBŘESK ZÁPADU
26. OD VĚDĚNÍ K VĚDĚ
27. JAK FUNGUJÍ PENÍZE
28. MÚZY NAD ZBRANĚMI
29. ÉTOS VĚDECKÉHO VĚKU
30. JAKO FÉNIX Z POPELA
31. KONEC STARÝCH VÁLEK

ÚVOD

Tato kniha je pokračováním mých záznamů pádu západní civilizace, vydaných v nakladatelství Baronet: *Sekl se Orwell o dvacet let?*, *Jako psa ke kandelábru* a *Evropa snů a skutečnosti*.

V průběhu roku 2010 pád západní civilizace nabírá většího tempa a síly, než jaké jsem si při psaní předchozích knih dokázal představit. I povrchnímu pozorovateli současných událostí z nich vyplývá obava, že v Evropě se schyluje k politické, kulturní, duchovní a fyzické katastrofě.

Knížka byla napsána ve spěchu, s vědomím ukrutné naléhavosti. Jestliže v ní nenajdete tolik humoru, na jaký jste ode mě zvyklí, prosím o shovívavost.

Benjamin Kuras,

Londýn a Praha únor 2011

1. STAV OBLEŽENÍ

Tak mrzuté téma se sluší začít anekdotou.

Je oznámena potopa světa do dvou dnů. Svět panikaří, lidé se ze zoufalství vracejí ke starým vírám, přepřlňují chrámy a modlitebny a prosí Boha o záchranu. Staříčkový rabín vstoupí do synagogy plné lidí, které nikdy předtím neviděl, jak s hlavami pokrytými modlitebními šálami kývají sebou sem a tam a mumlají jednu modlitbu přes druhou.
„Zbláznili jste se, mrhat čas modlením?“ vykřikne na ně.
„Zbývá vám osmačtyřicet hodin naučit se, jak žít pod vodou.“

Málokdy byla tato anekdota tak aktuální jako dnes.

Dosavadní civilizační katastrofy dějin bývaly vždycky územně omezené a zbývala v nich katastrofou nedobytá území, kam se před nimi dalo uprchnout, z nichž se daly porazit, odvrátit, omezit, či přinejmenším ohraničit nějakou tou železnou oponou. Když se v roce 1989 rozsypala ta opona poslední, pokládalo se to za vítězství svobodné západní civilizace, ve všech ohledech všem ostatním nadřazené – a konec všech tyranií. „Koncem dějin“ to nazval chicagský sociolog Francis Fukuyama, který po rozpadu sovětského impéria věštil toto:

„Jsme možná svědky nejen konce studené války či vypršení určitého období poválečných dějin, nýbrž konce dějin jako takových. To jest konečného bodu ideologické evoluce lidstva a univerzalizace západní liberální demokracie coby konečné formy lidského vývoje.“

Místo očekávané univerzalizace svých hodnot a principů však měla západní liberální demokracie jen dvanáct let na krátký oddech na domnělých vavřínech. Pak se stalo něco, co z Fukuyamovy „konečné formy lidského vývoje“ šmahem učinilo další z mnoha utopií, jakými se lidské dějiny tak rády opíjejí. Připomnělo, co Fukuyama zapomněl:

Západní civilizace je už tři tisíciletí poháněna energií generovanou napětím mezi dvěma póly. Na jedné straně vírou, že dějiny lidstva mají smysl, cíl a ideál, k němuž směřují a k jehož

naplnění musíme přispívat. Na druhé straně vědomím, že tento ideál je věčně neuskutečnitelný a jeho naplňování je vždy jen přibližnou cestou správným směrem. Přesto ten ideál nesmíme spustit z očí a opouštět ho, chceme-li tuto civilizaci mít. Můžeme věřit v konečnou spásu, která nám dává naději a smysl života, ale nemůžeme nikdy s jistotou poznat, kdy se spása dostavila. To nám umožňuje neustále napravovat chyby a nacházet nová řešení.

Zestručněně řečeno, západní civilizace je víra vyrovnávaná pochybností. Uberte jedné či druhé a civilizace se vám začne klátit.

Každé takové „konečné dostavení spásy“ končí tyranií, neboť co se vidí jako dokonalé a konečné, nemůže připustit žádné další změny, možnosti či alternativy. Touha po utopiích kontrastovaná skepsí vůči všem utopiím prohlašujícím se za uskutečněné je to, co západní liberální demokracii odlišuje od civilizací jiných. Co ji dělá tvořivější, vynalézavější a svobodnější než všechny ostatní. Tvořivost a svoboda jsou ztělesněním víry a pochybnosti, jsou na sobě podobně vzájemně závislé a jsou tedy i tím hlavním měřítkem civilizovanosti. Základem tvořivosti je posedlost vírou, že všechno může být i jinak, a i kdyby nebylo, musí to mít svobodu zkoumání a zkoušení, abychom to nepropásli, kdyby to přece jen náhodou jinak bylo. Rozum, který tvořivost a svobodu provází, vede, povzbuzuje a chrání, roste (slovy filosofa Karla Poppera) „prostřednictvím vzájemné kritiky a institucí, které zaručují svobodu kritizovat, a tím ochraňují svobodu myšlení. Protože rozum zachází s lidmi nestranně, zaručuje jejich rovnoprávnost.“ A ta je dalším stěžejním prvkem západní civilizace.

Tato civilizace byla pracně a přes obrovské překážky, katastrofy a záchvaty sebedestrukce vystavěna na ideálu lidské důstojnosti, posvátnosti lidského života, osobní svobody, soucitu, svědomí, sociální spravedlnosti formou pomoci slabším, lásky či přinejmenším ohleduplnosti k bližnímu, rovnoprávnosti před zákonem, nekonečného bádání a nekonečné tvořivosti, pracovitosti, podnikavosti a prosperity, smyslu pro krásu a harmonii a úsilí o štěstí svoje i druhých. Na víře ve vlastní schopnost zdokonalování. Na vědění a poznávání světa a sebe samého. Na svobodném přemýšlení, bádání a experimentování, s právem mýlit se a omyly napravovat a

dodatečně měnit nebo doplňovat interpretaci reality podle nově získávaných poznatků. Na schopnosti přetvářet vrozené sobectví v obecný užitek a vrozenou lenost ve vynálezy usnadňující život. A na smyslu pro humor řízený vědomím, že na všechno se dá dívat z několika různých, odlišných, a dokonce i protichůdných pohledů.

„Vědění je smyslem naší existence. Čeká nás ještě poznávání sebe, konečné sjednocení uměleckých prožitků a vědeckých vysvětlení,“ říká v televizním seriálu BBC *The Ascent of Man* (Vzestup člověka) britský antropolog polského původu Jacob Bronowski. „Jsme vědecká civilizace: to znamená civilizace, v níž vědění a jeho integrita jsou kriticky rozhodující,“ vysvětluje. A rmoutí se, že se najednou na Západě nachází „obklopen pocitem strašlivé ztráty odhodlání a ústupem z vědění“.

Bronowski seriál natočil v roce 1973. Už tehdy v něm varoval:

„Naše budoucnost je na vážkách. Jestliže ji vzdáme, příští krok převezme někdo jiný než my. Nedostali jsme žádné záruky, které před námi nedostaly Asýrie, Egypt a Řím. Může se nám přihodit, že se rovněž staneme něčí minulostí, ne nutně svou budoucností.“

Bronowského varování bylo proročké, adresované nám všem. A provázel je osobní stesk, jaký by mohl prožívat každý z nás, kdo na západní civilizaci shledává alespoň něco inspirujícího:

„Já, jehož utvářela Anglie, která mě naučila svůj jazyk a svou toleranci a vzrušení z intelektuálního pátrání, bych (stejně jako vy) cítil jako hlubokou ztrátu, kdyby ode dneška za sto let byli Shakespeare a Newton historickými zkamenělinami jako Homér a Eukleides.“

Tato civilizace je opět ve smrtelném nebezpečí. Dvanáct roků po krachu utopické ideologie, která se pokládala za formu lidského vývoje nejen konečnou, nýbrž i historicky nevyhnutelnou, se před očima milionů televizních diváků zhroutily dvě budovy symbolizující dějinný úspěch té „konečné formy“ Fukuyamovy. Shodila je ideologie, která se pokládá za formu lidského vývoje nejen konečnou, nýbrž i Bohem předurčenou a navždy neměnnou. Ta při pohledu na

hořící a hroučící se budovy a tři tisíce v krutých mukách umírajících lidí desítek národností a všech vyznání spustila davový jásot a oslavné salvy z kalašnikovek. A vyslala západní liberální demokracii tento vzkaz:

„My milujeme smrt víc, než vy milujete život.“

Vypukl další v sérii kultů smrti, které se s pravidelným opakováním z různých zdrojů pokoušejí zničit civilizaci, jejíž existence je pro celý svět tak zásadní a nezbytná, že její pád by způsobil chaos a bídu celému světu na dlouhá staletí.

Islámský terorismus, který vyhlásil Západu válku, je však jen vějíčkou, odvádějící pozornost od procesu, který probíhá klidněji, zato ale mohutněji, prostřednictvím akcelerující migrace, uprostřed západních měst: islamizace společenského života, kultury a politiky. Britové, Francouzi, Holanďané, Němci nebo Švédové bezmocně přihlížejí, jak se jim celé čtvrti měst před očima proměňují v Karáči, Marrákeš, Teherán a Mekku, do nichž mohou vstoupit jen na vlastní nebezpečí a v nichž neplatí jejich zákony, zvyky a kultura a kde se nedomluví svým jazykem. Střední Evropa zatím zůstává poměrně nezasaženým ostrůvkem Západu, ale dlouho už jí to nevydrží. Podepsala totiž v Lisabonské smlouvě klauzuli o „společném řízení migračních toků“, které mohou „přítect“ kdykoli, náhle, nečekaně a mohutně, jako tsunami.

Není to islamizace osvícená a tvořivá, jakou zažil Střední východ a části Evropy během několika raně středověkých staletí od na tehdejší dobu poměrně tolerantního, krásu milujícího a vědění lačného „zlatého věku islámu“ inspirovaného hloubavým, zvědavým, poetickým a krásu milujícím mysticismem perským. Je to temná bigotní tyranie, která si ze všech svých historických tradic a veršů své klasické literatury vybrala do praktického užívání ty nejničivější, nejnenávislivější, nejkrutější a nejkrvavější. Netají se, že naši civilizaci hodlá zničit zvenčí i zevnitř, všemi prostředky, bez ohledu na vlastní ztráty.

2. DĚLOHAMI SVÝCH ŽEN

V násilném tažení proti ostatnímu světu od pádu newyorských Dvojčat v roce 2001 do konce roku 2010, kdy se tato knížka píše, spáchala jménem svého boha po celém světě 16 600 smrtelných teroristických útoků. To je osmnáct set ročně, v průměru pět denně čili každou pátou hodinu. Zároveň s nimi dobývá západní civilizační prostor zastršováním, vyhrožováním, vzděláváním, propagandou, vymáháním zvláštních práv a privilegií a postupně i demografickou převahou, čili slovy bývalého alžírského prezidenta Boumedienna „dělohami svých žen“.

„Je jasné, že Alláh udělí vítězství islámu v Evropě bez mečů, bez pušek, bez dobývání,“ říká libyjský vůdce Kaddáfí.

„Nepotřebujeme teroristy, nepotřebujeme sebevražedné atentátníky. Padesát milionů muslimů v Evropě ji promění v islámský kontinent během několika desetiletí.“

„Demokracie je jen vlak, kterým dojedeme k cíli,“ sekunduje mu kandidát na členství v EU turecký prezident Erdogan. „Mešity jsou naše kasárny, minarety naše bajonety a věřící jsou naši vojáci. Neexistuje žádný umírněný islám a nějaký jiný islám, islám je prostě islám,“ dodává k tomu. S přídavkem „přizpůsobivost islámských imigrantů západním zemím je zločinem proti lidskosti“.

Islámská imigrace v Evropě se (slovy amerického novináře Christophera Caldwell) mění v kolonizaci.

Ta s téměř milionem nových příchozích ročně představuje největší tempo přesunu populací a krachu civilizace od pádu Říma pod vpády germánských kmenů v 5. století. V Británii podle listů *The Times* a *The Daily Mail* roste počet muslimů desetinásobně ve srovnání s původní britskou bílou populací, která k přírůstku obyvatelstva přispívá pouhou třetinou všech novorozenců.

Podstatný rozdíl v dnešní výměně obyvatelstva je ten, že zatímco při pádu Říma noví kolonisté postupně přijali kulturu, kterou málem zničili, dnešní kolonisté ji chtějí nahradit svou. Ta se ve svém

současném vývoji vyznačuje absencí všeho a pohrdáním vším, co jsme se my za téměř tři tisíciletí naučili za kulturu pokládat. To vše by mohlo během několika desítek let zaniknout a stát se (podle Bronowského obav) mlhavou minulostí a archeologickou vykopávkou. Dvakrát v dějinách se Evropa jen taktak ubránila osudu, který natrvalo postihl východní křesťanství, zoroastrismus, část hinduismu a buddhismu. Potřetí se jí to nemusí podařit.

Prorockými slovy jednoho z grandů anglické literatury první poloviny 20. století Hillaira Belloc napsanými v eseji z roku 1938 je islám „nejimpozantnějším a nejvytrvalejším nepřitelem, jakého naše civilizace kdy měla, a může se kdykoli v budoucnu znovu stát stejně velkou hrozbou, jakou byl v minulosti“. Belloc pokládal za „možné, dokonce pravděpodobné, že nastane vzkříšení islámu a že naši synové a vnuci zažijí obnovu obrovského konfliktu mezi křesťanskou kulturou a jejím největším protivníkem po více než tisíciletí“.

Než se západní civilizace stačila nadechnout, ocitla se v další válce za svoje přežití. A opět s vydatným přispěním početných pátých kolon iracionálních soupeřů usilujících o její zničení zevnitř prostřednictvím etablovaných institucí od soudnictví přes školství po státní úřady. Vznikla tu mocná a téměř všudypřítomná koalice všech možných hnutí a ideologií s nově probuzenou, rozhořčenou a smrtící globální mocí. Její ideologie a praxe se podobá hitlerovskému nacismu a stalinskému komunismu, s nimiž má společnou nenávist ke svobodě, k radosti ze života, k osobnímu štěstí a prosperitě. Od obou se bohatě učí technikám demagogické rétoriky, démonizace určitých skupin lidí, zastrasování, tyranizování, klamání, okrádání a zabíjení. Jako ony, i ona k tomu umí využívat všech mezer, nedostatků a slabostí demokratického systému k jeho ovládnutí a likvidaci. A jako ony se po leninsku baví, jak jim ochotně prodáváme provaz, na kterém se nás chystají oběsit. V tomto případě kindžál, jímž nám hodlají useknout hlavu, a semtex, kterým nás a vše, co jsme vytvořili, chtějí vyhodit do povětří.

3. O CO PŘICHÁZÍME

I přes opakované krutosti svých dějin je dnešní západní civilizace ve svých lepších, ale i průměrných chvílkách ta nejtvořivější, nejsvobodnější, nejhumánnější, nejspravedlivější a nejsoucítější, jakou dějiny znají. Vrozená lidská agresivita v ní bývá více či méně mírněna souborem dvanácti posvátných zákonů společných oběma biblickým náboženstvím: Desaterem a dvěma dalšími, které znějí: „Miluj bližního jako sebe“ a „Nečiň jiným, co nechceš, aby činili tobě“. Ty jsou hluboce zakořeněné v podvědomí západní civilizace, do takové míry, že je i její ateisté přijímají jako kritérium obyčejné lidské slušnosti a míru civilizovanosti. Díky nim se západní civilizace vyznačuje (a liší od jiných) neodmyslitelným smyslem pro fair play. Ideologiím, které nám chtějí usekávat hlavu a vyhazovat nás do povětří, kombinace těchto zákonů chybí. Proto v lepším případě nechápou, proč by je měly vůči druhým dodržovat, v horším případě je pokládají za vadu, kterou je potřeba treatat, nebo za slabost, již se sluší zneužít.

Nikdy v dějinách žádná civilizace neodevzdávala dobrovolně tolik ze svého bohatství ostatním, jako rozdává dnešní Západ. Přesto byla málokterá civilizace tak intenzivně, zavile, krutě a vynalézavě nenáviděna a napadána z tolika stran. Příliš často, jako málokterá jiná, podléhá i záchvatům sebenenávisti. Jeden takový záchvat právě teď prožívá. Není to záchvat první, ale svou intenzitou a rozsahem by mohl být poslední.

Západní civilizace prožívá éru několikanásobného ohrožení. Ohrožení celé planety přírodními tlaky, jako jsou klimatické změny a přelidnění v poměru ke zdrojům vody, potravy a energie, ponecháme odborníkům povolanejším a budeme se zde zabývat jen třemi aspekty sociologickými a ideově politickými, úzce souvisejícími s psychologii. Připomeňme jen, že v případě přírodního ohrožení planety můžeme předpokládat masivní přesun až dvou miliard lidí z postižených oblastí do oblastí šťastnějších, který bude demograficky a

kulturně odpovídat zhruba přesunu z částí převážně islámských do částí převážně západních. Předvoj tohoto přesunu už deset let probíhá tempem zhruba milion osob ročně a sílí.

Hlavní sociologické a ideově politické aspekty ohrožení jsou tři:

Kulturní zatmění čili likvidace civilizační paměti, relativizace hodnot ve prospěch destruktivních a na úkor kreativních a s tím spojené ochabnutí vůle k přežití, lhostejnost a naivní tolerance netolerantnosti.

Orwellizace čili systematické posilování čím dál anonymnější a občanovi vzdálenější moci státních, kvazistátních, nadstátních a globálních institucí ovládajících, kontrolujících, šikanujících a okrádajících občany a likvidujících individuální svobody.

Džihád čili agresivní aspekt islámu plnící náboženskou povinnost dobýt a podmanit svět a obrátit jej všemi dostupnými prostředky na svou víru, kázající tyranii totalitních zákonů a nadvládu nad všemi kulturami, vírami a praktikami a jejich postupnou likvidaci.

Všechny tři postupují zároveň, vzájemně se posilují a akcelerují tempem, které hrozí nenávratností během jedné generace. Vše, co naše civilizace vytvořila, od výtvarného umění přes hudbu, literaturu a divadlo po vědu, ekonomickou prosperitu a politickou kulturu, by se mohlo brzy proměnit v mrtvé vykopávky, zříceniny a silně zamlžené povědomí jakýchsi kdysi možná slavných dávných časů. Nahradila by je kultura systematicky potlačující tvořivost, zvidavost, pochybnost, bádání, krásu, radost a humor.

Tato studie nebude zabředávat do argumentů o kvalitách či vadách té či oné uctívané knihy, ani o lidských, duchovních a morálních kvalitách jejich autorů, hlasatelů či zakladatelů. Bude si všimnat jen hmatatelných výsledků, jaké v té či oné době ten či onen výklad té či oné knihy světu přinesl. Míru civilizovanosti bude měřit jen poměrem, v jakém civilizace pěstují a posilují tvořivost nebo ničivost, jež jsou v určité míře obě obsaženy v každé víře, v každé lidské psychice a každém politickém uspořádání.

Podle úsloví jednoho z nejznámějších hlasatelů západní civilizační víry „strom poznáš podle plodů“. Či podle podobného

úsloví jednoho z jeho méně známých předchůdců: „Nesud' člověka podle toho, co věří, nýbrž podle toho, co dělá.“

4. ZATMĚNÍ VLASTNÍMI IDEJEMI

O Vánocích 2010 Evropská komise rozesílala karty, v nichž bylo slovo „Vánoce“ poprvé nahrazeno neutrálním „sezónním pozdravem“, anglicky *Season's Greetings*. Na rok 2011 vydala v několika stech tisících výtisků kalendář, v němž je 25. prosinec všedním dnem. Uvedla v něm všechny svátky islámské, indické a čínské – a opatrně, aby nebyla náhodou nařčena z antisemitismu, i židovské. Vánoce přestaly existovat. Evropská unie tím dala oficiálně najevo, že území pod svojí správou přestala pokládat za součást západní civilizace, v níž jsou Vánoce stěžejním svátkem nejen věřících křesťanů, nýbrž i těch nejzavilejších ateistů. Vydavatelé dodatečně na vysvětlenou uvedli, že to nebylo záměrné, nýbrž že na Vánoce prostě zapomněli. Zda jim to věřit nebo ne, je lhostejné. Zapomínání je počátek zatmění. Jak jsme k němu dospěli?

Západní civilizace se dnes opíjí do paralýzy koktejlem několika mocných idejí. Některé z nich pocházejí z tradice biblické a jsou v západní psychice tak hluboce zakořeněné, že i její moderní antibiblický ateismus je ještě zesiluje, třebaže dávno zapomněl, odkud pocházejí. Vlastně paradoxně: čím je náš ateismus sebejistější, tím jsou tyto ideje v podvědomí mocnější. Jsou to tyto:

Adamův dědičný hřích a věčný pocit abstraktní viny, který nás nutí zpytovat svědomí, omlouvat se, činit pokání, přiznávat svoji odpovědnost, pracovat na svém zlepšování, přijímat trest a povinnost nápravy.

Mojžíšův nápad rovnosti všech lidí stvořených k obrazu Božímu a příkaz laskavosti a soucitu k znevýhodněným bližním, včetně usazených cizinců, připomínající, že i my jsme kdysi byli cizinci usazení jinde.

Ježíšův příkaz milovat nepřítel a neopětovat jeho útok.

Samy o sobě všechno ideje nesporně bohubíbe a civilizující a vlastně specifické právě pro naši civilizaci. Za předpokladu, že se jimi snaží řídit každý. Jakmile naší odpovědnosti, laskavosti a lásky začne

nějaký nepřítel zneužívat, hra na civilizovanost a bohulibost nám oslabuje pud sebezáchovy.

Těmito biblickými idejemi, jimiž se civilizovanost odlišuje od barbarství, kvedlá slavný citát harvardského filosofa George Santayany: „Kdo zapomíná svoje dějiny, je odsouzen je opakovat.“ Ten byl však míněn jen na negativní aspekty dějin a neplatí na ty pozitivní. Tam naopak působí opačně: co zapomínáme, to ztrácíme. A pod záplavou těch negativních ztrácíme i povědomí, co stojí za to opakovat a na co navazovat.

Evropské vnímání dějin se stává kultem připomínání někdejších katastrof, varování před vlastními schopnostmi konat zlo a nutnosti být před sebou samými neustále ve střehu. Neustálým omíláním negativ, izolovaně a mimo širší kontext, bují masochistická orgie sebemrskačství za všechny ty hrůzy, které západní civilizace napáchala na sobě i na druhých. S potřebou se dnes omlouvat zpětně až za křížácké války, které byly nepodařeným pokusem o osvobození křesťanských území dobytých islámem s krutostí, jaká se křížáckým válkám přinejmenším vyrovnala.

To nám vymazává z paměti dvě podpěry, které by klátící se civilizaci udržovaly v rovnováze. Jednou jsou všechna ta pozitiva, která západní dějiny vytvořily a obohatily jimi celý svět. K jejich připomenutí by pro začátek stačilo zkusit spočítat, kolik z těch tisíců vědeckých, technických, kulturních, uměleckých, vzdělávacích nebo státotvorných invencí zlepšujících lidský život v posledních šesti staletích vzniklo jinde než na Západě. A představit si, jak by svět bez nich vypadal. Druhou jsou srovnatelné hrůzy, které napáchaly a dodnes páchají civilizace jiné, aniž by za ně cítily vinu, potřebu se omlouvat, tím méně kát. Tím se oslepujeme vůči zlu druhých, před nimiž se přestáváme bránit. Zveličováním „třísky v oku svém“ a přehlížením „trámu v oku druhého“ jsme obrátili naruby jedno z kritických biblických přikázání, samo o sobě opět bohulibé a civilizující.

Pácháme tím civilizační sebevraždu zapomináním, že tyto ideály v naší civilizaci přežily jen díky tomu, že naši předkové dokázali jejich smrtelnému ohrožení čelit dočasným dobrovolným pozastavením jejich platnosti a použitím všech dostupných praktických metod a zbraní k záchraně nedokonalého (slovy Churchillovými) před horším.

„Jestliže budeme pevně lpět na svých nyníjších morálních zásadách, naše rasa, moje rasa, je v následujícím století odsouzena k zániku,“ napsal v roce 1973 francouzský spisovatel a cestovatel Jean Raspail ve futuristickém románu *Le Camp d es Saints* (česky vyšel pod názvem *Tábor svatých*), v němž je Francie zaplavena milionovými davy vyhladovělých uprchlíků z třetího světa vylodujících se na francouzských březích.

O třicet let později už otázkou není „záchrana rasy“. Tu označil za „už neproveditelnou“ i předseda a europoslanec kdysi nezastřeně rasistické a dnes mírně reformované strany The British National Party. Evropa už nikdy nebude „evropská“ ve smyslu etnickém. Při současných trendech imigrace a porodnosti by se bílí Evropané mohli stát etnickou menšinou do konce tohoto století. Jde už jen o to, zda si Evropa zachová alespoň nějaké základní prvky své kultury a civilizace, které by mohly inspirovat nové pestrobarevné obyvatelstvo Evropy k jejich pokračování. Současný vládní systém Evropy velké naděje neskýtá.

5. SEBEMRSKAČSTVÍ

Západní sebemrškačství začalo pozvolna probublávat na povrch nejprve nenápadně v moderním umění, které už koncem 19. století, kdy si většina Západu ještě užívala optimistické pohody a civilizačního sebevědomí, zahájilo zprvu nenápadnou, inovativně lákavou a dobrodružně napínavou demontáž kulturních struktur do té doby stojících na úsilí o harmonii, dobro a krásu. Prohlásilo je za banální buržoazní kýč a pustilo se do jejich demontáže v abstrakci, kubismu a surrealismu. V architektuře se pestrá secesní rozšafnost a veselost rozplynula v strohých škatulích funkcionalismu. Oktávovou harmonii, která za tisíciletí vytvořila melodické nádhery sahající k Božím nebesům, rozdechvávající a laskající duši, dojmající k slzám a inspirující k tvořivému životu, nahradila kakofonie a břinkot drásající nitro a odcizující člověka od samotného zdroje bytí. Zapomínající na Platonovo varování, že „přechod na nový typ hudby je něco, před čím je nutné se mít na pozoru, neboť narušením typu hudby se rozvracejí ty nejzákladnější politické a společenské konvence“.

Tisícileté usilování o krásu a harmonii se avantgardní dekonstrukcí změnilo až ve zbožňování ošklivosti a falše, které západnímu umění vládne dodnes a bahní se v hnusu. Vědomí přirozeného řádu a sounáležitosti s přírodou a vesmírem se rozleptalo pocitem odcizení, vykořenění a ztráty smyslu bytí. S výslovným posláním provokovat, dráždit, bořit a ničit její tvůrci svým nepochybným talentem a neutuchající kreativitou dali v avantgardní moderně punc účtyhodnosti destruktivním silám revolučního marxismu.

Takto třeba konec Západu věštil tehdy surrealistický (a o pětadvacet let později stalinistický) básník Louis Aragon už v roce 1925:

„Především zničíme tuto civilizaci. Západní světe, jsi odsouzen k smrti. My jsme defaitisté Evropy. Všude probudíme zárodky zmatku a ochablosti. Kšeftaři drog, přepadněte naše

vystrašené země! Povstaň, světe! My jsme ti, kdo vždycky podají ruku nepříteli.“

Tím se (někteří možná bezděky a naivně) mohutně přičinili o dekonstrukci společenskou, politickou a morální. V široké veřejnosti pomohli vytvořit pocit, že západní civilizace si zaslouží zaniknout a vytvořit ze svých ruin jakési nové jasnější zítřky. Zbývala jim volba mezi „zpátečnickým“ fašismem a „pokrokovým“ komunismem, které oba usilovaly o totéž: likvidaci západní civilizace, svobody a tvořivosti.

Tato volba se po porážce fašismu zjednodušila na komunismus. Ten se po pádu komunistické říše proměnil ve všudypřítomnou „pokrokovou“ politickou korektnost toužící osvobodit svět od břemene svobody. Ta nástupem třetího tisíciletí vstoupila do spojení s bigotní středověkou ideologií předstírající zbožnost. Na tu také, jako na nejdokonalejší ideologii osvobození světa od západního útlaku nesnesitelné odpovědnosti za svobodu, po kolapsu komunismu přestoupily stovky francouzských komunistů následujících svého guru filosofa Rogera Garaudyho. Ten sám, s novým islámským jménem Ragaa, se stal „nejvýznamnější mezinárodní kulturní osobností 20. století“ pro jordánské intelektuály, „největším současným západním filosofem“ pro syrského prezidenta, „největším evropským filosofem od Platona a Aristotela“ pro Muammara Kaddáfího, laureátem Mezinárodní ceny krále Faisala za služby islámu, „velkým francouzským filosofem odhalujícím údajný židovský holocaust jako mýtus Churchillův, Eisenhowerův a de Gaullův“ pro velitele Hizballáhu Hasana Nasralláha a oblíbencem Ahmadínežádovým za veřejnou podporu jeho výzvy na likvidaci Izraele.

Prorokem antizápadního sebemrškačského masochismu se všem pokrokovým intelektuálům hned po druhé válce stal Jean-Paul Sartre, který si zhnusil Ameriku za své návštěvy na konci války. S logikou pokrokového filosofa vymudroval toto:

Ve světě rozděleném na hegemonii sovětskou a hegemonii americkou, které jsou přibližně stejným zlem, musí západoevropský

pokrokový intelektuál bojovat proti americké, jednoduše proto, že na vývoji zóny sovětské nemůže nic změnit. Zato ale může, jako příslušník koloniálních mocností, do boje proti západnímu imperialismu naverbovat své koloniální poddané. Třeba takovouto radou:

„Od prvních dnů revolty musíte zabíjet. Když zastřelíte Evropana, zabijíte dvě mouchy jednou ranou, ničíte utlačovatele a přestáváte být utlačovaní.“

Po Sartrovi následovaly hlavně ve Francii bohaté orgie filosofické nenávisti k Západu, pokračující dodnes, tváří v tvář islámskému terorismu:

Sociolog, filosof a literární kritik Jean Baudrillard:

„Když je situace takto monopolizovaná světovou velmocí, když musí někdo čelit této obrovské kondenzaci všech funkcí technokratické mašinérie a dominantního způsobu myšlení, jak jinak může postupovat než teroristickou přeměnou situace? Objektivní podmínky pro brutální odvetu vytvořil samotný systém. Tím, že vzal všechny karty do své ruky, donutil toho Druhého změnit pravidla hry. Teror proti teroru, žádná ideologie.“

Ekonom, filosof a profesor Serge Latouche:

„Smrt Západu nebude nutně koncem světa, nýbrž podmínkou rozkvětu nových světů, nové civilizace, nové éry.“

Filosof Jacques Derrida:

„Mýlíme se, když příliš snadno předpokládáme, že všechen terorismus je dobrovolný, vědomý, organizovaný, úmyslný a záměrně kalkulovaný. Zaviňují jej hegemonické státy na čele se Spojenými státy, chovající se jako ‚darebácké státy‘, proti nimž vedou boj.“

K mrskáčství všeho západního dospívá ve všech západních zemích početná generace intelektuálů a politiků touto filosofií odchovaných. Mnozí z nich prosákli na vrchol evropské vládnoucí pyramidy. Berou konec západní civilizace za samozřejmý, nevyhnutelný a blahodárny. Zřejmě se domnívají, že je zrovna je, kolaboranty s nepřátelskou velmocí – vlna civilizačního tsunami obteče a nechá na pokoji jako ostrůvek blahobytu a boдрého žití. Jako

všechny ty „užitečné idioty“ dřívějších civilizačních záplav. I to je projev ztráty historické paměti.

6. OBĚTNÍ KOZLOVÉ

Sebenenávist je stav, v němž člověk dlouho nevydrží, a tak si časem potřebuje ze svého středu vyčlenit někoho, na něhož může příčiny své sebenenávisti svést, přenést na něho všechny svoje hříchy, vyhnat ho do pouště jako obětního kozla. Tím se sebemrškačským evropským intelektuálům stala Amerika a Izrael. Vzdělaní Evropané s vysokým IQ začali (po vzoru Garaudyho) věřit dohadům, že 11. září provedli sami Američané s pomocí sionistického spiknutí. S vážnou tváří debatují, zda přílišná migrace, multikulturalismus, politická korektnost a globalismus nejsou dílem zlých globalizátorů usilujících o světovládu, nebo ďábelským talmudistickým spiknutím Židů jako věčných nepřátel civilizace. Tedy spiknutím každého jednotlivého Žida a všech čtrnácti milionů dohromady manipulujících a svými ďábelskými pařáty ohmatávajících celou šestimiliardovou planetu. Téměř dvoutřetinovou většinou v názorových sondážích hlasuje Evropa pro Izrael jako největší nebezpečí světového míru, se Spojenými státy na druhém místě. Přizvukuje jim v tom hrstka sebenenávistných židovských intelektuálů jako Noam Chomsky, Harold Pinter a Norman Finkelstein, kteří zase tu vlastní sebenenávist potřebují ze sebe přenést na „pravcové“ židovské kozly, aby si u svých levicových přátel vysloužili nálepku Židů „hodných“ a „našich“.

Co ze svých hříchů na obětní kozly mohou západní levičáci a liberálové svést, to dokážou obhájit sobě i svým nepřátelům, které tolik milují. Západní civilizaci tak rozštěpují vedví. Sebe vidí jako tu část polepšenou. To všechno oni, my vás máme rádi, mějte nás rádi, odpusťte nám, pojd'te k nám, učte nás, vládněte nám a nastolte mír v naší době. Pomozte nám zničit ty naše neposlušné, nekající, nezasluhující. A vadí-li vám naše svoboda, složíme vám ji k nohám. Ona ta naše svoboda a demokracie je jen jedna z mnoha možných kultur, jsme přece multikulturalisté, antinacionalisté, antipatrioti. Každá kultura má pro nás stejnou hodnotu. Kromě té naší, vyžilé,

umírající. Všechny ty cizí jsou nám vítanější a dýchejme je plnými doušky. Patří-li k vaší kultuře vraždit svoje vzdělané dcery za to, že se nechtějí vdát za negramotné bratrance z asijské vesnice, je to vaše právo. Dívenkám uřezávat klitoris a stydké pysky jakbysmet. Vyhazovat nám do povětří vlaky a autobusy – jen si poslužte. Vždyť je to všechno pořád jen procházka po zelené louce proti našim křížáckým válkám, inkvizici, genocidě domorodých Američanů, otrokářství a Osvětami. Jsme pořád horší než vy, snažte se nám vyrovnat a předčit nás.

Naše zkomercializované svátky dávno ztratily smysl a ten, který měly, je nám protivný, slavme proto vaše. Ta naše kultura – bílá, rasistická a velkopanská – už je tak shnilá, že nám nestojí za to se jí zabývat. Nikdy vlastně za nic nestála. Vzdělávejme svoje děti místo ní ve všech ostatních kulturách.

Nebo v žádně. Degradujme své vzdělání, zneuctěme své hrdiny, odstraňme své národní symboly, zrušme svoje národy a nahraďme je prázdnou identitou čehosi abstraktně prázdného, panevropského, všude stejného, vykořeněného z národních tradic, přepisujícího naše dějiny k nepoznání. A při němž nezbude v paměti nic, nač bychom ze svých dějin a svých kultur mohli být hrdí a co by nám stálo za to bránit. Nic, čemu byste se vy mohli přizpůsobit, čemu byste se od nás mohli učit. Jediné, co nám zůstalo svaté, je povinnost osvětit všechno, co kdysi svaté bylo a co by ještě dnes mohlo svatostí zavánět.

To vše i přesto, že nás tentýž Santayana varuje nepřestávat preferovat vlastní zemi před všemi ostatními, neboť „jsme děti a občané předtím, než se stáváme cestovateli nebo filosofovy“. A stejně jako je přirozené mít duši obalenou tělem, tak je i rodná země „druhým tělem, dalším obalujícím organismem, který definuje naši vůli a specifickým dědictvím duši posilujícím“.

Místo toho do privilegovaného stavu povyšujeme všechno, co je nám cizí, a předáváme tomu „výsady, jak é kdysi mívala buržoazie, totiž bezuzdný egoismu s a požitek ze sebeuspokojení“, píše francouzský spisovatel Pascal Bruckner. Necháváme je „hlasitě proklamovat svoje osobitosti, pyšnit se tím, co jsou, vyžívat se v

sebeoslavování, nevnímat na sobě žádné vady, nebrat na vědomí žádné výzvy, nepodléhat našim zákonům. Udělili jsme menšinám privilegia zakázaná většinovým třídám a národnostem. Pod záminkou oslavování ideje diverzity zároveň lidi separujeme a znerovňujeme tím, že někteří svou samotnou existencí požívají výhod zakázaných jiným.“

Kdo se nemrská, není Evropan. Proto se s návratem do Evropy i Češi, kteří nenesou žádnou historickou vinu za otrokářství, kolonialismus a genocidy, potřebují mrskat alespoň nějakými těmi skutečnými i domnělými zločiny na Němcích.

7. NÁVRAT DO DĚTINSTVÍ

„Multikulturalismus je návrat do dětinství,“ píše americká novinářka Diana West. „Přijmout nápad, že kultura, která přinesla světu svobodu svědomí, svobodu víry, svobodu slova, rovná práva žen a svobodné podnikání, má stejnou hodnotu jako kultury, které nic takového neudělaly (nebo vytvořily horší věci), znamená zabydlet se v pohádce. Žít v takové teorii znamená žít v předstírání. Vydržet v takovém pozastavení pochyba děláme to všichni, zleva vpravo, celým politickým spektrem – si vyžaduje potlačení schopností logiky a rozumu.“ To pro ni představuje přesnou definici infantilismu a nebezpečné ohrožení naší existence.

Evropa se ráda vidí v roli moudrého bodrého staříka, který všechno ví a co neví, na to rozumem přijde. Do této role měl naději dospět v polovině 20. století. Ve století novém však naopak upadá v senilitu nerozeznatelnou od infantilnosti. Lidská dospělost se vyznačuje racionalitou a schopností samostatného kritického myšlení. „Rozum,“ připomněl britský filosof rakouského původu Karl Popper, „roste metodou vzájemné kritiky a rozvojem institucí zaručujících svobodu kritizovat, a tím zachovávat svobodu myšlení.“ Ta si vyžaduje plnou rovnoprávnost. V kontrastu s rozumem stojí „pseudoracionalismus“, který Popper definuje jako „neskromnou víru ve vlastní superiorní intelektuální nadání – tvrzení, že jsme zasvěceni a víme s jistotou, že vlastníme neomylný nástroj objevování“.

Pseudoracionalismem je postižena celá západní intelektuální, vědecká a akademická levice, která ovládla univerzity, média, soudnictví a politické instituce a jejíž chování k odlišným pohledům se začíná podobat svaté inkvizici. Jejím nástrojem je vylučování, diskriminace a diskreditace. Její směsicí náboženských vyznání se staly – ve výčtu anglické novinářky Melanie Phillipsově – „antikapitalismus, antiimperialismus, utilitarismus, feminismus, multikulturalismus a environmentalismus“. Jejich společným cílem je svrhnout zavedený řád Západu

„ideologiemi překrucujícími fakta a důkazy“ tak, aby pasovaly do převládající ideologie jejich vlastní, a ideologiemi „nepřátelskými rozumu a nezávislému myšlení“ – a tudíž i svobodě, protože „rozum a svoboda jsou nerozluční spojenci“.

Tato třída, označující se za liberální levice a všechno tradiční a kreativní za extrémně pravicové, se stala neomylným a agresivním držitelem věčné pravdy, že neexistuje žádná pravda. Že jakékoli rozlišování a upřednostňování jedné ideologie či způsobu života, jakákoli hierarchie hodnot a kultur se rovná zločinu diskriminace. Největším zločinem diskriminace pak podle nich je preferovat hodnoty a kultury, které západní civilizaci podírají: biblické náboženství a etiku, antickou estetiku a státotvornost, renesanční humanismus, kapitalistickou tvořivost a osvícenskou svobodu myšlení.

Protože ze všech těch zel západních tradic nás nejlépe mohou vyléčit jiné kultury, od začátku devadesátých let evropská levice, už pohodlně zabydlená ve vládnoucích strukturách EU i jednotlivých členských států, otevřeně hlásá přeměnu evropské společnosti pomocí imigrace. Teprve v roce 2010 vyšel najevo dokument z roku 2000, v němž labouristická vláda bez konzultace s parlamentem a v utajení před médii zavádí program několikanásobně zvýšit imigraci z neevropských zemí, s výslovným záměrem změnit obyvatelstvo tak, aby Británie už nikdy nemohla prosazovat konzervativní ideály.

8. MULTIKULTURNÍ SEBEVRAŽDA

V „dlouhém pochodu institucemi“, který trpělivě provádí neomarxistická levice v západní Evropě od sedmdesátých let, zaujímá Británie zvláštní místo. Jako by byla zvlášť zvoleným terčem a experimentální laboratoří. S vědomím, že byla po staletí, přes válku s nacismem a až do pádu sovětského impéria, záchranou pevností evropské civilizace, ji zřejmě potřebují neomarxisté obzvlášť důkladně zlikvidovat, aby už do Evropy nemohla nikdy zasáhnout. Destrukce britské kultury, tradic a školství probíhá tempem a v rozsahu, jaké vyrážejí dech.

Určitý mezník a indikátor, kam Británie směřuje, poskytla v orwellovském roce 1984 aféra Raye Honeyforda, ředitele bradfordské školy v převážně imigrantské části města, v níž bílé děti tvořily sotva pěti- nu žactva. Ten s vědomím, že Bradford už tehdy byl ze čtvrtiny islámský (dnes je to téměř polovina), přišel s poměrně logickým a lidumilným nápadem, že jsou-li zde muslimové usazení navždy, s dětmi zde narozenými, prospělo by jim integrovat se do britské společnosti a cítit se jako plnoprávní Britové tím, že se naučí dobře anglický jazyk a něco z britské kultury, historie, tradic a zvyklostí, aniž by se vzdávali svého náboženství. Navrhl nástin osnov, jaký by se měl k tomuto účelu zavést ve státních školách. Jako model uvedl úspěšnou integraci Židů, která proběhla bez státní podpory a stala se pro Británii velkým kulturním, akademickým a ekonomickým přínosem, a současnou podobně úspěšně probíhající integraci hinduistů a sikhů. Článek na toto téma, dokumentující některé příklady katastrofálních následků multikulturalismu na vzdělání dětí britských i imigrantských, mu po odmítnutí od školské přílohy *Timesů* otiskl konzervativní časopis *The Salisbury Review*, jehož redaktorem byl levicí nenáviděný filosof Roger Scruton.

V kampani, jež následovala, byl Honeyford označen za „nestydatého rasistu“, který by měl projít „masivním přeškolením, které by z něho vyčistilo jeho rasistickou ideologii a náhled“. Po

vražedných výhrůžkách se musel pod policejní ochranou do školy prodírat hlídkami demonstrantů spílajících mu rasistů. Veřejně se ho nezastal nikdo z kolegů ani z rodičů, kteří mu soukromě vyslovovali podporu, ani z politiků. Město Bradford ovládl strach a státní politiky – včetně tehdejší premiérky Thatcherové – lhostejnost. Po návrzích magistrátu na vyhazov odešel sám do předčasného důchodu a stal se nezávislým publicistou. V jednom ze svých článků napsal:

„Některé čtvrtě jsou na cestě stát se plnokrevnými ghety černými děrami, do nichž se nikdo neodvažuje jít a odkud nikdo nevyjde bez zranění. Potácíme se náměsíčně do segregace.“

Jeho škola byla přejmenována jménem z urdštiny a učí žáky pocházející ze sto padesáti jazykových skupin. V kampani proti Honeyfordovi, která vyústila v obvinění celého britského školství z „institucionálního rasismu“, se proslavil profesor Keith Ajegbo, který získal titul sir za vytvoření nových školských osnov postavených na geniálním nápadu: místo abychom imigrantské děti učili kultuře anglické, učme anglické děti kulturám imigrantským. Hlavním principem těchto osnov bylo „vyučovat kulturní rozličnost ve všech předmětech“. Tak se dnes v hodinách hudební výchovy zpívají indické písně a bubnuje na tamtamy a v hodině matematiky se vysvětlují algebra a nula jako islámské vynálezy a pomůcky v potírání islamofobie. Ve výuce anglické literatury se Dickens nahrazuje současnými romány etnických autorek. V hodině psaní se malým dětem dává opisovat věta „Není jiný bůh než Alláh a Mohamed je jeho prorok“, což se podle islámských zákonů samo o sobě rovná de facto konverzi na islám. Z oficiálního oxfordského slovníku pro děti se mezitím vytratila slova jako opatství, oltář, biskup, kaple, křest, klášter, mnich, jeptiška, farnost, žalm, světec, vikář, koleda, jmelí. Šéfredaktorka *Oxford Junior Dictionary* paní Vineeta Gupta to vysvětluje takto:

„Naše prostředí se dnes změnilo. Jsme také více multikulturní. Lidé už tolik nechodí do kostela jako dřív. Náboženství chápeme v rámci multikulturalismu.“

9. ETNICKÁ ČISTKA DOMORODCŮ

Pětadvacet let po Honeyfordově aférea zrychleně za třináct let labouristické vlády – mnohá britská města a čtvrti velkoměst prošly nezvratitelnou proměnou obyvatelstva, kterou spisovatel Paul Weston, aktivní člen strany britské nezávislosti UKIP a předseda britské pobočky The International Free Press Society, v nedávné eseji nazval „etnickou čistkou“ směřující ke „genocidě domorodců“. Z dostupných statistik současné imigrace a porodnosti spočítal, že ač se dnešní počet muslimů v celkové populaci odhaduje na 5 až 6 procent, u nejmladší generace se oproti počtu původních Britů zvyšuje desetinásobným tempem a ve věkové kategorii 18 až 40 let jej převýší do roku 2030. S připočtením ostatních etnik se bílí Britové stanou etnickou menšinou do roku 2050. Tak se etnická čistka prováděná britskými politiky stane (vysvětluje Weston) genocidou podle definice OSN, jejíž článek 2 zní: „genocida je jakýkoli čin spáchaný s úmyslem zničit v celku nebo částečně národní, etnickou nebo náboženskou skupinu... vnučením životních podmínek zaměřených na fyzické zničení celku nebo části“. Je možná sporné, zda se tato definice vztahuje i na genocidu, kterou na vlastním národě páchají jeho demokraticky zvolení politici, ale na výsledku to nic nemění.

Ostatní západní Evropa se vyvíjí podobně. Francie už se neobtěžuje etnická procenta počítat, dávno nad nimi ztratila přehled. Počítá už jen čtvrti, kde muslimové vyhlašují svrchovanost islámu tím, že okupují celé ulice na hromadné veřejné modlitby, s koberci a tlampači. A čtvrti, kam se už domorodý Francouz neodváží ani v policejní uniformě, ozbrojený a v obrněném autě. Je jich už okolo tisíce a staly se dávno islamistány, v nichž francouzské zákony neplatí.

Podle statistik evropských islámských institucí, které cituje německý novinář Michael Mannerheim, je už dnes polovina holandských dětí muslimská. Švýcarsko se při současném imigračním

a populačním trendu může obávat muslimské většiny do roku 2040, Německo 2045. Rakousko má počítat s třetinou školáků muslimských do roku 2050.

Z druhé strany Evropy Rusko počítá, že do dvaceti let bude polovina jeho obyvatel vojenského věku muslimská, že tedy zanedlouho bude mít islámskou armádu vyzbrojenou jadernými zbraněmi. Moskva má už dnes dva a půl milionu muslimů, kteří na konci roku 2010 začali demonstrovat svoji sílu hromadnými modlitbami v ulicích. Na Kavkaze džihádisté zavraždili padesát umírněných imámů za „kolaboraci“ s neznabožským režimem. Na počátku roku 2011 má džihád Evropu obklíčenou ze všech stran i zevnitř.

Bývalý generální tajemník Muslimské rady Německa Ibrahim El-Zayat vyslovil tuto vizi:

„Věřím, že kancléřem Spolkové republiky Německo by se v roce 2020 mohl stát muslim narozený v Německu. Tato země je naše a je naší povinností ji pozitivně změnit. S pomocí Alláhovou ji proměníme v náš ráj, abychom ji dali k dispozici islámské komunitě a lidstvu jako celku.“

A německý turecký europoslanec za sociální demokracii Vural Oger vysvětlil reportérům tureckých novin *Hürriyet*, že „to, co začalo za sultána Sulejmana tureckým obléháním Vídně v roce 1683, dovršíme populací, svými silnými muži a zdravými ženami“.

V Německu je propagátorem výměny obyvatelstva především neomarxistická strana Zelených, jejímž jménem v roce 1990 oznamuje Daniel Cohn-Bendit:

„My, Zelení, musíme usilovat o to, aby do Německa přišlo co nejvíc cizinců. Jakmile jsou v Německu, musíme bojovat za jejich volební právo. Jakmile toho dosáhneme, budeme mít ten segment voličů, který potřebujeme k přeměně této republiky.“

Jürgen Trittgen, tehdy ministr životního prostředí, vyzývá k „získávání dominantních menšin na ovládnutí názorů“. A v televizním interview se hrdě přiznává „nikdy jsem nezpíval státní hymnu, ani teď, co jsem ministrem“.

Joschka Fischer (s přiznáním, že nikdy nepřestal být marxistou) ve funkci ministra zahraničí proklamuje (jak to shrnuje recenze jeho knihy *Německo je rizikem* v časopise *Die Welt*), že „Německo musí být ohraňeno zvenčí a zevnitř musí být heterogenizováno cizinci čili rozředěno“.

U úzkostlivých Němců vědomých historické národní rozpínivosti, která způsobila několik válek, je strach z „čistého německví“ do určité míry pochopitelný. Slovy Güntera Grasse „historie, kterou jsme my Němci opakovaně zasviňovali, je jako ucpaný záchod: splachujeme a splachujeme, ale sračky pořád stoupají na povrch“. (Nedalo Německo světu taky Bacha, Handela, Beethovena, Schuberta, Goetha, Schillera a Kanta?) U Francouzů možná hraje roli pocit viny za krutosti vůči Alžíránům, které mají z padesátých let ještě mnozí v paměti. U Britů je to pocit viny za tři staletí kolonialismu. Ale kde se sklon k národní, kulturní a civilizační sebevraždě vzal třeba u Holanďanů, Dánů nebo Švédů?

10. RUB A LÍČ LIBERALISMU

Vysvětlení můžeme hledat už v šedesátých letech u amerického politologa Jamese Burnhama, který z mladého trockisty přerostl v předního moderního filosofa konzervatismu. Ten zjistil, že liberalismus, který většina lidí na Západě dnes se sympatiemi pokládá za samozřejmou součást naší kultury, protože je výlučně západní invencí, v sobě obsahuje zárodky sebestrukce. Pro Burnhama je to „ideologie sebevraždy Západu“, protože mu „dovoluje smířovat se se svou likvidací“.

Liberalismus je politické antibiotikum: dokáže léčit spoustu chorob, ale nadměrná dávka zabije i pacienta. Ve své důslednosti absolutní tolerance a svobody dává svobodu i všemu, co jej chce zničit. Toleruje netoleranci a sám sebe před ní dobrovolně odzbrojuje. Je proto snadno ovlivnitelný, přemožitelný a ovládnutelný idejemi a silami netolerantními a antiliberálními. Zapomíná na Popperovo varování, že „rozšíříme-li neomezenou toleranci i na ty netolerantní, nejsme-li připraveni bránit tolerantní společnost před útokem netolerantních, ti tolerantní budou zničeni a tolerance s nimi“. Proto si musíme na záchranu tolerance vyhradit „právo netolerovat netolerantnost“. Historie nás učí, že v bezbřehé toleranci vítězí i početně malá skupina odhodlaných totalitaristů.

Pro Thomase Manna „tolerance se stává zločinem, jestliže napomáhá zlu“. A současný německý novinář Michael Mannerheim, s připomenutím, jak zneužitím tolerance zvítězil Hitler nad křehkou výmarskou demokracií a islám nad původními komunitami křesťanskými a židovskými na Středním východě, dospívá k poučce, že „kdo prokazuje toleranci netolerantnímu konkurentovi, musí si přiznat porážku od samého začátku“.

S někým, kdo nás chce zničit, není mír dosažitelný tolerancí. Slovy britského vrchního rabína Jonathana Sackse:

„Abyste mohli s nepřítelem diskutovat o přátelství, musíte nejprve zůstat naživu.“

Logika a selský rozum takovou samozřejmou jednoduchost diktuje všem. Kromě liberálů.

Zůstávání naživu si vyžaduje vědět proč. Nepřestávat vnímat, kdo jsme, co tvoří naši identitu, jak jsme se stali tím, čím jsme, jak se dál stávat tím nejlepším, čím být můžeme. Jak to nejlepší rozeznat od horšího. Jakými technikami a metodami si usnadňovat to nejlepší a znemožňovat to nejhorší. Jaké příklady a modely jednání napodobovat a jaké si naopak protivit. Kdo v našem okolí může být v tomto úsilí naším spojencem a pomocníkem a kdo nám v něm naopak brání a překáží. Jaká idea, víra, historika, poučka, pořekadlo, pohádka, citát nebo mýtus nám k našemu úsilí přidává energii a jaká ji naopak ubírá. Jaká činnost či nečinnost nás vede k úspěchu a jaká ke krachu. Jak poznávat, vyhledávat a vytvářet kvalitu a vyhýbat se braku. Jaký náš čin je nám i druhým prospěšný a jak ý škodlivý.

To vše se jedním slovem nazývá diskriminace. Ve svém původním smyslu to znamená jednoduše schopnost rozlišovat. Tu naše civilizace ztrácí, protože diskriminace se v jazyce liberální politické korektnosti, sociálního inženýrství a myšlenkové diktatury stala nemravným slovem a trestným činem. Přitom diskriminace samotná je nezbytná k přežití, neboť bez ní nedokážeme rozhodovat o žádném dalším kroku svého života. Diskriminace je myšlenka, která nám pomáhá se orientovat a rozhodovat, co a proč v tu či onu chvíli dělat či nedělat. V nemravnost se může proměnit teprve tehdy, jestliže se z ní dopouštíme na někom konkrétním bezpráví, omezování svobody, zastrasování, perzekuce nebo násilí. To jsou zločiny bez ohledu na to, zda je pácháme z diskriminace nebo bez ní. Z nedostatku diskriminace často pácháme nebo umožňujeme páchat zločiny nejhorší.

Jenže diskriminace je tvrdá mentální práce, která potřebuje dobře fungující „morální kompas“. Na tu západní civilizace příliš zlenivěla a klame se z nouze ctností, kterou pojmenovává tolerance, laskavost a shovívavost. Ale jak praví jedna rabínská moudrost, „kdo je laskavý k nelaskavým, bude nelaskavý k laskavým“.

Historie naší civilizace je bohatý poklad moudrostí, které se nám vytrácejí z povědomí. Jsou to moudrosti, které si často protirečí a dávají smysl každá v jiných kontextech. I v těch se potřebujeme umět orientovat diskriminací procvičovanou historickými příklady a praktickými výsledky kritických rozhodování. V teorii biologické evoluce navazují vyšší organismy na předchozí a celé vývojové řetězce přežívají. V duchovní a morální evoluci však v nás nezůstává nic, jestliže přestaneme pěstovat, pamatovat, přesívat, přetvářet a diskriminovat to, co vymyslely, sepsaly, prodiskutovaly a vyzkoušely hlavy a srdce předchozích myslitelů a tvůrců. Jestliže se přestaneme vnímat, slovy Isaaca Newtona, jako „trpaslíci stojící na ramenou velikánů“. Jestliže se nám ti předchozí velikáni vytráčí z každodenní paměti, padáme na zem a musíme začínat pokaždé znovu, z ničeho, s čistou nepopsanou tabulí.

Tam někde, ve volném pádu z ramen velikánů, se dnes naše civilizace nachází. Už se tam nacházela několikrát. Že se při některém z těch dřívějších pádů nerozplácla v břechku, je zázrak, který by se těžko vysvětloval něčím jiným než blahosklonnou Prozřetelností, která možná ví, že by se bez nás neobešla. Nebo si to alespoň myslela dosud. Zda si to myslí pořád a zda nás pokládá za hodné další námahy, nevíme. Ale jak praví další rabínská moudrost: „Bůh pomáhá těm, kdo si pomáhají sami.“

11. ORWELLIZACE

V Británii po staletí existoval zákon, že policista vás nesměl zastavit a oslovit, aniž vám při tom oznámil, jakého přestupku jste se dopustili. V roce 2000 vydala Blairova labouristická vláda Zákon o terorismu, jehož paragraf 44 dovoluje policii zadržet a vyslýchat kohokoli namátkově bez udání důvodu. V průběhu roku 2009 provedla britská policie zadržení a prohlídky 101 248 osob. Každé takové zadržení bylo přesně zaznamenáno v dotazníkové kartě, jaké každý policista nosí u sebe a musí pokaždé vyplnit. Dotazník má asi tucet rubrik, včetně etnické příslušnosti, takže existují statistiky etnických procent. Šedesát procent postižených byli bílí Britové, sedmnáct procent Asiaté (bez rozlišení náboženství), deset černoši. Zveřejnění etnické statistiky vedlo k protestům etnických organizací, které se cítily nadměrně perzekvované, vzhledem k tomu, že jejich součet sedmadvacet procent vysoce převyšoval jejich osmiprocentní podíl obyvatelstva. A braly to jako důkaz, že v policii stále vládne „institucionální rasismus“. Byl to samozřejmě důkaz chybný. Většina bílých Britů jsou dnes stárnoucí generace a staříky policie vesměs nechává na pokoji. Policejní zatýkání probíhalo víc v mladších kategoriích, kde bylo „etnicky fair“.

Zákon měl občany chránit před terorismem, proti němuž však oficiální válka byla vyhlášena až o rok později, po 11. září 2001. Přípravoval se tedy bez ohledu na skutečné příčiny a nebezpečí terorismu bylo jen jeho záminkou. Prokázalo se to i tím, že z té statisícovky zadržených v roce 2009 bylo obžalováno jen 506 osob a žádná z nich z činů souvisejících s terorismem.

Další dodatek k tomuto zákonu dovoloval policii odebírat každému zadrženému vzorky DNA a archivovat je do databáze. V červenci 2010, kdy nová konzervativně-liberální vláda výkon obou paragrafů pozastavila, měla policie nasbíránu DNA od pěti milionů obyvatel. Člověk se skoro diví, kde mohla najít čas ještě na jinou práci.

Armáda různých státních inspektorů v roce 2006 provedla přes deset tisíc domovních prohlídek na základě více než tisíce legalizovaných důvodů pro jejich povolování, mezi nimiž byla třeba kontrola, zda se v domácnosti neprovádí nelegální hypnotismus nebo zda živý plot zahrady není příliš vysoký.

Jedním z nejlukrativnějších britských exportů se stala takzvaná „surveillance technology“ čili špiclovací technologie, v jejíž pokročilosti a účinnosti Británie překonává veškerou světovou konkurenci. Potenciální nákupci si ji mohou prohlédnout v reprezentativních showroomech. Jeden takový je hned pod Trocaderem na Piccadilly Circus. Tam vás laskaví průvodci uvítají, svezou výtahem dvě podlaží pod zem a zavedou do špiclovského bunkru s velkými obrazovkami napojenými na 160 kamer, které v dokonale barevném zaostření nepřetržitě sledují a zaznamenávají každé šustnutí v rušných okolních ulicích. Stačí je obsloužit tři lidé na každé šichtě. Funguje to od roku 2002 a každý rok showroom navštíví bezmála tisícovka špiclovacích expertů z desítek zemí na špiclovací instruktáže. Vychutnávají si při nich záznamy „incidentů“, jichž se dá z digitální paměti vyřukat několik desítek tisíc. Od čmárání graffitů přes pokoutné čurání a zahazování odpadků po kapsářství a rvačky.

Takto to z vlastní návštěvy už v roce 2006 popsal levicový reportér levicového časopisu *New Statesman*, vždy jinak fandící labouristické vládě, která tuto technologii zavedla. Už tehdy bylo po Británii rozmístěno pět milionů takto obsluhovaných kamer. Jedna kamera na dvanáct občanů včetně nemluvňat. Pětina všech veřejných kamer na celé planetě. Od té doby jich hodně přibýlo. Nové pracovní a podnikatelské příležitosti. Daňový poplatník je všechny uživí. EU na to jistě přidá.

Lahůdkovou novinkou je malý bateriemi poháněný a dálkově řízený tichý vrtulník zvaný Microdrone, vybavený kamerou a tlapačem, kterým můžete lidi na ulicích (ale asi i v domácnostech) nejen sledovat a fotografovat, nýbrž i napomínat a zatýkat.

V odposlechu hovorů a čtení e-mailů britská špehovací technologie umožnila stovkám veřejných organizací sledovat každá

přes tisíc komunikací denně. V roce 2006 Komisariát pro sledování komunikací při ministerstvu vnitra schválil čtvrt milionu žádostí o sledování soukromých komunikací a pochválil kvalitu, píli a nadšení špehovacích pracovníků.

Na většinu zařízení má Británie copyright. Vymyslel je přece britský autor.

„Plíživá orwellizace“, kterou jsem poprvé popsal, ještě se špetkou humoru, v roce 2004 v knížce *Sekl se Orwell o dvacet let?* za pět let akcelerovala v orwellizaci kvapivou a v roce 2010 nabírá trysk, který se nedaří (či nechce?) zastavit ani Cameronově vládě a na němž přestává být čemu se smát.

Podle údajů dnešního náměstka premiéra a šéfa liberálů Nicka Clegga vytvořil Tony Blair za deset let své vlády přes tři tisíce nových trestných činů. Při počtu zasedacích dní parlamentu to vychází na dva nové trestné činy denně.

Poděleno jednotlivými resorty, vede životní prostředí s šesti sty čtyřiceti trestnými činy. Tam se, kromě honu na lišku, neuposlechnutí příkazu úředního činitele pozabíjet jakýkoli počet hospodářských zvířat, chybného vytrídění odpadků nebo sběru hub nad povolené množství, stal trestným činem například prodej šedých veverek. To si zaslouží vysvětlení: Ty šedé velké z Ameriky přivlečené drzé potvory se tak přemnožily, že ty domorodé zrzečky vyhnaly až do Skotska. Venkované je střílejí, kuchají a dusí na bobkovém listě, jablečném cideru, česneku a hlívě ústřičné jako králíka a některé venkovské restaurace se jimi pyšní jako lahůdkovou specialitou v rubrice zvěřina. To vše je legální, zločinem se to stává teprve, když za to po vás chtějí peníze.

Žádný restauratér zatím trestán nebyl, ale být může.

Sexuální resort má jedenašedesát nových trestných činů, včetně harašení a vymáhání pohlavního styku neochotně poskytovaného, a to i manželského. Jedenáct trestných činů je v rasových vztazích, kde rasistickou urážkou se stává i jen pomyšlení na rasistickou urážku, jestliže vás z takového pomyšlení postižená strana podezírá. A jinak běžný trestný čin se stává rasisticky motivovaným (a

přísněji trestaným), jestliže se odehraje mezi dvěma rasami a jedna rasa si jej jako rasistický vykládá, za předpokladu, že postižená strana není bílá, neboť urážka bílé rasy není rasismem. Trestným činem se stalo třeba i označovat scientologickou církev za kult nebo homosexuální sňatky za biblický hřích.

Všechny státní instituce dostaly právo vymáhat z vás jakékoli soukromé informace a trestným činem se stalo jim nevyhovět. U velkého počtu trestných činů bylo zrušeno právo na porotu a nahrazeno samosoudcem. Mezi ty patří i případy velké defraudace, v nichž (vysvětlovala vláda) by obyčejný porotce z lidu „nechápal komplexitu případu“.

Důvod k vytvoření tolika trestných činů je stejný, jako vždy byl u všech diktatur: potřeba udržovat občany ve strachu a nevědomosti, co smějí a co nesmějí, a možnost trestat kohokoli kdykoli za cokoli.

12. OBRANA JE NEJLEPŠÍ ÚTOK

Omezování občanských a politických svobod našimi vládami a institucemi pod nálepkou obrany před terorismem je ve své podstatě dobrovolná demontáž hodnot a struktur, které islámští teroristé (a všichni ostatní protizápadní nevraživci) na naší civilizaci nejvíce nenávidí a chtějí zničit: tolerance, svoboda slova, posvátnost soukromí, demokracie, právní stát, úcta k lidským právům a individuální autonomie. Naše vlastní instituce tak částečně bezděky, částečně záměrně plní cíle teroristů. My jim to sami usnadňujeme tím, že omezování svobod přijímáme bez dostatečně silných protestů a je nám buď lhostejné nebo je vnímáme jako blahodárné, neboť nám zajišťuje bezpečnost.

Přijímáme je proto, že spoléháme na politiky, že naše svobody budou bránit za nás. Za to je platíme, a proto je volíme, nemáme k tomu žádný jiný důvod. Stále ještě věříme, že páchá-li vládnoucí politik v demokracii lumpárny, je povinností opozičního politika mu v tom zabránit. Bývalo.

Evropský liberálně-demokratický systém se v posledních dvou desetiletích transformoval tak, že z demokratických politiků vytvořil novou oligarchii, která nehájí zájmy svých voličů, nýbrž svoje vlastní. V praktické politice přestaly existovat rozdíly mezi pravíci a levíci. Oběma zůstal společný jeden cíl: udržet se u moci. Výsledkem jsou pravolevé koalice a opoziční smlouvy, vzájemná podpora korupce, zákulisní dohody o rozdělení vládnoucího hřiště. Na úrovni Evropské unie se už ani žádné protichůdné politické zájmy nepředstírají a kdo se odváží o tomto systému zapochybovat, je vypískán.

Kontrast mezi demokracií, jaká kdysi bývala a jaká je dnes, je nejdrastičtější v Británii, někdejším modelu parlamentního břítkého soupeření protichůdných idejí a politických zájmů. Zde se za vlády New Labour vytvořil politický systém, který škrtí demokracii a začíná se, v analýze konzervativního politického sloupkaře a parlamentního

zpravodaje Petera Osbornea, „podobat někdejší sovětské nomenklaturě“. Nová vládnoucí politická třída je složená ze všech hlavních parlamentních stran, jejichž politika je rozlišitelná jen v drobných detailech a akcentu rétoriky. Všem je společná multikulturní politická korektnost a unijní evropanství, které jim zaručuje dobře placené zaměstnání až do důchodu, i po volební porážce.

Její příjmy (postupně zvyšované o všelijaká práva na proplácení soukromých výdajů) platí státní pokladna a její příslušníci (až na pár čestných výjimek) nikdy nepůsobili mimo politický sektor. Její organizační financování závisí na spřátelených korporacích, a ne na členských příspěvcích, protože členství v hlavních stranách se scvrklo na deset procent někdejšího počtu. Její síla a počet se neustále rozšiřuje na „nevládní“ organizace financované z veřejného rozpočtu. Její vládnoucí metodou je „manipulativní populismus“. Její motivací je nenávisť ke všem západním tradicím a tradičním institucím a k individuální svobodě. Její slogan se jmenuje „modernizace“ a znamená demontáž tradičních institucí. Její život je izolován od ostatní populace, její vztah k lidem je čistě utilitární, přátelství se staví na prospěchu a s ním padá. Její členové se vzájemně podporují a: chrání napříč politickými stranami. Mezi sebe přijímají jen talenty podobně ambiciózní a ideově pružné, většinou rekrutované na univerzitách. Tradiční ideová vyhraněnost, prosazující zájmy té či oné občanské skupiny, je jim cizí a projeví-li se, je na překážku, a proto potlačovaná. Jejím projevem je pohrdání tradičními normami jednání stojícími na principu služby veřejnosti, která ji platí. Nejvíce ceněným talentem je schopnost předstírat, zatajovat a lhát, jejímž velmistrem byl Tony Blair.

Blairovu charismatickou a vysoce účinnou polodiktaturu převzali konzervativci a liberálové, pro ně se „modernizace“ a „reforma“ staly stejně klíčovými slovy. Dnes se z nich všech podle Osbornea stala „jedna homogenní sociální a ekonomická jednotka“ bez separátních ideologií. Skutečná propast už není mezi stranami, nýbrž „mezi hegemonistickou politickou třídou a vším ostatním občanstvem, které bylo z velké části zbaveno moci“.

Nová elita nastolila „ostrý konflikt s dlouhodobými institucemi a starodávnými svobodami britského lidu“. Podařilo se jim zkorumpovat, ochočit, oslabit nebo obejít kdysi dobře zabezpečenou a proti zneužívání pojištěnou strukturu vzájemně se hlídajících, po staletí budovaných a spolehlivě fungujících institucí.

Demisi těchto institucí Osborne podává dramaticky jednu po druhé.

Stranické členské struktury, na jejichž selekci politici záviseli, přestaly být relevantní, naučili se je ovládat a udělat si z nich svůj nástroj. Lukrativnějším zdrojem se staly dary od podnikatelů a finančníků, kterým se výměnou udělují šlechtické tituly a křesla ve Sněmovně lordů a přístup ke státním zakázkám a státnímu financování jejich aktivit.

Ve Sněmovně lordů bylo zrušeno tradiční automatické rodové členství, které jí zaručovalo nezávislost na politických loajalitách a volbách, což z ní činilo pevnou protiváhu proti vládnoucí straně a dávalo každému lordovi možnost hlasovat nadstranicky podle svého svědomí. Na jejich místo jsou vedle finančních dárců (a tradičně i zasloužilých umělců, vědců, biskupů a vrchních soudců) dosazováni politici, kteří prohráli parlamentní volby a prostřednictvím Sněmovny lordů se opět dostávají do vlády, aniž by museli čekat na další zvolení. (Vládními ministry podle britské ústavy mohou být jen členové jedné z komor parlamentu.)

V Dolní sněmovně ihned po nástupu Blair zkrátil debatní čas „otázek premiérovi“ a vládní politická rozhodnutí se místo tradiční parlamentní debaty začala oznamovat rovnou prostřednictvím „informačních úniků“ vyvoleným levicovým novinářům. Tím se vytvořila souhra s vybranými médii hraničící se spiknutím falšovat informace podle přání vlády, kterou Osborne nazývá „klientelistická žurnalistika“.

Blairův tiskový sekretář, levicový novinář Alastair Campbell byl k tomuto účelu povýšen na jednoho ze tří nejvlivnějších lidí v kabinetu, s úlohou přikazovat ministrům, co a jak mají říkat. Pohrdání parlamentem dával Blair najevo svou mizernou účastí ve sněmovně, která jednu dobu poklesla až na deset procent parlamentního času

(oproti, pro srovnání, třiceti procentům Thatcherové a mnohem většímu času předchozích premiérů). Campbell se stal hlavním sdělovatelem (ale i spolutvůrcem) Blairovy politiky, rozhodoval o tom, co se kdy kterému vyvolenému novináři oznámí, a režíroval Blairova tisková prohlášení. Parlamentní činitelé, jejichž úkolem bylo dohlížet na korektní chování poslanců, byli za Blaira znevažováni, veřejně pomlouváni a nakonec donuceni odstoupit a nahrazováni novými, loajálnějšími, chování poslanců hájícími.

Klasická, efektivní a nestranná státní administrativa, budovaná po několik staletí z kvalitních a vysoce vzdělaných nadstranických osobností, přestala být relevantní v procesu vykonávání vládní politiky. Na její místa Blair dosadil na každé jednotlivé ministerstvo vlastní poradce, kteří byli ve výkonném procesu nadřazení státním úředníkům. Mnohé úkoly tradičně vykonávané státními úředníky začal zadávat vybraným soukromým manažerským firmám, které svižněji a poslušněji vykonávaly jeho instrukce. Tím několikanásobně zvýšil státní výdaje. Za vlády „starých elit“ za každou chybu svého ministerstva přebíral morální odpovědnost ministr a demise ministrů byly časté. Dnes to za ministry odnášejí státní úředníci a demise podávají oni.

Nejmarkantnější změny hned po nástupu New Labour zavedl ministr financí Gordon Brown, který přestal zadávat úkoly státním úředníkům a řídil ministerstvo a státní finance téměř výlučně prostřednictvím malé bezpodmínečně loajální skupinky, kterou si na ministerstvo přivedl zvenčí. Svá rozhodnutí nekonzultoval s vládním kabinetem, kterému na jeho schůzích dával otevřeně najevo pohrdání. Na ministerstvu zahraničí Robin Cook demontoval zavedenou úřednickou strukturu a nahradil ji svými známými.

Jednu dobu dokonce chtěl svou milenkou nasadit do významné funkce, než mu to Blair zakázal jako aroganci přece jen trochu okázalou. Místo kariérních diplomatů k mezinárodnímu vyjednávání Blair čas – to používal svého osobního finančního manažera, bývalého rockového producenta, který pro stranu dokázal sehnat velké fondy a byl za to povýšen na lorda. Blairovi se také podařilo vytvořit společné

zájmy s tajnými službami, jejichž špičky se staly součástí politické třídy.

Soudnictví a výkon spravedlnosti za Blairovy vlády zažily zrušení poroty u některých trestných činů, mediální útoky na soudce soudící jinak, než si vláda přála, narušení sedm set let starých osobních svobod *habeas corpus*, podle nichž nesmí být nikdo držen ve vazbě bez okamžité obžaloby, prodloužení povolené vazby z osmačtyřiceti hodin na několik týdnů, povolení policejního vstupu do soukromí bez zatykače, a to i s použitím násilí.

Plánům New Labour na odstranění monarchie zabránily jen masivní projevy sympatií při pohřbu královny matky a svatbě prince Charlese. Blairova žena Cherie (která se často chovala, jako by byla členem vlády) se nikdy před královnou nesnížila tradiční úklonou a vůči korunnímu princí Blair přestal zachovávat zdvořilostní protokol. Při pohřbu Diany nestoudně ukradl královně hlavní roli, když pronesl sentimentálně srdcervoucí rozloučení s „naší princeznou z lidu“, s podprahově antimonarchistickým podtextem. A veřejné pohrdání monarchií projevil ministr zahraničí Jack Straw, když několikrát Blaira nazval „hlavou státu“.

Odpověď na Osborneovu otázku, zda se Cameron odhodlá tuto politickou třídu svrhnout, nebo se stane jen „další manifestací této klamně, zkorumpované a antidemokratické metodologie“, je zatím jen mírně pesimistická. I kdyby chtěl, transformované vládnoucí struktury a pravomoci odevzdané Evropské unii už mu návrat zpět možná nedovolí. Imigrace, kterou slíbil omezit, se v prvním půlroce jeho vlády zvýšila. V únoru 2011 sice oznamuje, několik měsíců po Merkelové, že i v Británii „multikulturalismus selhal“. Co s ním dál hodlá – nebo může – dělat, není jasné.

13. HRDINOVÉ SOCIALISTICKÉ PRÁCE

„Evropu silnější, svobodnější, lidsky důstojnější, tolerantnější, solidárnější, pilně a rigorózně prosazující ducha spolupráce a nový instituční řád, řešící problémy nás všech, dosahující dalšího pokroku v koordinaci národních ekonomických politik na konsolidaci zotavení, schopnější mluvit ve světě jedním pevným jazykem na obranu svých hodnot a zájmů, přibližující unii a posilující její užitečnost všem obyvatelům Evropy, zintenzivňující koordinaci ke stimulaci našich ekonomik a pokládající základy udržitelného růstu.“ Takto nadšeně a náruživě budovatelský závazek (ještě ne úplně plán) svorně zarecitovali oba prezidenti Evropské unie hned po novoročním vystřízlivění 3. ledna 2010. EU má teď dva prezidenty – toho nového všeevropského pětiletého a toho starého půlročně rotujícího. Tím byl tentokrát španělský premiér Zapatero, za jehož vlády si Španělsko vybuďovalo nezaměstnanost 19,5 procenta a na půlrok svého prezidentství rozpočetlo sto milionů eur. O dvou prezidentech, zvlášť takto kvalifikovaných, se unie bude jistě budovat líp, a ne-li přímo budovat, aspoň o budování lépe zpívat, dvojhlasně, třebaže unisono. Zpívejme si s nimi budovatelsky dál:

Udržitelnost ekonomická znamená „větší konkurenceschopnost, větší zakořeněnost ve vzdělání, školení, výzkumu a vývoji“. Udržitelnost environmentální a sociální znamená „schopnost nadále vést boj proti klimatickým změnám a hájit sociální soudržnost a bezpečí“. Udržitelnost mezinárodněpolitická znamená „upevnit vedoucí úlohu EU v multipolárním světě“ a nastavit EU jako „bezpečný referenční bod pro demokracii, lidská práva a sociální pokrok pro svět“.

Rétorika hodná hrdinů socialistické práce. Díky Lisabonské smlouvě se to teď bude dít samo od sebe, s naprostou samozřejmostí a setrvačností, libují si prezidentí. Evropa teď bude „mít hlas silnější a jednodušší“. Zavedení Lisabonské smlouvy dává občanům „možnost mluvit do legislativního procesu unie“ a nabízí jim „příležitost cítit,

jak je unie relevantní v jejich každodenním životě, jejich svobodách a jejich bezpečnosti“. Začlenění charty základních práv, genderové rovnoprávnosti a společného řízení migračních toků jsou „první kroky na dlouhé cestě, kterou pocestujeme spolu“. (Odkud kam ty migrační toky povedou, prezidenti neupřesňují, ale my se můžeme logicky spolehnout, že to bude odtamtud, kde už jsou, tam, kde ještě nejsou, tedy naším směrem.)

Bude nás na té cestě čekat spousta nových privilegií, vesměs ve formě radostného přispívání na přibývající úřednictvo. Nový prezident bude stát odhadem 350 milionů eur včetně nové prezidentské budovy a personálu. Výdaje na ministryni zahraničí za tím nejsou spočítány, ale dají se odhadnout i z toho, že jen její cestovní výdaje v předchozí funkci obchodní komisařky vycházely v průměru na 14 000 eur na jednu cestu. Vysoce kvalifikovaný personál povede desítky nových velvyslanectví „Evropské služby pro vnější akce“, jak si říká nová evropská diplomacie. Těch už bylo za dva měsíce pod názvem „delegace EU“ nenápadně ustaveno přes padesát a mají pověření zastupovat celou EU a koordinovat působení jednotlivých velvyslanectví členských států. Think-tank vysoce kvalifikovaných odborníků už vypracovává náplň jejich činnosti a doporučuje, aby vedle obvyklého diplomatického působení také rozdávaly finanční pomoc Africe a Palestině a propagovaly evropský film na Fidži.

Evropská komise si zvyšuje rozpočet na cestování z loňských čtyř milionů eur, z nichž její prezident Barroso utratil 700 000. Rozpočtový výbor Evropského parlamentu schválil: Koupí impozantní budovy pro svoji londýnskou reprezentaci za 35 milionů eur. Pokračování rekreačně-pracovních schůzí různých svých výborů na způsob loňského pobytu poslanců na tropickém Réunionu za 190 000 eur nebo cesty po Rumunsku za 360 000. Zvýšení měsíčního asistentského příplatku každému poslanci o 1 500 eur měsíčně, na 13 milionů ročně. Nábor dalších sto padesáti administrativních zaměstnanců, aby parlament všechny ty přibývající povinnosti stíhal.

Celkový nový rozpočet parlamentu je 1,6 miliardy eur. Z něho čtvrt milionu jde na lyžařské a letní prázdniny pro děti činitelů EU.

V úsilí o vyčerpání loňského rozpočtu, aby mohl být zvýšen letošní, utratil parlament 2,3 milionu na renovaci svého sportovního centra, 4,3 milionu na nové návštěvnické centrum, ačkoli už jedno má, půl milionu na nové limuzíny a za 8,8 milionu si opravil střechu své štrasburské budovy. Loňský rozpočet 6,7 milionu na dotace pro nevládní organizace propagující světlé stránky EU se jen nepatrně zvýší. A ještě jeden pozoruhodný výdaj, o němž není jisté, kdo jej schválil ani kolik stojí: na půl milionu se zvýšil počet terminálů umožňujících přístup do takzvaného Schengenského informačního systému, který ukládá osobní informace o všech evropských občanech. To je ten, který nám bude dávat tu příležitost cítit, jak je ta unie relevantní v těch našich svobodách a té naší bezpečnosti.

Mezitím francouzská banka Société Générale hovoří o „nevyhnutelném rozpadu eura“ a očekávané „kompletní krizi v eurozóně“, která projevuje „hluboce zakořeněné vady od samého začátku“. Euro se hrouť pod tíhou řeckého a irského deficitu a podle odborníků banky BNP Paribas by se celkový deficit eurozóny s krachy Španělska, Portugalska a Irska mohl vyšplhat až na 320 miliard.

Peníze na to samozřejmě budou, z bezedných kapes bohatých evropských poplatníků. Chystá se na ně „obnovení fiskální spravedlnosti“, k němuž patří „regulace finančních trhů nastolením transakční daně, zrušení daňových rájů a schválení direktivy zavádějící společnou bázi pro korporáční daň“. Dokument na toto téma už předložili socialističtí poslanci s návrhy na „zvýšení rozpočtu EU, jednotné daně a harmonizaci DPH v celém EU“. K prosazení v parlamentě určitě pomůže vtípnost dokumentu. Jeho název *The EU's 2020 Vision* je důmyslná slovní hříčka na 20-20 *vision* znamenající v angličtině dokonalý zrak. Ten, pravda, Evropská unie nepochybně má. Podle studie ekonomů, najatých pro tento účel parlamentem, by harmonizace daní umožnila „hladké fungování jednotného trhu a vytvoří to pojistku proti asymetrickým šokům a krizím“. Přijde na

pořad jednání už letos, naznačují“ vysoce postavené zdroje v Bruselu“.

Na další novou daň přišel Nicolas Sarkozy. Říká jí „klimatická“ a bude ji vybírat formou „uhlíkových tarifů“ na dovoz ze zemí s méně přísnými ekologickými zákony. Budou ji platit dovozci, kteří si na ni samozřejmě zvednou ceny, takže zase půjde z kapes občanů. A ještě důmyslnější daň zvažuje Evropská komise pod předběžnou neoficiální přezdívkou „popelnicová“. Bude to vlastně pokuta za nesprávné odbavování a třídění odpadků, jaká už existuje v Německu. Dohlížet na naše popelnice a vybírat pokutu bude „Odpadková implementační agentura“, zaměstnávající desetitisíce inspektorů a hlídačů. Ty zaplatí nějaká další důmyslná daň, kterou budou vybírat další inspektoři a hlídači, na jejichž platy se vybere další novou daň, kterou budou vybírat další inspektoři...

V samém tom horečnatém tvůrčím vymýšlení jako by si nikdo nevšiml, že ekonomický růst eurozóny v roce 2009 poklesl na 0,1 procenta. Kdo si všiml, jako by nechápal čím to. Kromě možná bývalého europrezidenta švédského, který se dal slyšet, že „Evropská unie riskuje, že se stane irelevantním muzeem“.

Do toho všeho má v roce 2012 vzniknout jednotná evropská databáze s podrobnými informacemi o všech pěti stech milionech evropských občanech a všech imigrantech. Projekt se připravuje pod názvem „databáze pro svobodu a bezpečnost“. A je součástí „nové architektury nabízející prostory interaktivní, reaktivní a imaginativní umožňující vdechnout novou dynamiku strategii evropské integrace“. Ona ta „architektura“ totiž stojí na poznání, že „jsme v nedávných letech učinili podstatný pokrok ve vytváření oblasti svobody, bezpečnosti a spravedlnosti“ a že „prioritou teď musí být umístit občana do srdce tohoto projektu, aby se demonstrovala přidaná hodnota Evropské unie v oblastech, které mají takový dopad na každodenní životy lidí“. V této „konstrukci a všech budoucích vývojích“ musí zásadním sloganem být „solidarita mezi lidmi, solidarita mezi členskými státy, aby se nacházela společná řešení společných nebezpečí“.

Ne, tohle nenapsal Orwell, nýbrž místopředseda Evropské komise a komisař pro spravedlnost Jacques Barrot (ve francouzštině to zní ještě poetičtěji). Dodal k tomu, že tato databáze (zakuklená do komplexního systému, jehož účelem má být kontrola „migračních toků“) – „zjednoduší dnešní situaci“.

Jistě, většina nápadů Evropské komise a všech těch zákulisních byrokratů, jimž Evropská komise tvoří fasádu potěmkinovské vesnice, je o zjednodušování. Totiž o tom, jak nevolným byrokratům a zkrachovalým politikům zjednodušit ovládání všech Evropanů tím, že všechny mocenské nástroje udělají tak komplikované, aby se v nich žádný občan nevyznal. A tak zatímco se zoufalí obránci občanských svobod (dnes též zvaní extrémní pravice, ultrakonzervativci, nacionalisté, xenofobové a Antievropané) snažili zastavit tu „zjednodušenou“ Lisabonskou smlouvu, za její kouřovou clonou probíhalo a probíhá dál zjednodušování podstatně důkladnější, s přímým dopadem na každého občana.

Jednotný operační systém spojí databáze již existující, jako jsou Schengenský informační systém, Vízový informační systém a Eurodac. Nás daňové poplatníky to bude stát v prvních třech letech 113 milionů eur, každoroční provoz pak navíc deset milionů. Zdánlivě bez jakékoli souvislosti zato ale ve všech členských zemích – probíhá zavádění mikročipů na elektronickou identifikaci občanů: v automobilech, platebních kartách, mobilních telefonech, pasech, občanských průkazech. Jakoby náhodou to vychází tak, že by všechny měly být v provozu ve stejnou dobu jako „databáze svobody“.

Někdo někde bude moci každého z nás den ze dne sledovat a vědět o nás všechno: kde se kdy pohybujeme, s kým se stýkáme, kolik za co utrácíme, v jakém autě jezdíme, jaké daně platíme (nebo neplatíme), jaký je náš zdravotní stav, s kým telefonicky nebo internetem komunikujeme, jaké informace sledujeme. Integrace Evropy tím bude dokonána, absolutní a totální ovládání občanů nastartováno. Jakmile jednou nástroje totalitní moci fungují, jejich zneužití se nedá zabránit. K čemu všemu se budou moci zneužít, ať si každý fantazíruje sám. Akorát (na rozdíl od předchozích totalit) pořád

nevíme a vědět nebudeme, kdo nás to zpoza té kulisy Evropské komise vlastně ovládá a co s námi ze dne na den udělá.

Evropští politici se tím ostatně už dávno netají. Lucemburský premiér Jean-Claude Juncker v jednom ze svých nestřežených okamžiků vysvětlil, jak systém EU funguje:

„O něčem rozhodneme, necháme to chvíli tu a tam polehávat a čekáme, co se bude dít. Když proti tomu nikdo neprotestuje, protože většina lidí nerozumí, co se vlastně rozhodlo, pokračujeme v tom krůček po krůčku, až už není cesta zpět.“

Utváření evropské ústavy shrnula britská labouristická poslankyně a členka přípravného prezidia pro ústavu Gisela Stuart:

„Konvence přivedla dohromady samovybranou skupinu evropských politických elit, z nichž mnozí mají zaostřeno na kariéru na evropské úrovni, jež závisí na čím dál větší integraci, a kteří vnímají státní parlamenty jako překážku. Ani jednou za těch šestnáct měsíců, které jsem tam strávila, žádný ze zástupců nepoložil otázku týkající se existující politiky. Odsouhlasili to ti, kdo byli pokládáni za důležité, a ti zase dali jasně najevo, že nedopustí, aby konečná dohoda ztroskotala na těch ostatních.“

Předseda ústavní Konvence a bývalý italský premiér Giuliano Amato v interview pro deník *La Stampa* už v roce 2000 přiznal:

„V Evropě musí člověk jednat ‚jako by‘. Jako by se chtělo málo, aby se získalo hodně, jako by státy měly zůstat svrchované, ale přesvědčit je zároveň, aby se svrchovanosti vzdaly. Komise v Bruselu by například měla jednat, jako by byla technickým nástrojem, aby se s ní zacházelo jako s vládou. A tak dál zastřeně a podloudně.“

Ale to je samozřejmě jen extrémně pravicová paranoia. Vždyť se to všechno dělá pro naše bezpečí.

14. DŽIHÁD

Arabské slovo džihád znamená boj nebo úsilí. Má tři formy či výklady.

V duchovním výkladu je to úsilí o sebezlepšování, boj proti vlastním nedostatkům a charakterovým vadám, sebekázeň, ujařmení ega a jeho podmanění Boží vůlí. V tomto výkladu je džihád boj vnitřní, osobní, psychologický, mystický.

V sociologickém výkladu je to úsilí o bohubilé fungování komunity, včetně dobročinnosti, vzdělávání a správy věcí veřejných, podmanění zločinnosti, korupce, nespravedlnosti.

V politickém výkladu je to úsilí o poddání nevěřících nebo chybně věřících správně věřícímu islámu jako jediné pravé a věčné pravdě Boží.

Všechny tři formy džihádu jsou povinností každého pravověrného, až do úplného nekompromisního podmanění všech protivníků a překážek, vnitřních nebo vnějších, všemi dostupnými prostředky.

Veškerý boj (islámský či jakýkoli jiný) je ze samotné definice slova veden prvky destruktivními (ať už v lidské psychologii nebo v politickém a mocenském systému) čili potřebou opozici zničit, vymýtit nebo podmanit. V praxi jsou tudíž všechny tři formy džihádu nevyhnutelně nepřetržitým a nikdy nekončícím bojem.

Jednak proto, že ti podmanění protivníci v nás i mimo nás vždycky budou toužit po příležitosti, jak se z naší nadvlády osvobodit, a ti zabítí po sobě zanechají dědice či spojence toužící po spravedlnosti či pomstě.

Jednak proto, že když jsme si zvykli na boj, potřebujeme hledat stále nové protivníky, aby bylo proti čemu bojovat, uvnitř i vně. V islámském světě je to věčná nevraživost sunnitů proti šíitům, wahhábistů proti salafistům a kdovíkoho proti kdovíkomu.

Jednak proto, že jak bojující režim utužuje nadvládu nad obyvateli, zpříšňuje výklad zákonů na trestání kdekoho a kdečeho, od

hlasitého smíchu a bezděkého poodhalení kotníku po polibek fanynek na tvář populárním fotbalistům – jak je dnes běžné v Íránu. Tak funguje každý totalitní režim.

Svět islámu je stále zmítán konflikty a bojem proti nepřátelům, vnitřním i vnějším, protože žije ve schizofrenii. Zatímco si mírumilovní muslimové každý den na setkání přeji „*salaam alejkum*“, džihád je udržuje v permanentní válce se sebou samými a celým světem.

Slovo islám znamená poddání. Pochází ze stejného kořene jako *salaam* znamenající mír. Tím islám dává nábožensky, politicky, psychologicky i lingvisticky svému pojetí míru sémantický význam poddání a podmanění. Takovéto pojetí míru na konci boje nepřipouští rovnoprávné partnery, nýbrž jen vítěze a poraženého, vládce a poddaného.

Osobního míru (v duchovním pojetí) se dosahuje poddáním ego vůli Boží. V čistém mystickém islámu (jakým je třeba sufismus) v sobě člověk nastoluje mír, když Boží vůli umožní podmanit ego tak, aby ji vykonávalo. Veřejného komunálního míru (v sociologickém pojetí) se dosahuje poddáním občanů vládě, která má však být poddaná Boží vůli. Mezinárodního míru (v politickém pojetí) se dosáhne poddáním světa vládě islámu, který je poddaný Boží vůli. Ve všech třech formách džihádu jde o absolutní nadvládu jedné strany (té Boží) nad protivníky – ať už jsou jimi osobní vady nebo političtí nepřátelé.

Toto pojetí míru podle Boží vůle má jeden těžký problém: poznat, co je skutečně Boží vůli. Řeší jej tím, že o Boží vůli rozhoduje třída náboženských učenců zvaná *ulema*, proti jejímž výnosům není žádné sekulární odvolání. Rozsudky zvané *fatwa* může na výzvu toho či onoho učence vykonat kterýkoli poslušný muslim kdekoli na světě. Fatwy takovýchto učenců mívají rozpětí od tragédie trestání humoru takového třeba Salmana Rushdieho po komedii trestání tragédie v podání Omara Sharifa hrajícího v italském televizním seriálu svatého Petra.

Podle toho, kde taková teokracie vládne či nevládne, se svět dělí na „dům islámu (či míru, v islámském pojetí)“ a „dům války“. Válka je tedy přirozený Boží stav všude, kde islám ještě nevládne. V domě islámu má islám povinnost vládnout nad všemi ideologiemi a kulturami. Některým z nich poskytuje určitá práva, ale s vírou, že i ony dříve či později pochopí svůj omyl a „obejmou“ tu správnou víru. (K islámu se nekonvertuje, islám se objímá.) Až do onoho obejmutí – které se provádí velmi jednoduše odrecitováním jedné věty oznamující, že Alláh je jediný bůh a Mohamed jeho konečný prorok, a u mužů obřízkou – jsou druhořadými občany zvanými *dhimmi*, což znamená „smluvní poddaní“.

15. DHIMMIKRACIE

Smlouva *dhimma* slibuje dhimmiům právo na život, majetek, ekonomickou činnost a náboženskou praxi, výměnou za placení daně zvané *džizija*. Ta je v zákonech šarija stanovená ve výši od minimálně jednoho dináru u těch nejchudších po „smluvní hodnotu“ u těch zámožnějších – čili kolik výběřčí uzná za vhodné a poddaný dokáže sehnat. Součástí smlouvy je zákaz propagace svého náboženství, společenská, právní a politická podřízenost muslimům, prokazování úcty a zákaz kritizování islámu, jeho proroka a muslimské vlády a podřízenost islámským zákonům ve sféře občanské a politické. Porušení těchto smluvních povinností a zákazů podléhá trestům různé přísnosti až po trest smrti. Do kategorie *dhimmi* spadají křesťané, židé a zoroastriáni, jako „lid knihy“. Ostatní jsou kategorií bezvěrců čili pohanů, s volbou obejmutí islámu, otroctví nebo smrti.

Dhimma je tedy smlouva vnucená dhimmiům násilím nebo hrozbou násilí. Její dodržování ze strany muslimů není vynutitelné jinak než dobrou vůlí a velkodušností toho či onoho muslimského vládců a praktickou ekonomickou potřebou existence dhimmiů (finanční přínos z daně, produktivita a profesionalita). Smlouva sice zmiňuje povinnosti vladaře poslušným dhimmiům chránit život a nezotročovat je. V laskavějších dobách islámské historie vladaři tyto zákony z vlastní blahosklonnosti, bohabojnosti a ekonomické nutnosti dodržovali. V těch nelaskavějších dobách to bývalo horší.

Toto je historické znění standardní smlouvy *dhimma*, kterou podepisovali stařešinové křesťanských obcí v 7. století v islámem čerstvě okupované Sýrii (do té doby součásti Byzance) známé jako *Pakt Umarův* (podle chalífy Umara), jak se vyučuje v lekcích islámských dějin na univerzitě v Edinburku:

Ve jménu Boha, Milosrdného a Soucitného. Toto je dopis poddaného Bohu Umarovi, Veliteli Věrných, od křesťanů (toho či onoho) města. Když jsi nás okupoval, požádali jsme Tě o bezpečně

zacházení pro sebe, své potomky, svůj majetek a lidi našeho společenství a zavázali jsme se vůči Tobě k těmto povinnostem:

Nebudeme stavět ve svých městech a okolí nové kláštery, kostely ani mnišské cely ani nebudeme opravovat, ve dne ani v noci, ty, které se rozpadají nebo jsou umístěny v muslimských čtvrtích.

Svoje brány necháme široce otevřeny okolujícím a poutníkům. Poskytneme nocleh a stravu všem muslimům, kteří nás navštíví, na tři dny.

Neposkytneme přístřeší v našich kostelech ani obydlích žádnému špehovi a nebudeme ho před muslimy ukrývat.

Nebudeme učit naše děti Korán.

Nebudeme svoje náboženství projevovat veřejně a nikoho na něj nebudeme obracet. Nebudeme nikomu z našich lidí bránit v konverzi k islámu, jestliže si to bude přát. Budeme projevovat muslimům úctu a uvolníme jim místo, když si budou chtít sednout.

Nebudeme se snažit podobat se muslimům napodobováním jejich oděvů, kalansuwy, turbanu, obuvi ani pěšinky ve vlasech. Nebudeme mluvit jako oni a nepřijmeme jejich zdvořilostní pravidla (kunjas).

Nebudeme sedlat koně, nosit u pasu meče ani nebudeme nijak jinak ozbrojeni.

Nebudeme na své pečeti dávat arabské písmo. Nebudeme prodávat fermentované nápoje.

Budeme si přistřihávat vlasy na čele.

Budeme se stále stejně oblékat bez ohledu na to, kde jsme, a okolo pasu s i budeme vázat opasek zunar.

Nebudeme vystavovat své kříže na svých knížkách, u cest ani na trzích pro muslimy. Ve svých kostelech budeme užívat jen velmi tichých klapáček.

Nebudeme hlasitě zvolávat, když pohřbíváme svoje mrtvé.

Nebudeme svítit na žádných cestách muslimů ani na jejich trzích.

Nebudeme pohřbívát svoje mrtvé v blízkosti muslimů.

Nebudeme přijímat otroky přidělené muslimům.

Nebudeme si stavět domy převyšující domy muslimů.

Neudeříme muslima.

Přijímáme tyto podmínky pro sebe a pro členy naší komunity a výměnou za to přijímáme bezpečné zacházení.

Jestliže porušíme tyto závazky, za které se sami zaručujeme, vzdáváme se své smlouvy (dhimma) a budeme podléhat trest_{im} za neposlušnost a vzpouru.

(K čemuž chalífa Umar přidal:)

Nebudou vykupovat žádného zajatce zajatého muslimy, a kdo úmyslně udeří muslima, ztratí ochranu této smlouvy.

Ve srovnání s tím, jak s podmaněným lidem v 7. století zacházeli mnozí jiní, to možná na tehdejší dobu byl pokrok. Ale podřízený status dhimmiů platil v celém islámu do polovin y 19. století, kdy jej Osmanská říše zrušila až pod nátlakem evropských velmocí. V některých zemích, jako je Saúdská Arábie, zůstal, v jiných se usiluje o jeho obnovení. V posledních letech se prvky dhimmismu začínají projevovat i v západních zemích, jejichž instituce je kousek po kousku přijímají „v zájmu komunitního míru“. Dělají to částečně z idealizovaného principu osvícené tolerance, částečně ze strachu před hněvem a násilím svých muslimských sousedů. Ve vojenství se takovémuto boji metodou ukrajování území či protivníkovy obranyschopnosti „plátek po plátku“ říká taktika salámová. Nebo salaamová.

„Civilizace dhimmismu,“ píše historička Bat Ye'or, „nevzniká náhle. Je to dlouhý proces s mnoha prvky a specifickým mentálním uzpůsobováním. Děje se, když lidé nahrazují historii mýty a když za udržení těchto destruktivních mýtů bojují víc než za svoje vlastní hodnoty, protože jsou zmateni tím, že přeměnili lži v pravdu.“

Britská dhimmikracie se zrodila v roce 1989, kdy iránský ajatolláh Chomejní vyhlásil trest smrti pro Salmana Rushdieho za zneuctění Mohameda v knize *Satanské verše*. Do ulic britských měst vypochoďovaly davy muslimů s transparenty žádajícími Rushdieho smrt. Funkcionáři britských islámských organizací se předháněli ve

smrtných výzvách. Velký trumf přednesl tajemník rady mešit v Bradfordu slovy:

„Rushdie mučí islám a zaslouží si oběsit. Já sám jsem ochoten ho zabít a obětoval bych na to svůj život a život svých dětí.“

Přetrumfl ho už jen doktor mezinárodních vztahů z londýnské univerzity, propagátor založení islámského státu v Británii Kalim Siddiqui, když oslovil nově založený „muslimský parlament“ takto:

„Chci, aby každý muslim zvedl ruku na souhlas s rozsudkem smrti nad Salmanem Rushdiem. Ať celý svět ví, že každý muslim souhlasí, že tento člověk musí být odstraněn.“

Tím začalo za zády britského práva „ukázňování“ britských muslimů, kteří si do té doby mysleli, že si budou spokojeně a poklidně užívat britské demokracie a svobody. Že na její ochranu před svými fanatiky nemohou spoléhat, jim potvrdila i premiérka Thatcherová, když v parlamentě uvedla, že na stíhání propagátorů vraždy spisovatele nejsou dostatečné důkazy. To i přesto, že projevy funkcionářů byly zaznamenány a nosiči vražedných transparentů jasně viditelní v televizních záběrech. A přestože platil britský zákon tohoto znění: „Kdokoli bude vyzývat, povzbuzovat, přesvědčovat nebo se pokoušet přesvědčit nebo navrhopvat jakékoli jiné osobě, aby zavraždila jakoukoli jinou osobu, bez ohledu na to, zda je tato osoba poddaná Jejího Veličenstva či ne, a bez ohledu na to, zda je to v dominiích Jejího Veličenstva či ne, se dopustí trestného činu, po usvědčení z něhož bude podléhat trestu doživotního vězení.“

V přesvědčení, že udělají líp, když se poddají svým fanatikům, pokojné britské muslimy utvrdila britská intelektuální elita, jejíž některá esa Rushdieho napomenula a označila ho za bezcharakterního protivu, který na sebe přivodil zasloužený trest. Eminentní historik Hugh Trevor-Roper, v té době už deset let lordem, se dal slyšet, že by mu nevadilo, „kdyby si někteří islamisté Salmana Rushdieho podali do nějaké temné uličky a nalili do něho trochu slušných mravů“.

Jestliže Rushdie počítal, že silný, po zuby vyzbrojený a sebevědomý Západ potáhne do boje za své absolutní principy svobody

slova, v němž byl ochotný hrát úlohu pěšáka, čekalo ho nemilé překvapení.

Americká diplomacie se zmohla na vystrašené oznámení, že vyhlášení trestu smrti bylo „politováníhodné“. Britský ministr zahraničí spěchal do zahraničního vysílání BBC uznat, že „kniha je hluboce urážlivá k lidem muslimské víry“, a dodat, že „je urážlivá i v mnoha jiných ohledech, extrémně kritická, i vůči nám“. Že britská vláda a britský lid „ke knize nechovají žádnou lásku“ a že „my tuto knihu nepodporujeme, pouze podporujeme právo lidí svobodně publikovat“. Ministrův náměstek, rovněž v BBC, přidal vysvětlení, že „britská vláda si je dobře vědoma bolesti a úzkosti, které tato kniha způsobila, a zdůrazňuje, že s touto knihou nemá nic společného“ a že nejlepší cesta vpřed je říct, že „islám je mnohem silnější než kniha spisovatele tohoto druhu“. Ostrého protestu a pevné obrany svobody slova se neodvážil žádný západní politik. Žádná země nepřerušila s Íránem diplomatické ani obchodní styky.

Rushdie se vyděsil, omluvil a schoval se pod ochranu bezpečnostních složek britského státu, jehož byl do té doby zavlým levicovým kritikem. S ním se vylekali někteří nakladatelé a vydání zrušili. Jiní se stali terčem teroristických útoků.

Rushdieho aféra, třebaže se po pár měsících uklidnila a vešla v pomalé zapomenutí, byla pro islámské fanatiky signálem, že jsou na dobré cestě stát se v Británii pány a Britové jejich poddanými. Stala se mezníkem zcela nové éry, éry evropské dhimmikracie. Ta se na počátku třetího desetiletí „Rushdieho letopočtu“ v Británii předhání v akcích jako:

Odstraňování vánočních symbolů ze státních úřadů a mezinárodních firem, včetně Červeného kříže, s výslovným vysvětlením, že by mohly urážet muslimy.

Přejmenovávání Vánoc na různé „zimní svátky“ a „zimní festivaly“.

Zákazy nošení řetízků s křížkem, kvůli němuž je propuštěna zaměstnankyně aerolinek.

Zavádění specifických muslimských modliteben v podnicích a modlitebních přestávek pro muslimy.

Tolerance muslimských řidičů autobusů, kteří uprostřed jízdy Londýnem zastaví a před všemi cestujícími k jejich zděšení si v pokleku a s čelem u podlahy vykonají čtvrthodinovou modlitební potřebu.

Podnikové instrukce nemuslimským zaměstnancům nejist v přítomnosti muslimských kolegů o postním svátku Ramadán.

Zatčení patnáctileté dívky za spálení Koránu.

Podávání *halal* potravy v jídelnách škol a veřejných institucí včetně parlamentu, bez vědomí nemuslimských zaměstnanců a žáků a bez nabídky jiné alternativy. Z *halal* potravin se platí daň na islámské projekty, takže na ně přispívá každý, kdo *halal* potraviny kupuje, vědomě či nevědomě.

Prohlášení konzervativního sloupkaře *Daily Tegrphu* s přitakáním konzervativního primátora Londýna při návštěvě londýnské mešity, že „židovsko-křesťanská tradice Západu je neužitečná a falešná doktrína a měla by se zahodit“.

Povolení islámských škol subvencovaných Saúdskou Arábií, v nichž se britské muslimské děti učí, jak se mají porušovatelům islámských zákonů správně usekávat ruce a nohy, jak nenávidět zemi, jejímiž jsou občany, a zabíjet homosexuály a Židy.

Pokuta a soudní výdaje 415 liber demonstrantovi za pronesení „urážlivých slov o Alláhovi“, která nebyla adresována nikomu osobně, ani v doslechu žádného muslima a zaslechlo je jen pár policistů, ale slovy soudkyně „by pravděpodobně mohla někoho urazit a vyplašit policisty, kteří je slyšeli“.

Udělení denního programu v televizi Channel 4 islámskému aktivistovi zakázané extremistické skupiny Islam4UK Anjemovi Choudarymu, který se před- tím v interview pro CNN označil za „příslušníka tábora muslimů, jehož současným vůdcem je šejch Usáma bin Ládín“. Ten hned v jednom ze svých programů informoval, že probíhá „střet civilizací mezi těmi, kdo věří v islám, a těmi, kdo chtějí sekulární společnost“, a varoval, že nedávné zatýkání muslimů podezřelých z terorismu a nárůst extrémní pravice v Evropě

povede k zostření terorismu v tomto roce a že z toho „nebude možné vinit muslimy“.

Pozvání tálibánského ideologa Fazlura Rehmana přednést projev ve Sněmovně lordů.

Založení parlamentní skupiny pro potírání islamofobie, jejíž předseda označil „nenávist vůči islámu za jednu z nejtemnějších skvrn posledních dvaceti let“ a bývalý labouristický ministr vnitra její založení pochválil jako „významný vývoj v ochraně milionů devótních a zákon dodržujících muslimů, kteří musí snášet propagaci mýtů a horších pomluv o své víře“.

Zvolení extrémního islamisty Luthfura Rahmana, proslulého vysloveným cílem „transformovat samotnou infrastrukturu společnosti, jejích institucí, její kultury, jejího politického řádu a její víry směrem od ignorance vůči islámu“, starostou londýnské čtvrti Tower Hamlets (etnicky vyčištěného někdejšího domova hrdé anglické dělnické třídy, nyní přezdívané – ho Banglatown), které přimělo vyššího funkcionáře místní Labour Party po oznámení výsledku voleb poznamenat „tak máme islámskou republiku uprostřed Británie“. A těžko říct, zda to myslel s povzdechem nebo s hrdostí na dobře vykonané dlouholeté dílo vehementního propagátora multikulturní revoluce.

Vládní grant půl milionu liber na pomoc s identifikací extremistů umírněné islámské komunitě nejextremističtějšího města Lutonu, která nakonec žádného extremistu neidentifikovala, třebaže jeden z nich se (naštěstí nešikovně jen sám) vyhodil do povětří ve Stockholmu a desítky se jich cvičí v teroristických táborech v Pákistánu.

Najímání islámských extremistů jako vládních poradců na boj proti islámskému extremismu.

Nezatýkání muslimských demonstrantů na nepovolených demonstracích s plakáty vyzývajícími k vraždění nepřátel islámu, posílajícími britské padlé vojáky do pekla a označujícími je za vrahy při státním svátku Pietní vzpomínky na padlé, ale místo toho zatýkání nemuslimů, kteří se s nimi i jen verbálně střetnou a jsou policií odvečeni za narušování veřejného pořádku. S policejním

vysvětlením, že „nezatčení muslimských demonstrantů zabránilo horším nepokojům“.

Zjištění (zveřejněné na Wikileaks), že třetina britských muslimských studentů věří, že zabíjení ve jménu islámu je oprávněné, čtyřicet procent si přeje žít pod právem šarija a čtyřiapadesát procent chce v parlamentě islámskou stranu.

Zatčení Guramita Singha, sikhského funkcionáře Anglické obranné ligy EDL za „podezření, že záměrně způsobil nábožensky vyostřené vyhrožování, poplach a úzkost“ v projevu na demonstraci, v němž označil islám za „nebezpečí“ a islámského proroka za „pedofilního piráta“.

Neschopnost, neochota nebo strach britské policie stíhat muslimské gangy, které v severní Anglii řídí prostituci jimi unesených, drogovaných, násilím držených a bitím ukázněvaných nezletilých anglických dívek, jichž už bylo zaznamenáno okolo dvou tisíc pravidelně denně klienty znásilňovaných. A s tím spojené oznámení bývalého ministra vnitra, že si je situace ve svém vlastním volebním obvodu vědom a řeší ji diskusí s funkcionáři muslimské komunity.

Laskavý úsměv, s jakým hlava anglikánské církve arcibiskup canterburský oznamuje v televizi BBC, že přijetí islámských zákonů v Británii je nejen nevyhnutelné, nýbrž záhodné.

Nevyšetření a nepotrestání žádného případu ořezávek pohlavních orgánů u nezletilých dívek, třebaže na ně platí zákonný trest až čtrnáct let vězení pro jejich vykonavatele.

Výnos Charity Commission, že islámská charita Muslim Aid není vinna financováním terorismu, i přes prokázané důkazy bezpečnostních složek a deníku *The Daily Telegraph*, že charita převáděla fondy na nejméně šest organizací přidružených k Hamásu a organizaci Palestinský islámský džihád, čímž se britský poplatník proti své vůli stal přímým finančníkem palestinského terorismu.

Půl hodiny na video natáčený hodinový úprk stovky policistů ulicemi Londýna před postupující výhružnou demonstrací muslimů.

Téměř švejkovským příkladem britské dhimmikracie jsou instrukce pro postup při zatýkání muslimů a prohlídkách muslimských domovů vydávané na školeních policistům v hrabství Bedfordshire:

Před zátahem na muslimský domov konzultovat funkcionáře jejich komunity. Neprohližet obydlené ložnice a koupelny před svítáním. V případě vstupu do domu před svítáním uvést jasné a pádné důvody.

Vstup psů by byl vážným znesvěcením domova. Zákaz fotografování a filmování pro případ, že by na nich byly zachyceny ženy v nedostatečném oblečení. Jestliže v domě probíhají modlitby, nerušit a počkat, až skončí. Nedotýkat se posvátných knih a předmětů. Umožnit zatčeným brát si s sebou do vazby příslušné oblečení.

Docela humornou ukázkou rakouské dhimmikracie byla pokuta osm set eur vyměřená rakouským soudem občanovi, který si při sekání trávníku ve své zahradě jódloval, čímž podle muslimských sousedů rušil jejich modlitby vysílané amplionem do zahrady a vysmíval se tím jejich modlitebnímu zpěvu. Méně humorný je zákaz návštěv Mikuláše ve státních školách a debata o možném zrušení výuky dějin tureckého obléhání Vídně v 17. století. Politicky pozoruhodné bylo odsouzení rakouské političky Susanne Winterové za urážku islámu, které se dopustila označením Mohameda za pedofila – jen citujíc islámské prameny, podle nichž šestapadesátiletý prorok měl manželský pohlavní styk s devítiletou dívkou. Katolické mírové hnutí Pax Christi vyzvalo ke stavbě dalších mešit v Rakousku, včetně minaretů, v době, kdy více než polovina čtvrtmilionové turecké komunity v Rakousku žádá zavedení práva šarija do rakouského právního systému a 72 procenta pokládají plnění náboženských zákonů za důležitější než demokracii.

Mimořádně zábavné je dhimmikratické prozření Berlusconiho, který se po 11. září 2001 jako jediný ze západních státníků uřekl, že „v kontrastu s islámskými zeměmi je západní civilizace nadřazená díky všem svým výdobytkům, jako jsou svobodné instituce, svoboda vyznání, respekt k lidským právům, které nepatří k dědictví islámu“. Pak se začal nervózně ošívát a omlouvat,

když viděl, jak ho v tom všichni nechali dusit samotného, a evropští komisaři ho ještě napomenuli, že jeho“ výroky byly urážlivé a kulturně nepřesné“ a že „hodnoty Evropy nám nedovolují pokládat naši civilizaci za nadřazenou nad jinými“. O čtyři roky později na hostině pro muslimské diplomaty na ukončení Ramadánu už zpíval správně: „Naše země vždy byla a vždy bude otevřena všem kulturám a náboženstvím, teroristé, kteří zabíjejí, nemají nic společného s islámem, a i přes všechny naše rozdílnosti nás všechny sjednocují stejné hodnoty lidství.“

Holandská dhimmikracie oznamuje v prosinci 2010 ústy bývalého šéfa středopravicové strany VVD a bývalého eurokomisaře Fritse Bolkensteina, že praktikující holandští židé, kteří jsou jako takoví veřejně identifikovatelní, nemají v Nizozemsku žádnou budoucnost vzhledem k silícím útokům islámských imigrantů, před nimiž je vláda nedokáže dostatečně chránit, a udělají proto nejlíp, když emigrují do USA nebo do Izraele.

Dánská dhimmikracie, která bez sebemenší podpory Evropské dhimmie hrdinně čelila útokům za karikatury, v prosinci 2010 odsuzuje poslance Jespera Langballeho k pokutě pět tisíc dánských korun nebo deseti dnům vězení za „projev nenávisť“, kterého se dopustil výrokiem, že „existují případy muslimských otců, kteří zabíjejí své dcery ze cti“. Poslanec hned při prvním stání přiznává vinu, „abychom mohli jít brzy domů“, protože paragraf, podle něhož je trestný čin spáchán jen tím, že někoho urazil, i kdyby byl výrok pravdivý, „znemožňuje obhajobu a odsuzuje mě předem“. Za podobný výrok byl souzen novinář a prezident dánské International Free Press Society Lars Hedegaard, který byl nakonec obžaloby zproštěn šalamounským kompromisem, že jeho výroky nebyly určeny k široké distribuci.

Americká dhimmikracie povoluje, hájí a zvažuje žádost stavitelů o pětimilionový státní příspěvek na stavbu megamešity vedle prostoru zbylého po Dvojčatech shozených 11. září 2001, aniž by si položila otázku, proč chtějí stavitelé začít zrovna o desátém výročí pádu mrakodrapů a proč ji pojmenovali „Cardoba“, která je pro islám jedním ze symbolů džihádu. Z pozice federálního soudce zakazuje

státu Oklahoma zavést zákon znemožňující používání islámských zákonů při soudních sporech, který v referendu schválilo sedmdesát procent Oklahomanů. I vrchního velitele „křížáckého tažení“ Bushe nutí k tvrzení, že „islám je mírumilovné náboženství“ a jeho pokračovatele Obamu k hluboké pokloně po pás před saúdským králem.

Dhimmikracie australských zdravotních úřadů povoluje muslimkám veřejné koupání v burkách, které předtím zakazovala z hygienických důvodů, neboť přílišné šatstvo obsahuje nadměrné množství zdraví nebezpečných bakterií.

Dhimmikracie novozélandská nutí ministra životního prostředí omluvit se muslimům za vtípek „v dnešním proměnlivém počasí je to šít ráno a sunni odpoledne“.

Španělská dhimmikracie staví již čtrnáctou megamešitu výšky šestipatrového domu a o ploše dvanáct tisíc čtverečných metrů (menších mešit a modliteben je na španělském území již přes tisíc), tentokrát v Barceloně, s hrdostí, že za uplynulých dvacet let islámská populace Španělska vzrostla ze sta tisíc na 1,5 milionu, zatímco socialistické městské správy ruší desítky kostelů. Stavba bude subvencována z městského rozpočtu, neboť, jak sdělila městská správa, „náboženství sice spadá do soukromé sféry, ale to neznamená, že nehraje veřejnou roli“. Barcelonský imám k tomu vysvětluje, že stavba megamešit je „nejlepší způsob, jak bojovat proti islámskému fundamentalismu, který se snadněji šíří v malých modlitebnách“. Córdoba zvažuje plán stát se poutním místem pro všechny evropské muslimy a Granada, jejíž velká mešita je, slovy svého imáma, „symbolem návratu islámu mezi španělský lid a domorodé evropské obyvatelstvo“ a bude fungovat jako „stěžejní bod pro vzkříšení islámu v Evropě“. Tamní marocký imám oznámil, že „ode dneška se západní civilizace nebude nazývat židovsko-křesťanskou, nýbrž islámokřesťanskou. Populární diskotéka La Meca musela změnit jméno i orientální design, když je džihádisté prohlásili za urážku islámu a vyhlásili „džihád proti těm, kdo se rouhají, jménem Alláhovým“. Starosta Tarragony se ze snahy „zabránit společenskému konfliktu“ pokoušel zrušit trestní stíhání imáma vyhrožujícího zapálením domu muslimce, která odmítla nosit hidžáb.

Švédská dhimmikracie vynáší soudní rozsudek, že zakazovat studentkám ve škole nosit nikáb (kompletní zahalení kromě očí) je porušením jejich práv. Dhimmi starosta Malmo z útoků místních muslimů (čítajících 50 000) na místní židovskou komunitu (čí- tající 700) viní její nedostatečnou vůli jasně se distancovat od Izraele, s přidáním rady, že když se jim v Malmo nelíbí, mohou se odstěhovat jinam. Po útoku muslimů na shromáždění oficiální demokratické strany, jejímuž jednomu členovi útočníci nožem vyřezali na čelo hákový kříž, dhimmi policie oznamuje, že ji nebude před útoky chránit, a premiér se rozhoduje „zdůraznit, že ti, kdo si dělají živobytí rozdmýcháváním mentality ‚my proti nim‘ a zcela zavržitelný nenávislný způsob pohlížení na vztahy mezi lidmi, by neměli být překvapeni, když se jim stávají takové věci“. O Vánocích 2010 dhimmikratická švédská vláda násilně deportuje irácké křesťany žádající o azyl zpět do Iráku v době, kdy tisíce iráckých křesťanů prchají před útoky džihádistů z Bagdádu a dalších měst.

Kanadská dhimmikracie povoluje islámské zákony v právních věcech muslimských občanů. Přijímá za vězeňské strážkyně muslimky v kompletním zahalení včetně tváře a rukou, „aby nemusely vejít ve styk s muži“, bez ohledu na riziko, co všechno by mohly pod svým nikábem do věznice nebo z věznice propašovat. Policie se omlouvá muslimským funkcionářům za zatčení osob podezřelých z terorismu omylem o Ramadánu a zve je na smířlivé setkání slovy „abychom ukázali podporu našim muslimským bratrům a sestrám během Ramadánu, nebude na tomto důležitém setkání podáváno žádné jídlo ani pití a setkání bude trvat jen hodinu, abyste mohli dodržet čas modliteb a večerní přerušeni půstu“.

Francouzská dhimmikracie nutí starosty předměstí a policii nerušit hromadné a hlasité (reproduktory zesilované) muslimské modlitby na ulicích, třebaže jsou porušením francouzských zákonů, narušením dopravy a rušením veřejného klidu. Zakazuje inscenace her islamofoba Voltaira, ale uděluje ceny islámským rapperům zpívajícím „Francie je děvka, jebej ji do bezvládna, zacházej s ní jako se štetkou, hochu“ nebo „v téhle zkurvené zemi bych nejraději postrílel ty křídobílé ksichty, které mně brání v sebevyjádření“. Přivádí

arcibiskupa avignonského k vážné úvaze, že Francie bude mít muslimskou většinu do dvaceti či třiceti let. A s vědomím, že mu asi nic jiného nezbyvá, připustit, že „jsem připraven žít ve Francii s muslimskou většinou, jen nevím, za jakých podmínek budeme spolu žít“.

Evropská unijní dhimmikracie platí Kaddáfimu (tomu, co slibuje „dobytí Evropy bez meče počtem islámských přistěhovalců“) několikamiliardové výpalné (dhimmi daň?) za slib, že nebude z Libye pouštět přes moře tisíce imigrantů z celé Afriky. „Nedáte-li, postarám se, aby Evropa zčernala,“ dává se Kaddáfí slyšet. Evropské dhimmikratické země odzbrojují, ruší vojenskou službu a snižují obranné rozpočty. Už druhé desetiletí v Evropě vyrůstá generace bezbranných a bezmocných mužů, kteří by sebe a své rodiny nedokázali ubránit pistolí, nožem, lopatou ani pěstí. Její ozbrojené síly se scvrkly na několik tisíc profesionálů vyvážejících demokracii do světa. Vyvezli jí už tolik, že nám jí v Evropě zbývá čím dál méně. Armády džihádistů v evropských městech mezitím sílí. Německý křesťansko–dhimmikratický europoslanec Hans-Gert Pottering žádá, aby se kontrolovaly evropské učebnice tak, že nebudou obsahovat netolerantní zobrazování islámu a propagovat předsudky. A aby EU spolupracovala s Organizací islámské konference a společně s nimi vytvořila takový revizní výbor.

Dhimmikracie NATO bombarduje Srby za to, že hájí své tradiční území a jeho srbské obyvatelé před džihádistickou organizací kosovských Albánců, která se netají podporou al-Kajdy a provádí genocidu Srbů, s jejichž orgány miláček západních politiků kosovský premiér Thaci kšeftuje na černém trhu, jak v prosinci 2010 potvrzují vyšetřovatelé Evropské rady. Do dhimmikracie dobombardování Srbové si mezitím sami perzekvují srbského biskupa, který na prodeji orgánů dva roky předtím upozornil a žádal jejich vyšetření.

Dhimmikratická Rada Evropy vydává příkaz, aby její členské státy:

Odsoudily a bojovaly proti islamofobii.

Odstranily zbytečné právní nebo administrativní překážky ke stavbě dostatečného počtu vhodných míst pro bohoslužby a praktikování islámu.

Zajistily, že školní učebnice nebudou zobrazovat islám jako nepřátelské a výhrůžné náboženství, nýbrž v pozitivním světle.

Povzbuzovaly mladé evropské muslimy, aby studovali na imámy.

Povzbuzovaly propagaci férového podávání zpráv o muslimské realitě a názorech v médiích a zajišťovaly, aby se informovalo i o hlasech umírněných muslimů.

Vypracovaly etické směrnice na boj proti islamofobii ve prospěch kulturní tolerance a porozumění, ve spolupráci s příslušnými médii.

Spolupracovaly s institucemi zaměřenými na islámskou historii, především z islámských zemí.

16. EUROISLÁM

Duchovní vyprázdňenost naší současné civilizace vede k islámu mnohé Evropany hledající „jasné“ odpovědi na své duchovní tápání. Osobní štěstí, které v islámu nacházejí, si nenechají zamlžit ani fakty dnešního islámského světa a jeho tažení proti civilizaci. Mnozí konvertitě se k džihádu dobrovolně přidávají. Znáмым zdrojem džihádských konverzí jsou britské věznice, kde imámové provádějí aktivní nábor.

Jejich nejnovějším úlovkem na nový rok 2011 je bývalý voják a vrah pěti homosexuálů Colin Ireland, který chce konvertovat, protože už má plné zuby anglického vězeňského jídla a má rád indické kari, jaké dostávají muslimové a které mu věznice odmítla podávat, protože není muslim.

Ale islámu – tomu umírněnému, idealistickému – se daří i u intelektuálů. Jedním z nejznámějších „euromuslimů“ se stal anglický popový zpěvák Cat Stevens přijetím islámu a změnou jména na Yusuf Islam na vrcholu své slávy v roce 1977. Od té doby konvertitů hodně přibýlo a v současné době britské muslimské komunity přijímají odhadem pět tisíc nováčků ročně. Číslice jsou podobné pro Francii, Německo, Španělsko a Itálii.

Podle většiny průzkumů na islám konvertuje dvakrát tolik žen než mužů. Bude to částečně díky sňatkům s muslimy, částečně díky snadnější konverzi: zatímco muž musí mít obřízku, ženě stačí jen zarecitovat, že Alláh je Bůh a Mohamed jeho prorok. Profesor Kevin Brice z univerzity ve Swansea vysvětluje stále častější konverze britských intelektuálek jejich „hlubokým přemýšlením o smyslu svého života“ a „touhou po spiritualitě ve vyšším smyslu“.

A jsou mezi nimi i krásné celebrity, které vypadají ještě krásnější v hidžábu. V jeho průzkumu jednu známou televizní moderátorku ke konverzi vedlo uvědomění, že „permissivní liberální společnost představuje povrchní prázdnotu“. Mladou žurnalistku zamilovanou do pákistánského kriketisty, kapitána anglického

kriketového týmu a playboye Imrana Khana za společné návštěvy Pákistánu islám „okamžitě uchvátil spiritualitou a vřelostí“ a našla v něm „spokojenost, smysl a čistotu života“. V islámu, ne v Khanovi. Ten si pak vzal milionářskou dceru Jemimu Goldsmithovou (která kvůli němu rovněž přijala islám) a odstěhoval se s ní domů do Pákistánu stát se populistickým politikem. Nějak jim to neklaplo, a Jemima se po pár letech vrátila do Británie přátelit se s filmovým hercem Hughem Grantem, s nímž se po čtyřech letech rozešla, nejspíš proto, že chtěl objímat jen ji, bez objímání islámu.

Mladá vysokoškolsky vzdělaná učitelka jógy na islám přestoupila z důvodů „intelektuálních a feministických, neboť učení Koránu dává ženám větší rovnoprávnost než západní společnost“.

Jedním z nejnovějších přírůstků islámské komunity je sestra Cherie Blairové, krásná modrooká světlovlásá novinářka Lauren Booth, která v říjnu 2010 byla za návštěvy Íránu „uchválena jeho spiritualitou“.

„Bylo to takhle v úterý večer,“ vyprávěla šest týdnů po návratu, „a já jsem tam takhle seděla a cítila jsem tuhle injekci spirituálního morfinu, absolutní blaho a slast.“ Přestala jíst vepřové, začala nosit šátek hidžáb. „Celých šest týdnů jsem se nedotkla alkoholu, který jsem předtím pila každý den, čtu Korán a už jsem na šedesáté stránce.“ Co všechno očekává od svého nového náboženství, které ji „posiluje a chlácholí“?

„Doufám, že tím ovlivním i to, jak bude Tony Blair pohlížet na islám.“

Zpracovalo to rychleji, než mohla doufat. Hned v prosinci Tony podepsal poradní smlouvu s kuvajtskou vládou na 43 miliony dolarů.

17. JINÝ MÍR, JINÁ SVOBODA

Proč se Západ dobrovolně poddává požadavkům a koná ústupky, o kterých ví, že jsou porušením jeho nejzákladnějších principů a ohrožením jeho samotné civilizační struktury?

Je to částečně ztrátou pudu sebezáchovy, částečně otupením intelektu multikulturní politickou korektností, částečně odlišným pojetím slova mír.

Západní pojetí míru a smlouvy se od islámského zásadně liší vědomím, že aby byly smlouva a mír platné a trvalé, musí být fair. A to často vyžaduje na obou stranách kompromis. Západní kulturou odchovaný člověk věří, že jestliže v něčem protivníkovi ustoupí nebo mu vyjde vstříc směrem ke kompromisu, umožní i jemu vykonat vstřícný kompromis. Vycházet vstříc a vykonávat kompromis čili pojetí míru jako fair play je původu biblického a pramení z hebrejského slova *šalom*, které sice etymologicky souvisí s arabským *salaam*, ale jehož hebrejský kořen *š-l-m* je příbuzný slovům znamenajícím kompletnost, dokonalost a placení. Západní mír čili fair play tedy znamená kompletní splacení všech dluhů tak, že nikdo nikomu nic nedluží.

Proto se tolik lidí na Západě domnívá, že islám na nás útočí jen proto, že mu něco dlužíme, a stále se namáhají přemýšlením, co všechno by mu měli ještě dát a v čem mu vyhovět, aby je nechal v míru. Máloukterý současný západní člověk dokáže pochopit, že ať dělá, co dělá, někdo by ho mohl chtít zničit jen z čiré víry, že mu to přikazuje Bůh. Pro věřícího muslima je každý takový ústupek důkazem, že Bůh fandí jemu, a ne ustupujícím. A byl by hlupák, kdyby toho nevyužil k dalším požadavkům.

Podobné nedorozumění nám působí pojem svobody. Zatímco my na Západě si představujeme svobodu jako osvobození od tyranie k samostatnému individuálnímu myšlení, islámská encyklopedie vykládá svobodu (arabsky *hurijja*) jako „uznání zásadního vztahu mezi Bohem vládcem a jeho lidskými otroky, kteří jsou na něm

kompletně závislí“. Historičtí islámští učenci a mystici definovali svobodu jako „dokonalou poddanost Bohu“. Už v roce 1985 si princetonský profesor John Ralph Willis všiml, že džihád je v islámských textech definován jako „boj za zušlechtění ducha osvobozením od otroctví nevíry“. Od všelijakého toho zbožňování pomíjivých materiálních model a falešných bůžků, před jakým nás ostatně varuje i víra biblická. Na rozdíl od nás, islám je vzal důsledně. A jestliže nevíra je otroctví, víra je svoboda. Jasně, logické a svým způsobem i racionální. Proto všechny naše pokusy o export demokracie, „univerzálních“ lidských práv a svobody vyznání do islámských zemí jsou pro ně útokem tyranie na jejich svobodu. Nemohou tedy skončit jinak než v nejlepším případě fiaskem, v horším případě ztrátou svobody naší.

Což by mohlo skýtat politicky korektním liberálům i utopickým neokonzervativcům dostatečné vysvětlení záhady, proč po sedmnácti letech osvobozování Afghánistánu je dvaadevadesát procent osvobozených Afghánců přesvědčeno, že Američané jsou u nich jen proto, že chtějí zničit islám.

Čili jak pravil Kipling, Západ je Západ a Východ je Východ a nikdy se spolu neshodnou.

18. ŠARÍJA

Právní struktura říše islámu je sbírka zákonů šaríja, ustavených islámskými učenici před tisíciletím, neměnných a platných navždy a všude, kde vládne islám. Slovo šaríja znamená cesta, příkaz, správný způsob života. Vychází z příkazů Koránu, následných textů zvaných *hadíth* a záznamů chování, které Mohameda buď uráželo (zakázané), nebo je schválil (nařízené), nebo se k němu nevyjádřil (nezakázané). Přes občasné neshody ve výkladu toho či onoho zákona v aplikaci na moderní dobu a v přísnosti trestů se všichni uznávaní islámští učenici shodují na struktuře společnosti stojící na těchto základních principech:

Muslimský muž je nadřazený muslimské ženě.

Všichni muslimové jsou nadřazeni všem nemuslimům.

Muslimka se nesmí vdát za nemuslimského muže.

Muslim se může oženit s nemuslimkou, ale jejich děti jsou automaticky muslimové.

Muž se může rozvést jednoduchým oznámením ženě, že se s ní rozvádí.

Žena se může rozvést podáním žádosti k soudu, kde musí obhájit důvody k rozvodu.

Svědectví muslimské ženy má u soudu poloviční hodnotu svědectví muslimského muže.

Svědectví nemuslima může být zamítnuto jako neplatné.

Muslim (muž či žena) nesmí opustit islámskou víru.

Nemuslim nesmí veřejně kritizovat žádný aspekt islámu.

Muslim nesmí urážet svatou knihu a Proroka.

Právo šaríja oficiálně platí ve většině islámských zemí, i když ne všechny je stejně přísně uplatňují. Jen v několika se, jak zákon příkazuje, důsledně zlodějům usekává ruka, neposlušné ženy jsou veřejně bičovány, nevěrné zahrabávány po ramena do země a kamenovány k smrti. Rekord v přísném dodržování šaríje má Súdán,

kde bylo v roce 2010 podle jedné internetové statistické zprávy veřejně zbičováno čtyřicet tisíc neposlušných žen.

Pákistánský soud zaktivoval zákony šarija v roce 2010 trestem smrti nad vesnickou křesťankou za údajnou urážku Mohameda, které se dopustila v odpovědi na to, že její muslimské sousedky odmítly napít se vody, kterou jim přinesla na pole, protože nádoba se stala dotykem křesťanky nečistá. Díky prezidentské milosti (proti ostrým protestům kleriků) si za tento trestný čin odseděla jen patnáct měsíců vazby. Džihádisté prohlásili, že její milost neuznávají a trest smrti provedou. Paňdžábského guvernéra, který se vyslovil proti jejímu trestu smrti a pro zrušení zákona rouhání, zastřelil jeho vlastní bodyguard s vysvětlením, že guvernér porušuje islámské zákony. Pět set imámů varovalo muslimy, aby za něho netruchlili, nebo je stihne stejný osud. Jeho podporu veřejně před soudem demonstrovaly dvě stovky právníků a prominentních občanů zasypávajících ho růžovými lístky.

V Afghánistánu právo šarija bezděky a absurdně obnovili američtí poradci „demokratické“ afghánské vlády bojující proti džihádkému Tálibánu prosazujícím právo šarija, článkem 3 nové „demokratické“ ústavy, který stanovuje, že „v Afghánistánu nesmí žádný zákon být v rozporu s ustanoveními svatého náboženství islámu“. Člověk se může zeptat, proč se vlastně do Afghánistánu šlo a čeho se tam dosáhlo, když jsou teď podle těchto zákonů americkým poradcům pod nosem u afghánských soudů vynášeny rozsudky smrti nad muslimy konvertujícími ke křesťanství. Jeden takový měl před popravou štěstí na mimořádně laskavého klerika, který ho prohlásil za blázna a odevzdal ho Berlusconiho k emigraci do Itálie. Ale další pryť ať na to raději nespolehají, žijí v právním státě.

V Turecku je téměř denně zaznamenána takzvaná „vražda ze cti“, kterou podle práva šarija smí vykonat otec neposlušné dcery nebo její bratr.

Prakticky všechny aspekty práva šarija porušují

Univerzální deklaraci lidských práv, kterou v roce 1948 vyhlásila OSN a která se od té doby stala kritériem lidských práv pro celý svět. Kromě islámu od roku 1993, kdy OSN uznala zároveň i

Káhírskou deklaraci islámských lidských práv, která mimo jiné stanovuje, že „protože islám je náboženství nezkaženého charakteru, zakazuje se vykonávat jakoukoli formu nátlaku na člověka nebo zneužívat jeho chudoby nebo ignorance ke konverzi na jiné náboženství nebo ateismus“. Výslovně neuznává „žádné zločiny ani tresty, kromě těch specificky uvedených v islámském právu, včetně trestů tělesných a hrdelních“. Jí zaručené právo vykonávat veřejnou funkci „platí jen v souladu s právem šarija“, které zakazuje muslimům podrobit se vládě nemuslimů. A svobody slova zaručuje tím, že „každý bude mít právo vyjádřit svůj názor svobodně takovým způsobem, který nebude protirečit principům šarija“. A navíc dává každému „právo hájit, co je správné, a propagovat, co je dobré, a varovat před tím, co je špatné a zlé, v souladu s normami islámského práva šarija“. A ještě také zakazuje „zneužívat informace takovým způsobem, že by porušovaly posvátnost a důstojnost Proroků, podkopávaly morální a etické hodnoty nebo rozkládaly, korumpovaly či poškozovaly společnost a oslabovaly její víru“.

Již z těchto několika málo principů a událostí by západní člověk mohl mít pocit, že právo šarija je neslučitelné s principy liberální demokracie a ústavami západních států. Potvrzují mu to nejen nesčetné výroky islámských kleriků, nýbrž i Evropský soud pro lidská práva výnosem z roku 1998, že zavádět právo šarija, byť i jen částečně vedle evropských právních systémů by bylo porušením Evropské konvence na ochranu lidských práv a základních svobod, neboť by „zrušilo úlohu státu jako ručitele osobních práv a svobod a porušovalo princip nediskriminace jednotlivců, pokud jde o požívání veřejných svobod, které jsou jedním ze základních principů demokracie“.

V roce 2010 však soudy v Rakousku (kde počet muslimů v tomto roce přesáhl počet protestantů a více než polovina z nich si přeje zavedení šarije) zahájily trestní stíhání proti politoložce a bývalé pracovníci rakouských diplomatických úřadů Elisabeth Sabaditsch-Wolffové za „vzbuzování nenávisti vůči náboženské skupině“ a „urážku náboženství“, kterých se měla dopustit rok předtím v přednášce o právu šarija a jeho pronikání do práva evropského. Jako

dítě diplomata vyrůstala v Íránu za ajatolláha Chomejního a pracovala pak na zastupitelstvech v několika islámských zemích. Ze svého mnohaletého pobytu v islámských zemích důkladně doložila příklady fungování islámského práva šarija v praxi: „deklasování žen, násilí vůči nim, vraždy „ze cti“, perzekuce jinověrců, kruté středověké tresty za drobné přečiny nebo za odklon od islámu. A dokumentovala, jak v některých evropských zemích už de facto funguje šarija souběžně se zákony evropskými.

Vysvětlila, že nekritizuje islám jako náboženství, nýbrž se snaží Evropu bránit před „islámem politickým“, jehož představitelé se netají tím, že chtějí zlikvidovat sekulární demokracii a nahradit ji totalitní teokracií. Hovořila prý jako „klasický konzervativní libertarián“ za lidskoprávní organizaci Pax Europa, která důsledně odmítá přijímat extremismy pravé i levé.

„Nehájím sama sebe,“ říká, „dělám to za miliony lidí na Západě, jimž záleží na svobodě, svobodě slova, lidských právech. Hájím důstojný život všech občanů včetně muslimů. Proto rozlišuji mezi muslimy a islamismem. Víím, jak muslimové v celém světě trpí pod islámským jhem. Proč se jich tolik snaží prchat ze zemí jako Írán nebo Afghánistán? Protože život je tam nesnesitelný.“

Jako důkaz proti ní byla použita transkripce zvukového záznamu její přednášky obsahující „slova, která jsem neřekla já, a slova, která nebyla pronesena veřejně, a nebyla tudíž porušením zákona“. Ve skvělé ukázce dhimmizace rakouských médií záznam natočil a soudu s udáním předal levicový rakouský časopis *News*, z jehož publikace – nikoli od soudu – se dověděla o svém soudním stíhání. Soud jejímu právníkovi dlouho odmítal vydat plné znění žaloby, čímž mu znesnadňoval přípravu obhajoby. Kromě tohoto časopisu nad jejím případem ve všech rakouských médiích ještě dva měsíce po jejím prvním soudním přelíčení koncem listopadu 2010 panovalo totální zatmění.

Proč a jak se to srovnává se svobodou slova, vysvětlil v další ukázce dhimmizace rakouských médií redaktor jedněch rakouských novin takto:

„Nemusíme přece informovat o každém žvástu. To, že této paní rakouská média nedělají publicitu, je něco, nač můžeme být hrdí.“

„Jsme systematicky umlčováni,“ řekla ve veřejném projevu na setkání v Kodani, které pro ni uspořádala International Free Press Society. „Jestliže ztratíme svobodu slova, jsme ztraceni navždy. Evropská civilizace bude zničena. Co byly kdysi naše národy, se promění v regiony s nejasnými hranicemi, obývané většinou lidmi cizích kultur a spravované zkorumpovanými totalitními byrokraty. Domorodci – původní obyvatelé, naše děti, potomci těch, kdo tvořili nejslavnější civilizaci, jakou kdy svět znal – budou degradováni na kurátory, herce v kostýmech v pitoreskním tematickém parku. Můžete mu říkat Euro World. Autentická kuchyně, etnické tanečky a ohňostroj v deset večer. Ztratíme ústavní práva, která máme teď. Naše práva budou kompletně předepisována a omezována právem šarija. Ženy se stanou majetkem muže. Křesťané a židé budou vyhnáni nebo donuceni přestoupit na islám. Ateisté a homosexuálové budou pozabíjeni.“

Na její obhajobu advokát soudu předložil klasičtější islámskou publikaci *Příručka pro poutníky a návod pro bohoslužebníky*, která má certifikát káhirské univerzity a představuje definitivní soubor islámských zákonů. Obsahuje všechno, co paní Sabaditsch-Wolffová citovala a za co je trestně stíhána. Je tedy, jak sama říká, trestána za pravdu. Jenže podle práva šarija se dhimmi dopouští znevažování islámu i tehdy, když i pravdivě cituje něco s úmyslem kritizovat. Bude-li odsouzena, poznamenal její obhájce, bude to už podle zákonů šarija.

Jenže paní Sabaditsch-Wolffová se jen tak nevzdává:

„Já nebudu mlčky sedět, a čekat, až se to vše stane. Nechci, aby moje dcera žila pod právem šarija. Vezměme si naše země zpět od těch zlodějů, kteří nás o ně okradli, když jsme byli ukolébáváni do dřimoty svým bohatstvím a příjemnými radovánkami. Svoboda slova je ta nejdůležitější svoboda, kterou máme.“

Zbývá nám málo času. Musíme ho plně využít.“ Slova hodná Johanky z Arku.

19. DHIMMI SOUD

Český dhimmikratický senát zakázal v roce 2009 návštěvu holandského poslance Geerta Wilderse (kterou podpořili i čeští muslimové) a senátor Štětina zákaz vysvětlil takto:

„Wildersův kultovní snímek *Fitna* je porušením zákona a čistým projevem konfesní zášti proti půldruhé miliardě lidí.“

Mohl se odvolat na precedens britských dhimmikratů, kteří mu zakázali vstup do Británie na pozvání Sněmovny lordů a promítání jeho snímku *Fitna*.

„Británie přestala být kolébkou demokracie a stala se jejím hřbitovem,“ komentovala zákaz vstupu známá sloupkařka *Daily Mailu* Melanie Phillips, která už několik let zaznamenává postupující islamizaci Británie a popsala ji v dnes už bestsellerové knize *Londonistan*. Podobně zákaz Wildersova vstupu komentovala holandská vláda, a dokonce i francouzská média, která vždy škodolibě čekají na jakékoli britské faux pas. Faux pas to bylo věru jak se patří a brzký konec britské demokracie a svobody projevu nepochybně věští.

Kdo je Geert Wilders a co na něm britské vládě nebo panu Štětinovi vadilo?

Sedmačtyřicetiletý holandský poslanec, v parlamentě od roku 1998, dnes předseda vlastní před pěti lety založené Strany svobody (*Partij voor de Vrijheid PVV*), která je v parlamentě od roku 2006 a jejíž rostoucí popularita ji v roce 2010 udělala třetí nejsilnější stranou, bez jejíž podpory se nedala sestavit vláda. V roce 2007 ho hlavní holandská rozhlasová stanice jako brilantního debatéra a řečníka většinou hlasů novinářských i posluchačských jmenovala „politikem roku“. O rok později ho *Front Page Maga z ine* jmenoval „Mužem roku“ a v únoru 2009 dostal italskou cenu Oriany Fallaci za obranu svobody. Od roku 2004, kdy byly na něho vydány první vražedné hrozby, je pod stálou policejní ochranou a bez trvalého bydliště. Často spává v obydlí nejbezpečnějším věznici se zpřísněným dozorem.

K programu PVV patří omezení státní byrokracie na polovinu, zvýšení počtu policistů a zapojení armády do vnitrostátní bezpečnosti, opozice proti dalšímu rozšiřování EU, podpora NATO a větší účast Holandska na jeho vojenských akcích a boji proti terorismu. Vyzývá k pevné podpoře Izraele jako předmostí Západu, která se musí bránit proti silicímú džihádu.

„Izrael je maják a jediná demokracie v této zaostalé a diktátorské části světa,“ říká. „Izrael je velmi blízko naší evropské identitě. Izrael bojuje naši válku. Válka proti Izraeli je válka proti nám. My jsme Izrael. Holanští rodiče mohou v noci klidně spát bez starostí o svoje děti díky tomu, že izraelští rodiče nespí starostmi o svoje děti, které slouží v armádě. To neznamená, že na Izraeli není co kritizovat, ale já se nestydím za Izrael bojovat.“

Před častým nařčením z rasismu a fašismu se Wilders hájí:

„Je to urážka a pomluva, nejen nás, ale i našich voličů. Jsme přesný opak. Používáme jen demokratických prostředků. Nemáme nic společného s extremistickými stranami. Jsme konzervativní, pokud jde o naši kulturu, a liberální v mnoha jiných věcech. Volí nás i většina homosexuálů, a to by nedělali, kdybychom byli extremisté. Barva pleti nás nezajímá. Islám je totalitní ideologie jako komunismus a fašismus. Ale politická elita, která nedokáže řešit problémy, o nichž my mluvíme otevřeně – masivní imigrace, zločinnost, islám – se pořád domnívá, že není politicky korektní o nich mluvit. Vidí, jak získáváme širokou podporu, a demonizují nás. Ale pak nás kousek po kousku kopírují.“

„Islám má krvavé hranice“ je Wildersův oblíbený citát ze Samuela Huntingdona. „Krev na nich teče od Indie, Indonésie, Filipín, jižního Thajska, Palestiny, Somálska či Súdánu po rostoucí islámská ghetta evropských měst,“ dodává k němu.

Žádá úpravy holandské ústavy a Evropské konvence o lidských právech na ochranu občanů před islámským extremismem a islamizací Evropy. Wilders a jeho strana navrhuje celoevropské zavedení ústavního článku podobného Prvnímu dodatku k americké ústavě. Ten vládě zakazuje vydávat jakékoli zákony narušující

svobodu slova a svobodu tisku a znemožňující občanům pokojné shromažďování nebo právo podávat vládě petice za nápravu křivd.

Extremismem pro Wilderse je nejen aktivní terorismus, nýbrž i ten „umírněný“ islám, který „mírumilovným způsobem“ hlásá nadvládu nad ostatními, ovládnutí světa, podporuje zavádění islámských zákonů šarija, omezuje práva žen, zakazuje odstoupení od islámské víry a kousek po kousku se systematicky prohlodává do evropských institucí, médií, školství, politiky, kultury, práva a bankovníctví. Wilders žádá, aby islámu byla zakázána propagace idejí a příkazů vyzývajících muslimy k vraždění jinověrců, omezování práv žen a homosexuálů a zákazu svobodné debaty.

„Islám není náboženství, nýbrž totalitní ideologie náboženstvím se maskující,“ říká Wilders. „Nemůžeme s mulláhy a imámy uzavřít žádnou dohodu. Budoucí generace by nám to neodpustily. Nesmíme promarnit své svobody, tak jako jsme je nesměli odevzdat nacismu a komunismu. K tomu prostě nemáme právo,“ říká v holandském parlamentě. „Islám je trojský kůň v Evropě. Jestliže islamizaci nezastavíme teď, Eurabia a Netherabia tu budou za chvíli. Před sto lety žilo v Holandsku padesát muslimů. Dnes je jich milion. Ženeme se ke konci evropské a holandské civilizace.“

Wilders podrobně studoval islámskou historii a Korán a navštívil mnohé arabské země. Příčiny islámského extremismu Wilders nevidí v nějaké pomýlené dezinterpretaci Koránu, nýbrž naopak v jeho čtení doslovném. Označuje Korán za vražednou knihu ohrožující demokracii a svobodu jako Hitlerův *Mein Kampf*. Z citátů prokládaných záběry islámského teroru sestavil čtvrt hodinový film zvaný *Fitna*, což v arabštině znamená sociální chaos, střet, rozepře. Je to jakási, jak Wilders říká, „procházka Koránem“. Mezi citáty jsou:

„Připravte na ně veškerou armádu a jezdeckto, jaké dokážete sestavit, aby nahnalo hrůzu v srdcích nepřátel Alláha, nepřátel vašich.“ Se záběry manhattanských Dvojčat zasažených letadly a madridského nádraží.

„I kámen zvolá: O muslime, za mnou se skrývá žid, pojď a usekni mu hlavu. A jménem Alláhovým ji usekneme. Vy židáci! Alláh

je veliký. Džihád ve jménu Alláha!“ Citát provázený záběry dnešních imámů vyzývajících k vraždění Židů.

„Chtějí, abyste se zřekli víry a byli jako oni, proto se s nimi nepřátelte, dokud nebudou prchat cestou Alláhovou. Ale stanou-li se renegáty, chytejte je a zabíjejte je, kdekoli je najdete, a z jejich řad neberte přátele ani pomocníky.“ Provázené záběry kosovských Albánců ničících srbský kostel a kázání imámů proti křesťanství.

„Bojujte proti nim až do chvíle, kdy nezbude žádný nesouhlas a náboženství je kompletně Alláhovo.“ Provázené záběry hrozeb proti Salmanovi Rushdiemu a Ayaan Hirsi Ali a demonstrací islámských fanatiků v Británii a Dánsku s transparenty „Islám ovládne svět“, „Zabíjej nepřátele Alláha“, „Zabíjet Židy pro mír“ a podobných.

Film končí záběry islamizace Holandska, mešit, ženských obřizek, vraždění žen ze cti, výzev imámů ke kamenování těch, kdo spáchali nevěru, věšení homosexuálů, poprav useknutím hlavy a podobně.

Na film bylo podáno několik žalob, veřejné promítání zakázáno, internetové stránky je většinou musely stáhnout ze strachu z muslimských hrozeb. Pak jej Wilders nabídl k promítání a diskusi na půdách evropských parlamentů pod ochranou parlamentní imunity. Nabídku přijala britská Sněmovna lordů a Wilderse do parlamentu pozvala. A teď vypuklo toto drama:

Lord Ahmed sněmovně pohrozil, že dovolí-li promítání, on svolá deset tisíc muslimů na obléhání parlamentu.

Sněmovna odpověděla, že si na to pořídí extra policejní ochranu, ale Wildersovu návštěvu odložila na pozdější datum.

Vláda Wildersovi zakázala vstup do Británie a ministerstvo vnitra mu zaslalo prostřednictvím velvyslanectví v Haagu dopis, v němž stálo:

„Ministr vnitra je toho názoru, že Vaše přítomnost v UK by působila opravdové, přítomné a dostatečně vážné ohrožení fundamentálních zájmů společnosti. Ministr vnitra je přesvědčen, že Vaše prohlášení o muslimech a jejich víře vyjádřené ve Vašem filmu

Fitna a jinde by ohrozila komunitní harmonii, a tudíž i veřejnou bezpečnost v UK.“

Nikoho nenapadlo žalovat lorda Ahmeda, že vyhrožuje pobuřováním proti parlamentu, který ze všech institucí nejvíc má právo vyslechnout informace týkající se možného ohrožení demokracie.

Wilders přiletěl na londýnské letiště Heathrow za doprovodu televizních štábů. Při výstupu z letadla ho zadrželi dva civilní policisté a posadili ho na zpáteční let.

„Tohle by se dalo čekat od Zimbabwe, ale ne od Británie,“ komentoval Wilders.

Kdyby bylo lordům dovoleno Wilderse vyslechnout, slyšeli by mimo jiné toto:

„Evropa je na rychlé cestě stát se Eurábií. Nejdražší z mnoha našich svobod je ohrožena. Musíme ji bránit. Pro generaci mých rodičů byla slova ‚Volá Londýn‘ synonymem naděje a svobody. Dnes se Británie stala zemí ovládanou strachem. Bude to za čtyřicet let pořád ‚Volá Londýn‘, nebo ‚Volá Londonistán‘? Bude Británie nabízet poddanství, nebo vytrvalost? Svobodu, nebo otroctví? Volba je na nás. Svoboda už opět není samozřejmostí. Ale my se nikdy nebudeme omlouvat za to, že jsme svobodní. Nikdy se nepoddáme. Nikdy se nevzdáme. Svoboda musí zvítězit a svoboda zvítězí.“

„Nejde o to, zda se jeho postřehy prokážou jako pravdivé, nýbrž o to, že jsou nezákonné.“

Tak zněl výrok holandské státní prokuratury při podání trestní žaloby na Geerta Wilderse za urážku islámu a muslimů. Samotný výrok a z něho vyplývající soudní proces by se mohly stát mezníkem zvratu evropské justice od současné povinnosti prokázat fakta mimo veškeré pochybnosti k totalitní moci státu a ideologie. Jestliže se prokazatelná pravda stává nezákonnou v jedné z nejdemokratičtějších zemí, pak končí éra osvícenství, na jehož principech oddělení ideologie od státní moci, nezávislého soudnictví a neomezeného práva bádání, hledání pravdy a dokazování faktů stojí všechny struktury západní demokracie, svobod a občanských práv. A nastupuje právo

šarfja, trestající pravdu, jestliže ji nemusim vysloví o islámu s úmyslem jej kritizovat.

Wilders i jeho právníci nejprve počítali se snadnou obhajobou připomínající, že Wildersovy ideologické výroky byly vždy proneseny v poslanecké funkci v řádné politické debatě, a jsou tudíž chráněny poslaneckou imunitou. Proto je zaskočilo, když zjistili, že žaloba obsahuje i stíhání za rasovou diskriminaci a podněcování nenávisti, podle paragrafu 137, který zní takto:

1. Kdo veřejně slovně nebo písemně nebo obrazem podněcuje nenávist nebo diskriminaci osob nebo násilné jednání proti osobě nebo majetku osob kvůli jejich rase, náboženství neb víře, jejich pohlaví nebo hetero či homosexuální orientaci nebo jejich fyzické, mentální nebo intelektuální neschopnosti, bude potrestán vězením nanejvýš jednoho roku nebo pokutou třetí kategorie.

2. Jestliže tento trestný čin spáchá osoba, která si z ně– ho udělá profesi nebo zvyk, nebo dvě či více osob ve spojení, vztahuje se na ně trest vězení nanejvýš dva roky nebo pokuta čtvrté kategorie.

Že ho čeká tvrdé utkání s umanutostí politického establishmentu ho za každou cenu odsoudit, si mohl Wilders dedukovat ze zjištění, že mu soud nedovoluje předvolávat některé svoje svědky, i z přístupu soudního senátu, jehož předseda mu v prvním plném stání 20. ledna po přečtení dvacetistránkové obžaloby položil tuto otázku:

„Pane Wildersi, vidím, že velmi pozorně nasloucháte, ale co teď právě cítíte? Nevidím u vás vůbec žádnou emoci.“

Wilders, jako by chtěl zdůraznit, že tento proces není o emocích, nýbrž faktech, přednesl svoji obhajobu klidným a aktivním hlasem:

„Svoboda je ze všech našich výtobytků nejcennější a nejzranitelnější. Lidé jí věnovali své životy a umírali za ni. Naše svoboda je výsledkem dějin a nic se jí nevyrovná... Věřím celým srdcem, že svoboda v Nizozemí je ohrožena. Že to, co je našim dědictvím, už není zaručené a samozřejmé. ... Věnuji svůj život

obraně naší svobody. Víím, jaká to nese rizika, a platím za to každý den. Nestěžuji si, je to moje vlastní rozhodnutí, vidím to jako svoji povinnost, a proto tady stojím... Nemám nic proti muslimům, mám problém s islámem a islamizací naší země, protože islám je v konfliktu se svobodou... Platí svoboda pro obě strany, a tudíž i pro kritiku islámu, nebo v Nizozemí smíme slyšet jen jednu stranu? Vztahuje se svoboda na všechny, nebo jen na některé? Odpověď na tuto otázku bude i odpovědí, zda svoboda má v této zemi ještě domov... Nejen právem, nýbrž i povinností svobodných lidí je vystoupit proti každé ideologii, která ohrožuje svobodu... Tento proces je zjevně o svobodě projevu, ale také o prokázání pravdy... Jsou moje prohlášení a srovnání pravdivá? Jestliže je něco pravdivé, může to být ještě trestné? Proto vás výslovně žádám, abyste vyhověli mé žádosti vyslechnout svědky, kteří jsou odborníky na svobodu projevu a na islám... Bez nich se nemohu řádně hájit a pak by toto podle mého názoru nebyl spravedlivý proces.“

Jedním z Wildersových svědků, které měl soud vyslechnout, byl Afshin Ellian, profesor práva na univerzitě v Leidenu a před dvaceti lety uprchlík z Íránu. Ten už holandské verzi časopisu *Metro* vysvětlil, v čem je Wildersův proces hrozivý:

„Místo krátkého věcného úvodu s uvedením důvodů, proč prokuratura Wilderse obžalovává, soud přednesl obšírné a obsažné vysvětlování. Vlastně Wilderse už předem odsoudil...“ Wilders nikdy nevyzýval k násilí, takže zákon neporušil, říká profesor Ellian, s připomenutím, že navíc politikovi musí být dán širší prostor k vyslovování názorů, zvláště když zastupuje vůli svých voličů. Je to podle něho dnes v Evropě nejdůležitější soudní proces, protože nás upozorní na to, jak je svoboda projevu všude omezována, a rozhodne o tom, zda Evropa zůstane svobodná a demokratická nebo podlehne islámským zákonům.

V podivuhodné ironii politických dějin označila Wildersův proces za kritický pro svobodu a demokracii i ruská televize, která z něho přinesla podrobné reportáže jako jedno z mála světových médií. Právní výklady a debaty odborníků týkající se Wildersova procesu sleduje podrobně International Free Press Society, která vznikla v

Dánsku v roce 2004 a k jejímž účelům patří mimo jiné „sloužit jako obhájce svobody slova a jako zastřešující organizace pro společnosti svobody slova v různých zemích, sbírat a analyzovat kritické informace, hájit jednotlivce a organizace pronásledované za obranu svobody projevu“.

Kanadský novinář Mark Steyn v její debatě upozornil, že evropské elity „urychlují tempo, kterým svou společnost doručí do rukou netolerance a nekulturnosti, když Eutopie ve svých smrtelných křečích drtí světlo svobody“. Podle britské historičky egyptského původu Bat Ye'or se rozhoduje, zda „se svoboda slova odsoudí k zániku nebo se toto nejvzácnější právo lidstva zachrání před intelektuálním terorem a kulturním totalitářstvím“.

A pak se do Wildersova dramatu vloudila i špetka komedie. Prokuratura náhle oznámila, že od žaloby odstupuje, neboť vše, z čeho je Wilders obviněn, bylo proneseno v rámci legitimní politické debaty, a nemůže být tudíž trestné. Žalobu pak podali sami soudci a tím se proces stal přinejmenším pochybný z hlediska ústavnosti.

Pak se i tato karikatura justice zvrtila ve frašku:

Svědék v procesu, profesor arabistiky Hans Jansen, sdělil holandskému deníku *De Pers*, že jeden ze tří soudců se jej při společné večeři snažil „přesvědčit, že postavit Wilderse před soud bylo správné rozhodnutí“.

Wildersův obhájce požádal soud, aby směl profesora vyslechnout.

Soud jeho žádost zamítl.

Místo toho svědčila série svědků z řad nizozemských muslimů, že Wilders je nebezpečný a že oni se kvůli němu bojí o svoji budoucnost.

Jeden soudce ironicky kritizoval Wilderse, že reaguje mlčením (obžalovaný má podle zákona právo mlčet a nechat za sebe mluvit obhájce).

Obhájce požádal o soudcovu výměnu pro předpojatost.

Soud jeho žádost zamítl.

Obhájce podal oficiální protest, že všichni tři soudci jsou proti obžalovanému zaujatí, a požádal o posouzení nezávislým senátem.

V amsterdamském soudnictví propukla vřava, jak sedmdesát soudců vysloveno znepokojení nad stavem amsterdamské justice a navrhlo, aby jejich nestrannost či zaujatost posuzovali kolegové z Haarlemu nebo Alkmaaru. Několik soudců řeklo, že se stydí za svou profesi, špatně spí z obav o její budoucnost a při představování na soukromých večírcích svou profesi tají.

Nezávislý senát, jemuž předsedal profesor práva z utrechtské univerzity, obhájcův protest uznal a nařídil zneplatnění dosavadního přelíčení a nový soud s novými soudci.

A zatímco si holandská dhimmi justice Wildersem pohazuje jako horkým bramborem a mrhá jeho poslaneckým časem, zprostita žaloby muslimského rappera zpívajícího:

„Geerte, beze srandy, včera se mně zdálo, že ti uřezávám hlavu. Kdo kecá o muslimech, toho odprásknem.“

20. NOVINKY Z EURÁBIE

Projekt Eurábie, který začal nejprve ve Francii za de Gaulla koncern šedesátých let a naplno v celé západní Evropě po ropné krizi 1973, podrobně popsala britská historička egyptského původu Bat Ye'or a my jsme si jej shrnuli v předchozí knížce *Evropa snů a skutečnosti*. Jde v něm, stručně řečeno, o postupnou islamizaci Evropy výměnou za slib nepřerušovaných dodávek ropy. Je řízen a financován vládnoucími elitami Evropské unie při informačním zatmění a za zády evropských obyvatel. Jeho součástí je obrovská a stále se zrychlující imigrace muslimů, jejich počet v EU se v roce 2010 odhaduje na 30 milionů legálních a neodhadnutelný počet nelegálních.

V roce 2010 projekt vyvrcholil zahájením postupné imigrace odhadovaných dalších 56 milionů severoafrických muslimů, v onom slavném „společném řízení migračních toků“ nastoleném Lisabonskou smlouvou. Projekt se jmenuje „Euro-Mediterranean Partnership“ (též „barcelonský proces“ a „Unie pro Středomoří“) a v byrokratických útrobách EU se s vyloučením veřejnosti připravuje už patnáct let. V hlavních evropských médiích se poprvé objevil 11. října 2008 ve zprávě britského deníku *The Daily Express*. Číslici 56 milionů *Express* citoval ze zprávy statistického úřadu EU zvaného Eurostat, která ji uvedla jako odhad počtu imigrantů potřebných na vyrovnání demografického úbytku v celé Evropě mezi roky 2010 a 2050. Údajně aby bylo z čeho živit rostoucí počty evropských důchodců.

Takovýto odhad však vychází z předpokladu, že všichni imigranti budou pracovat a platit daně. Ten je už dnes mírně řečeno teoretický, protože v některých evropských zemích imigrace přestala být (pokud kdy byla) čistým ekonomickým přínosem a stala se zátěží, jak nezaměstnanost v imigrantských komunitách převýšila míru nezaměstnanosti domorodců. Podporují ji nadnárodní megakorporace, které tím získávají levnou pracovní sílu. Ta jim pomáhá udržovat nízké mzdy, a tím podnikové výdaje na úkor domorodých Evropanů. Následkem ekonomické krize a růstu nezaměstnanosti se na nějaký

čas trochu ztlumila rétorika propagátorů projektu. Mezi ty nejhlasitější patří francouzský prezident Sarkozy, který s nástupem francouzského prezidentství v červenci 2008 prohlásil: „Ze Středozeří uděláme oblast míru a vybudujeme ji tak, jak jsme vybuřovali EU.“ Krize a růst nezaměstnanosti v témže roce však Sarkozymu znemožnily dát projekt do chodu už do konce 2008, jak zamýšlel. Jednu chvíli dokonce kolovaly dohady, že se od projektu upustilo.

A pak najednou uprostřed roku 2009 zjistili Dánové, že projekt běží na plnou páru, se spoluprací dánské vlády, tajně, bez informování veřejnosti, s absolutním mlčením médií. Že na to z celé Evropy přišli zrovna (a jen) Dánové, bylo díky několika jejich aktivním občanským organizacím, jednou z nichž je SIOE (Stop Islamisation of Europe). Ta koncem května uspořádala o Eurostředomořském projektu v budově parlamentu konferenci, která s použitím oficiálních internetových dokumentů EU předložila důkazy, že „Euro-Med“ pokročil k vytváření nové „Velké EU“ v hranicích podobných Římskému impériu. Vedle sedmadvaceti zemí evropských zahrnuje i šestnáct severoafrických a blízkovýchodních. Má dva společné prezidenty, jednoho „severního“, druhého „jižního“. V době konference SIOE jimi byli Sarkozy a Mubarak.

Promítané dokumenty EU na konferenci SIOE potvrzovaly, že už od roku 2010, ale naplno v roce 2012 má v Euro-Medu fungovat volný pohyb zboží a osob. Jiné dokumenty počítaly s oněmi citovanými 56 miliony muslimů, a tím praktickou islamizací Evropy demografickou transformací na muslimskou většinu. Pozvání na konferenci nepřijal nikdo z vládních politiků ani šéfredaktorů, kterým konference chtěla položit otázku, proč tyto informace veřejnosti zamlčují. Dánský premiér odmítl odpovědět na dva dopisy žádající vysvětlení, proč vláda občanům třináct let existenci projektu zamlčuje. Několik nevládních poslanců, kteří na konferenci přišli, o projektu EuroMed také zjevně nic nevěděli a zažili informační šok. Pozvaný americký islamolog profesor Bill Warner přednesl historické důkazy, že islám se nikdy nevzdává a nepřizpůsobuje, nýbrž vždy usiluje o

nadvládu. A že tudíž Euro-Med směřuje k definitivnímu konci západní civilizace v Evropě během jedné generace.

Konference SIOE představila základ projektu, jímž je „Euro-Mediterranean Declaration“ z barcelonské konference v listopadu 1995. Podepsaly ji všechny tehdejší členské státy EU plus Maroko, Alžírsko, Tunisko, Egypt, Jordánsko, Palestinská správa, Sýrie, Libanon, Turecko a Izrael. Lisabonskou smlouvou její platnost přešla automaticky i na nové členy EU. Deklarace se zavazuje zavést od roku 2010 politické partnerství, kulturní partnerství, volný obchod, ekonomickou integraci, volný pohyb a zvýšený rozpočet finanční pomoci partnerským islámským zemím. Jakou pozici bude v dnešní zostřené situaci mít Izrael, je v této chvíli nejasné, podepisoval to krátce poté, co si Arafat s Peresem potřásali rukama, a ještě než se svět dověděl o nějakém Hamásu.

Na základě Barcelonské deklarace postupně vznikly desítky specifických institucí a projektů, které (většinou z rozpočtu EU) Euro-Med splétají a prolétají, prakticky ve všech oborech: energie, průmysl, obchod, turismus, vědecký výzkum, telekomunikace, informatika, regionální infrastruktura, doprava, životní prostředí. V popředí stojí koordinační činnosti kulturní, vzdělávací a mediální.

Jednou z nejdůležitějších a nejaktivnějších institucí Euro-Medu je vzdělávací nadace Anna Lindh Foundation, kterou v roce 2005 společně založily Arabská liga, EU a UNESCO. Její kulturní politikou, jak ji vysvětlil tehdejší šéf Traugott Schoeffhalter, je „útočit na stereotypy, předsudky a ignoranci a měnit každodenní žurnalistiku“ tak, aby prosazovala „mezikulturní porozumění“. Rozvíjet „mezikulturní dovednosti novinářů, školáků a umělců, řídit výstavy a kulturní produkce a školit učitele, aby jejich učení bylo multikulturní. Ovlivňovat školní osnovy, aby se staly multikulturní přepracováním učebnic a vzdělávacích pomůcek.“ K tomuto účelu EU uzavřelo smlouvu o spolupráci s islámskou vzdělávací, vědeckou a kulturní organizací ISESCO, jejímž vyhlášeným programem je šířit islámské myšlení a životní styl v celém světě. V Dánsku v roce 2006 uspořádala šestitýdenní islámský festival.

Žádná reciproční propagace křesťanské kultury v islámských zemích ze zdrojů EU neprobíhá, je to tažení jednosměrné.

Otázku, proč se žádné zprávy Euro-Medu neobjevují v hlavních médiích, se konference pokusila zodpovědět informací o průběhu semináře pracovníků médií s činiteli EU na téma „rasismus, xenofobie a média“ ve Vídni v květnu 2006. Ten po konstatování, že standardy zpravodajství a odpovědnosti médií zdaleka nejsou uspokojivé, ujistil, že EU nehodlá média cenzurovat či regulovat, nýbrž že všechno raději ponechá „seberegulaci prostřednictvím profesních organizací“. Slovy komisařky pro „vnější vztahy a evropskou sousedskou politiku“ Benity Ferrero Waldnerové je to proto, že „svoboda projevu je centrální mezi hodnotami a tradicemi Evropy“, ale „její zachování závisí na odpovědném chování jednotlivců“.

Jasně a logické: svobodu zachovává ten, kdo se jí dobrovolně vzdá.

Konference SIOE konstatovala, že taková odpovědná seberegulace už zjevně v Dánsku funguje dokonale, neboť se na ni nedostavil nikdo z hlavních médií. Nikdo také nevysvětlil, proč o tak významném projektu, jako je Euro-Med, média mlčí. Žádná média také neinformovala veřejnost o konferenci. Ani konferenci se tedy nepodařilo protrhnout mediální zatmění o Euro-Medu, třebaže dva týdny po ní přišlo další potvrzení existence projektu od Evropské komise ve sdělení Evropskému parlamentu z 10. června 2009:

„Byla dohodnuta společná agenda pro usnadnění integrace do evropských společností. Byla také ustavena partnerství s neunijními zeměmi, aby se otázky migrace mohly řídit harmonicky. V roce 2006 bylo v Unii registrováno 18,3 milionu neunijních občanů.“

Dá se očekávat, že migrační tlaky budou sílit. Je to následkem populačního růstu a chudoby v mnoha zemích jejich původu a stárnutím populace Evropy. Mezi lety 2008 a 2060 poklesne počet lidí pracovního věku o padesát milionů '11 A ty chce EU doplnit z islámských zemí.

Mezitím už do Evropy proudí tisíce migrantů v přecpaných člunech ze severní Afriky a neuhlídatelnými hranicemi Řecka, které

zoufale žádá EU o vojenskou pohraniční pomoc. Většina z nich jsou muži ve vojenském věku. I kdyby džihádisté tvořili třeba jen tři procenta všech, znamenalo by to, že po celé Evropě bude brzy rozmístěna početnější a motivovanější okupační armáda, než je součet aktivních vojáků všech evropských států. Ale mediální zatmění trvá. Musely je až z Ameriky natrhnout *Washington Times*, když si 30. prosince 2009 troufily ocitovat Wildersovo varování: „Jsme teď svědky hlubokých proměn, které navždy změni osud Evropy a odešlou celý kontinent do, slovy Ronalda Reagana, tisíciletého temna.“

Evropské vládnoucí elity se tímto projektem dopouštějí na svých zemích největší vlastizrady v dějinách. Jenže kolik Evropanů si ještě pamatuje, co kdysi znamenávalo slovo vlast?

Specifická novinka pro Čechy, kteří mají před islamizací Evropy pořád zahrabanou pštrosí hlavu v písku:

Obávaný masivní přesun muslimů ze západní do střední Evropy, umožněný Schengenskou a Lisabonskou smlouvou, se zatím nekonal, protože čeština, slovenština nebo polština jsou pro muslima francouzského, anglického nebo německého přece jen trochu pracnou bariérou. Ta však padla 1. ledna 2011, když Evropská unie zrušila víza Bosně a Albánie, rok předtím už Srbsku, Černé Hoře a Makedonii. Občany těchto zemí je pět milionů muslimů, slovansky mluvících. Těm je teď otevřen celý Schengenský prostor. S Kosovem dalšími dvěma miliony muslimů a tisícovkami ostřílených džihádistů můžeme počítat do dvou let. Vize džihádských demonstrací po vzoru Londýna, Paříže, Rotterdamu nebo Malmö na Václavském náměstí už není takovou fantasmagorií, jak by se ještě na Silvestra 2010 zdálo.

21. KŘEŠŤANÉ V ISLÁMU

Jeden vysoce vzdělaný liberální český expolitik se dal nedávno slyšet, že „Wilders je blázen, který o islámu nic neví“ a že „nebýt islámu, celý středovýchodní svět by byl mnohem barbarštější“. Ukazuje to, jak hluboce zakořeněný je mýtus o civilizačních kvalitách islámu, nadřazených jiným kulturám. Historická fakta vypadají trochu jinak. Nebýt islámu, celý Střední východ a severní Afrika by byly převážně křesťanské, zdravě konkurenčně rozdělené do několika různých křesťanských variant od byzantské přes koptskou, asyrskou až po arménskou. Křesťanství by sahalo až po Írán, kde by se stýkalo s kdysi kulturně bohatým a dnes už téměř zaniklým zoroastrismem a o kousek dál s buddhismem a hinduismem. A učilo by se od nich jejich vědám, uměním a životním moudrostem přímo, bez pozdějšího zprostředkování arabského. Algebra a alchymie by byly známé pod svými původními jmény sanskrtskými, o nule by se vědělo, že je původu indického. Pákistán a Bangladéš by neexistovaly, Indonésie a Malajsko by zůstaly hinduistické a buddhistické. Určitě by se tu a tam o ně– jaké to území válčilo, ale nebyly by to války nepřetržité na dlouhá staletí. Víc by se obchodovalo, míň masakrovalo, nevznikly by křížácké války, Turek by se nikdy nedostal k Vídni, Maur do Andalusie. Západní Evropa by pravděpodobně nikdy úplně neztratila kontakt s kulturou starořeckou, ke které se až v 11. století začala pracně prokousávat přes arabské překlady.

To všechno jsou samozřejmě jen akademické dohady. Jedno je však jisté. Nevznikla by mentalita dhimmismu, protože ta mimo islám neexistuje. Zákon nadřazenosti muslimů nad všemi ostatními a trest smrti za odpadlictví od islámu a urážku islámu nepřestaly platit ani na chvíli a u žádného sebeosvícenějšího islámského mudrce ani v těch čtyřech středověkých staletích intelektuálního rozkvětu, a dokonce ani v té myticky tolerantní Andalusii. Slavnou a velkolepou granadskou Alhambrou, jak se dočteme v turistických příručkách, postavilo deset tisíc křesťanských otroků.

Dezinformovanost o reciprocitě vztahu islámu k jiným náboženstvím dokázala přivést ředitele Islámského centra v Praze k veřejnému tvrzení, že „muslimové si nikdy střet nepřáli a nepřejí ani v muslimských zemích, nikdy nedochází k nějakému střetu křesťanské menšiny anebo židovské menšiny s muslimskou většinou, křesťané tam mají svoje kostely, zvoní tam zvony, není to nic divného pro muslimy“.

Z takového tvrzení i jen povrchně informovanému vnímateli světových událostí přeběhne mráz po zádech. Zatímco židovské menšiny jsou dnes téměř ze všech islámských zemí „vyčištěny“ (z někdejšího téměř milionu před padesáti lety jich dnes zbývá sotva deset tisíc), křesťanské menšiny jsou už několik desetiletí vystaveny nejtvrděší perzekuci, jaká dnes na světě probíhá a která postihuje téměř sto milionů lidí žijících pod islámskými vládami nebo v jejich těsné blízkosti.

Velká část evropských politiků (nejhlasitěji David Cameron) stále prosazuje přijetí Turecka do EU, třebaže už v roce 2006 vatikánský časopis *Avvenire* informoval o islamizaci severního Kypru, odkud čtyřicetitisícová turecká okupační armáda vyhnala 200 000 křesťanů, rozkradla 25 000 ikon, přeměnila kostely (mnohé z nich skvostné historické památky) na mešity, hotely, stáje a sklady. A přistěhovala tam desetitisíce Turků. Čili provedla důkladnou etnickou čistku. Vatikánské zprávy se k podrobnějšímu šetření neujalo žádné větší evropské médium ani žádná významná organizace pro lidská práva.

V prosinci 2010 se proti vraždám křesťanů v samotném Turecku poprvé ozval evropský politik, rakouský poslanec Ewald Stadler, který v parlamentu ocitoval nevyšetřenou a nepotrestanou vraždu katolického biskupa, jemuž džihádisté uřízli hlavu.

Žádné masivní protesty se ještě do konce roku 2010 neozývají ani proti poměrně podrobně dokumentované současné muslimské perzekuci křesťanů v Iráku, kde bylo z domovů vyhnáno půl milionu křesťanů a kde konference tamních biskupů 9. prosince 2009 lamentovala pravděpodobný brzký zánik jedné z nejstarších

křesťanských komunit na světě, jemuž západní okupační jednotky nedokážou zabránit nebo je jim lhostejný.

Rok 2010 v islámských zemích vypadal, jako by se islámská umma rozhodla zahájit „konečné řešení křesťanské otázky“. Islámský svět je už půl století *judenr ein*, teď následuje fáze *christenrein*.

Ke konci roku 2010 zintenzivnili džihádisté vraždění křesťanů a přepadání kostelů v Bagdádu a Mosulu, dvou hlavních centrech původního předislámského křesťanství, po prohlášení al-Kajdy, že křesťan é a křesťanské instituce jsou legitimní terče útoků. Deset kostelů bylo zasaženo explozemi, křesťanské domovy přepadány, stovky křesťanů zabity nebo zraněny. Od svržení tyranského, ale sekulárního režimu Saddáma Husajna, který nechával křesťany jakž takž na pokoji, džihádisté z Iráku vyhnali už dvě třetiny z tehdy ještě půldruhého milionu křesťanů. Křesťanští funkcionáři podezírají ze spolupráce na útocích i příslušníky bezpečnostních jednotek. Těch, které tam tak dobře vycvičili západní vojáci. V zemi, která pod patronátem NATO v demokratických volbách zavedla zákony šaríja.

Křesťanské charitativní organizace pečující o irácké křesťanské uprchlíky v Sýrii popisují situaci v Iráku jako nesnesitelnou. „Lidé žijí v nebezpečí za zamčenými dveřmi, jsou nuceni brát si dlouhé neplacené volno z práce, kde jsou ohrožováni. Univerzity a školy jsou téměř bez křesťanů, v některých městech se křesťané neodvažují ani na ulici. Je to, jako by byli ve vězení: bez práce, bez studia, bez bohoslužeb. Zdi jejich domů jsou popsány výhrůžnými nápisy.“ Džihádisté jim zabavují obydlí, majitelům domů odmítají platit nájemné, vynucují od nich výpalné za nezabití a vyhánění je z domovů.

Před Vánoce 2010 vypukly zesílené džihádistické útoky na křesťany v Egyptě, Nigérii, Indonésii, Palestině a Pákistánu. Pákistánská vláda pod nátlakem desetitisícových demonstrací házejících kamením a volajících „obětujeme svoje životy na ochranu posvátnosti Proroka“ zrušila rozhodnutí revidovat zákon trestající urážku islámu smrtí. Předtím prezident udělil milost křesťanské vesničance odsouzené za tento přestupek k smrti po patnácti měsících

vězení, ale džihádisté udělení milosti pokládají za neplatné a vesničance stále hrozí smrt.

V Alexandrii na Nový rok vybuchla puma se sto kilogramy výbušnin v automobilu před největším koptským kostelem, z něhož po skončené mši právě vycházely dva tisíce kongregantů. Zůstalo po ní jednadvacet mrtvých a nejméně sto zraněných. Organizace, která se k útoku přihlásila, dodala, že „každý muslim musí demonstrovat solidaritu s tímto útokem na kostel, kde tolik lidí slavilo Vánoce“. Ještě po výbuchu muslimové šlapali po mrtvolách a házeli na kostel kamení s výkřiky „Alláhu akbar“. Krátce před výbuchem a příjezdem automobilu s výbušninami z ulice před kostelem odešly policejní hlídky a vrátily se po výbuchu zatknout patnáct křesťanů za výtržnosti.

Írán odsoudil k smrti protestantského pastora za otázku, zda je opravdu nutné v křesťanských školách vyučovat islám. Za údajnou propagaci křesťanství a styky se zahraničními nepřátelskými organizacemi je vězněno několik křesťanských arménských rodin. Prezident Ahmadínežád v nedávném projevu prohlásil, že křesťanství v Íranu skončí.

Nezájem oficiálních západních médií, politiků, a dokonce i církví je o to bizarnější, že informace o perzekuci křesťanů se dají už řadu let snadno sledovat na nejméně tuctu dobře informovaných internetových stránek, od *FrontPage Magazine* přes *Jihad Watch*, *Dhimmi Watch* a *The Gates of Vienna* až po specificky křesťanské, jako jsou americké *International Christian Concern* (s internetovým bulletinem *Persecution.org*) a *Christian Persecution Magazine* nebo britský *The Barnabas Fund*, jehož ředitelem je anglikánský teolog indického muslimského původu a profesor srovnávací teologie Dr. Patrick Sookhdeo, autor dnes už bestsellerových knih *Global Jihad*, *Understanding Islamic Terrorism* a *Freedom to Believe*.

Debatu o rozsahu, příčinách a historii perzekuce křesťanů pod islámem erudovaně zahájilo už v roce 2003 odborné sympozium časopisu *FrontPage Magazine*, v němž debatovali čtyři přední historici mezináboženských vztahů a známí autoři knih a studií na toto

téma – Američan Paul Marshall, Britka egyptského původu Bat Ye'or a dva na Západě vzdělaní Arabové Habib Malik a Walid Phares. Všichni čtyři se shodli, že „etnická čistka“ je správné pojmenování současné politiky islámských zemí vůči místním křesťanům a rozšiřování této politiky do sousedních většinově křesťanských oblastí od jižního Súdánu přes Etiopii po jižní Filipíny – a dnes už i částí Evropy.

Probíhá ve čtyřech formách:

Přímé vražedné útoky na křesťanské komunity – běžné v Egyptě, Alžírsku, Íránu, Jemenu, Pákistánu, Bangladéši, na Filipínách, v Nigérii, Indonésii, kterým místní vlády buď nedokážou nebo nechtějí zabránit.

Občanská válka tam, kde se křesťanská komunita radikálnímu islámu brání nejdramatičtější příklad je Súdán.

Rozsáhlá diskriminace křesťanů v muslimských zemích, ve formě různých finančních znevýhodnění, nucených daní na podporu islámu, omezení staveb a oprav kostelů, zneplatňování křesťanova svědectví u soudů. V mnoha muslimských zemích se na křesťany vztahuje zákaz zaměstnání ve státní správě.

Zákony o rouhání, náboženské konverzi a povinnosti každého muslima šířit islám. V Saúdské Arábii platí zákaz všech náboženství kromě islámu, v mnohých islámských zemích je konverze muslima k jiné víře pro konvertitu i obracejícího trestným činem, na který se v přísnějším výkladu islámského práva vztahuje trest smrti. Podobné tresty se vztahují i na takzvanou urážku islámu nebo Mohameda.

Všechny čtyři formy mají své kořeny v islámské historii a samotném Koránu a vysvětlují postupnou islamizaci dříve křesťanského světa, který se před vznikem islámu v 7. století rozprostíral od Maroka až po okraj Afghánistánu. Pátou formou islamizace byla vysoká daň, kterou museli křesťané platit za „ochranu“ (tj. nezabití), šestou byl zákaz kritizovat cokoli islámského, propagovat veřejně svoji víru nebo se pokusit muslima na jinou víru obrátit a sedmou bylo sociální a ekonomické zvýhodnění konverze k islámu.

Všechny formy dohromady tvoří dva proudy islamizace, která dnes probíhá na všech okrajích islámského světa. Té „mírumilovné“, která počítá s tím, že dříve či později i ti pomýlenci prohlédnou a přestoupí na duchovně nadřazený islám. A té radikálnější, šířící víru násilím a dávající na vybranou konverzi, smrt nebo poddanství. Čili džihád.

Takto vykládaný islám, provázený silicím džihádistickým radikalismem, již přes třicet let opět nabývá v islámských zemích moci a ke svým křesťanským menšinám se podle těchto příkazů chová. Ač tam žijí o šest staletí déle než komunita islámská, vnímá je jako vetřelce a agenty „křížáckého“ a „satanského“ Západu.

Od symposia *FrontPage Magazine* se na internetových stránkách hromadí počty zabitých a perzekvovaných křesťanů do těžko uvěřitelných číslic. V Súdánu za pětadvacet let džihádisté povraždili více než milion a vraždění pokračuje v provincii Dárfúr. V Nigérii bylo od zavedení islámského práva šarija během tří let zavražděno 11 000 křesťanů. Podobné číslice přicházejí z východní Indonésie, která bývala po staletí vzorem náboženské tolerance.

Opuštěnost perzekvovaných křesťanů a jejich nepřítomnost v povědomí západních institucí, médií a občanů svědčí o ztrátě soucitu, pocitu sounáležitosti a pudu sebezáchovy, kterou západní civilizace trpí. Neinformovanost, lhostejnost a bezcitnost vůči perzekvovaným křesťanům trvá, třeba že účastníci symposia *FrontPage Magazine* už před sedmi roky upozornili na její příčiny.

Útoky na křesťany se dějí v místech, kam západní reportéry místní úřady nepustí nebo kam se reportérům nechce. Nejtypičtějším příkladem je Dárfúr, kam súdánská vláda znemožňuje přístup i charitativním organizacím snažícím se dodat alespoň potraviny.

Většina západních novinářů nemá dostatečné historické vzdělání, aby postavení křesťanů v islámu chápali, tím méně se o ně zajímali.

Západní společnost svou sekularizací znechtlivěla k námětům týkajícím se náboženství, a křesťanství zejména.

Silným faktorem neinformovanosti je strach z represálií jako trestu za zveřejnění, někdy i obavy o osud tamních křesťanů často trestaných za činy Západu.

Podstatnou roli v šíření dezinformací hrají i peníze ropných států financujících západní vzdělávací instituce.

A možná řešení? Účastníci symposia *FrontPage Magazine* i novější debatéři jako Robert Spencer a Daniel Pipes v *Jihad Watch* se shodují, že situace křesťanů v islámských zemích se bude dál zhoršovat, jestliže na ni nezačnou hlavní západní média podrobně upozorňovat a západní instituce proti nim důrazně protestovat. Dokud tento námět pro ně zůstane tabu, islámský džihádismus bude beztrestně pokračovat a sílit. Je třeba neústupně trvat na reciprocitě náboženské svobody islámu na Západě výměnou za stejnou zaručenou svobodu křesťanství a křesťanů v islámských zemích. Poskytovat politickou, morální a ekonomickou pomoc perzekvovaným křesťanům. Zavádět sankce proti islámským režimům praktikujícím perzekuci nemuslimů a organizacím, které ji schvalují nebo zatajují. Pokračovat v boji proti džihádistickému terorismu. Bránit západní státy před radikálním islámem uvnitř, důsledně dodržovat zákony demokracie pro všechny a chránit nejen nemuslimy, nýbrž i umírněné muslimy chtějící žít podle západních demokratických zákonů. A podpořit muslimské intelektuály, sekularisty, demokraty, humanisty, disidenty a statečné islámské ženy ve snahách o moderní reformu islámu.

My bychom mohli přidat ještě další bod, na který se stále zapomíná, ale který souvisí se samotným a dnes na hlavu postaveným principem politického azylu jako pomoci perzekvovaným: Místo přijímání perzekutorů, kteří chtějí naši civilizaci přeměnit ve svou, aby mohli perzekvovat nás, poskytneme azyl skutečně perzekvovaným, kteří naopak naši civilizaci budou chtít před postupující perzekucí bránit, protože ji zažili na vlastní kůži. A na rozdíl od snění arcibiskupa avignonského by si nedělali iluze, že v Evropě by jejich existence pod islámem vypadala jinak.

22. ATHÉNY A JERUZALÉM

„Chcete-li zničit národ, odřízněte jej od jeho kořenů,“ napsal Alexander Solženicyn. Evropské národy se od svých kořenů systematicky odřezávají už půl století. Jestliže se k nim rychle nevrátí, nemají se čím před svým zánikem zachránit.

Západní civilizace má dva hlavní kořeny: řecký a hebrejský. Jejich prolnutím vzniklo křesťanství, z nich se zrodilo osvěcenství, demokracie, liberalismus, ekonomická a občanská svoboda kapitalismu, smysl pro spravedlnost, vědecká revoluce a průmyslová revoluce. Stojí na nich západní estetika, etika, struktura dramatu a sdělování příběhu či zprávy, politika a organizační struktury. Od nich Západ zdědil svoji hloubavost, lásku k vědění, smysl pro logiku a rozum, úctu k bádání, touhu po zlepšování, vášeň překonávat překážky a omezení.

Máme je obě v hlubokém podvědomí, i když se už neobtěžujeme je identifikovat. Polovina našich křesťanských jmen je z řečtiny a hebrejštiny. Řecká je většina našich termínů vědeckých, lékařských, politických, ekonomických a filosofických, hebrejské přežívají v náboženských slovech jako amen, hosana, haleluja nebo mesiáš. Běžně používáme idiomy jako sisyfovská práce, čištění Augiášova chléva, Pyrrhovo vítězství, trojský kůň nebo Adamovo žebro, Jobova zvěst, abrahámoviny, šalamounská odpověď.

V matném historickém povědomí však obě kultury vnímáme spíš jako kontrastní a vzájemně nevráživé. Je to omyl. Kontrastní jsou jen v koncepci božstev a jejich příkazů a v několika aspektech etiky. V leccem ostatním jsou si podobné, v mnohém se doplňují a jedna druhou často ovlivňovaly. Písmena jejich abeced mají podobná jména: alfa – alef, beta – bet, gamma – gimel, delta – dalet, ióta – jod, kappa – kaf, pípe, théta – tet.

Obě mají giganticky vytříbený talent vypravěčský a dramatický, s jasným žánrováním na tragédii, komedii a melodrama, s bohatým smyslem pro zápletku, hrdinství, nebezpečí, prohru, osud,

poslání, odhodlání, naději, zradu, selhání, zklamání, napětí, nečekanost, překvapení, pokání a nápravu chyb, rozuzlení, vítězství.

Obě zároveň prolomily jeho fatalismu dvěma zásadními vírami: člověk může změnit svůj osud a svět a historie má smysl, vývoj a směr.

Obě si libují v intelektuálních argumentech s jasnou prezentací teze, antiteze a synteze a s logickým myšlenkovým postupem a racionálním vývojem. Rozum je pro oba to, co dává smysl veškeré existenci a veškeré akci, drahocenný nástroj, jímž Tvůrce člověka obdařil a dal mu povinnost jej používat.

Obě hledají uvnitř lidské duše duchovní dimenze existence ladící s inteligentním designem kosmu.

Obě mají smysl pro krásu a harmonii. Řecko se vyžívá v krásě vizuální, tvarové a geometrické, zatímco Izrael má požitek z krásy činů a harmonie lidských vztahů. Obě stejně milují krásu a harmonii slovní a myšlenkovou.

Obě baží po vědění, jehož se dá dosáhnout pilným uplatňováním rozumu a empirickým pozorováním. Izrael má navíc to štěstí, že na rozdíl od Řecka empirickým pozorováním svého osvobození a odvedení do cíle získává osobní zkušenost (zjevení) Kosmické Inteligence, jejíž existenci Řecko tuší a racionálně dedukuje.

Obě jsou posedlé kreativitou. Obě společně vykonstruovaly pravidla, v jejichž parametrech se pohybuje západní myšlení a tvorba dodnes. Díky nim je západní tvorba – literární, hudební, výtvarná, vědecká, politická a podnikatelská tak bohatá a neustále se obohacující.

Obě se pokládají za vyvolené k vytváření nové lepší civilizace a přijímají za ni odpovědnost.

Obě vědí, že k tomu potřebují pěstovat sebekázeň, píli, kritický rozum, smysl pro absolutno a absolutní hodnoty a lásku k vědění.

A obě se učí rozeznávat mezi civilizovaností a barbarstvím.

Kde Pythagoras objevuje oktávu jako harmonii sedmi přesných, vyříbených, vyladěných a jasných tónů (osmý tón je zopakování prvního) a definuje ji jako strukturu každého tvoření, autor biblické Genese sepisuje nápad sedmifázového tvoření světa, které ladí jako oktáva, když Tvůrce každý vyladěný tón „shledává dobrým“. Osmým, vyšším stupněm kosmické oktávy je logické vyřešení dnešního banálního nábožensko-vědeckého sporu mezi biblickým záznamem tvoření (kreaionismem) a teorií evoluce (evolucionismus). Totiž to, že kosmická tvůrčí energie je tak geniální, že si pro potěchu stvořila inteligentní svět se schopností tvořit se dál sám podle inteligentních přírodních zákonů, s občasným překvapením. Takto viděný vesmír by byl dokonale vědecky i nábožensky racionální, na rozdíl od zjevné iracionality vesmíru náhodně a bezúčelně se vyvíjejícího samořízenou selekcí. Evoluce přírody a lidská tvorba jsou tím osmým tónem a začátkem další oktávy. Tvoření v sedmi jasných stupních je plynulé a harmonické. Proto nám tvorby jiných civilizací připadají často skřípavé, dezorganizované a nezáživné.

Kde Herodotos objevuje a snaží se definovat koncepci svobody a boje proti tyranii v historii řecko-perských válek a Homér dává Odysseovi nadlidskou vůli překonávat mocné přírodní a nadpřirozené síly, nepřátele a božstva, tam biblický autor nechává Mojžíše v gigantickém dramatu vysvobozovat celý národ z otroctví.

Kde Sokrates a Platon sestavují strukturu západní etiky objevováním archetypů dobra, harmonie, spravedlnosti a kreativity (které by mohl člověk napodobovat), oproti archetypům zla, chaosu, bezprávi a destrukce (kterým by se měl vyhýbat), tam biblický autor nechává Mojžíše vydávat konkrétní praktická pravidla chování ztělesňujícího harmonii a zákazy chování ztělesňujícího chaos.

Kde Aristoteles objevuje „potencialitu“ lidské osobnosti, která se musí k dobru, k souladu s Absolutním Bytím a k dokonalosti dopracovávat vlastním intelektem a vytyčováním cílů napomáhajících k sebezdokonalování radostnou blahodárnou činností, tam biblický autor nachází v lidské duši sklon k dobru a sklon ke zlu (energie

kreativní a destruktivní), jejichž racionální volbou se člověk stává lepším nebo horším, a tím i svoje okolí dělá lepší nebo horší.

V tom všem Athény s Jeruzalémem táhnou za jeden provaz.

Kde řečtí filosofové vypěstovali schopnost sebekritiky, hebrejští proroci přidali svědomí a rozum doplnili srdcem. „Proveďte obrízku svého srdce a přestaňte být bezcitní,“ káže Mojžíš a Jeremiáš.

Zatímco řecký pantheon je menažerie více či méně sympatických rošťáků s nepředvídatelným •chováním, žijících stranou světa a občas do něho zasahující, bez zákonů a bez loajality k lidem (kromě lásky tělesné na plození polobohů), hebrejský Bůh, jehož jméno je „Jsem, kdo jsem“ vyznává svému lidu otcovskou lásku a uzavírá s ním smlouvu.

A zatímco Řecko se nikdy plně nevzdává eugenického třídění lidí a pokládá za samozřejmé zbavovat se dětí esteticky nebo intelektuálně nevhodných, Izrael vyhláší posvátnost všeho lidského života a rovnost všech lidí jako Božích tvorů stvořených k jeho obrazu.

Soucit, obrízka srdce, posvátnost života, rovnost všech lidí jako Božích tvorů, Boží smlouva a láska k bližnímu jako sobě samému. To jsou principy, které po Izraeli přebírá i křesťanství. Tím si ponechává v řeckém těle židovskou duši, i když se k ní často nerado hlásí a snaží se ji vypudit. Jenže pokaždé, když ji vypudí, přestává být křesťanstvím, dokud ji v sobě opět nenalezne.

Tak se západní civilizace, od biblických příběhů a řeckých mýtů po dnešní osobní a světové konflikty, stává napínavým a stále pokračujícím dramatem, v němž se laskavost, soucit a filantropie snaží vítězit nad sobectvím, bezohledností a chamtivostí – a přetvářet je v odpovědný individualismus, fair play a ochotu se o své štěstí podílet.

Že se jí to často nedaří, není důvodem k tomu, aby to drama vzdávala a přestávala věřit, že je to možné, správné a pravdivé.

23. V TOMTO ZNAMENÍ

Začalo to historicky poměrně nenápadnou událostí: jednou z tisíců římských poprav ukřižováním, o níž se nezmiňují soudobé historické záznamy jiné než evangelium sepsané o století později. Zda se vše odehrálo přesně podle evangelia, je stejně nepodstatné jako to, zda se Mojžíšův exodus odehrál tak, jak jej popisuje jeho druhá kniha sepsaná o tisíciletí později. Na ten rovněž neexistují jiné historické záznamy, které by jej potvrzovaly. Důležité je to, že z obou událostí či mýtů se staly komplexní ideové konstrukce přinášející mohutné intelektuální, emociální, politické a morální obohacení a civilizační energii. Pravda náboženských událostí a z nich zrozených učení nespočívá v jejich vědecké či historické přesnosti, nýbrž v morální pravdivosti a duchovní a civilizační inspiraci jejich poselství.

Tuto dramatickou událost prožívá skupina Židů věřících, že strávili několik osvícených let s výjimečným učitelem pocházejícím z královského rodu Davidova, jehož úkolem bylo spasení židovského národa podle Izajášova proroctví a který přežil popravu za trestný čin podvrtné činnosti proti Římu. A jehož ideje jsou natolik osvobozující a nadčasové, že jeho „království není z tohoto světa“. A že tudíž – a toto bude idea pro západní civilizaci stěžejní – mají ponechat císaři, co je císařovo, a Bohu, co je Boží. Tato skupina žáků pak o židovském svátku Šavuot, řecky zvaném *Pentekosté*, zažívá osobní kontakt s „duchem svatým“, který je nechává mluvit cizími jazyky, provádí jim očistu duše, inspiruje je k charitativním činům a káže jim toto učení šířit. Pilířem tohoto učení je ona Mojžíšova láska k bližnímu, zdůrazněná Ježíšem nad všechna ostatní přikázání.

Křesťanství by asi zůstalo jednou z reformních odnoží judaismu, nebýt toho, že jednomu z jejich hlavních perzekutorů, židovskému soudci Šaulovi z Tarsu, se zjevuje Ježíš s vnuknutím předávat toto učení řeckému světu. Nápad je to geniální. Řekům, vychovaným v ideji hory obsypané létajícími bohy a v mýtech hemžících se božími potomky, je hebrejský „ateismus“ bez

viditelného boha nesrozumitelný. Ale Bůh, který nás miluje, navíc se synem na zemi kázajícím lásku k bližnímu, to je panečku proti těm rošťákům z Olympu opravdický pokrok. A Boží syn vstalý z mrtvých, to vdechuje nové naděje i po těch nejhorších životních tragédiích. S ním se i ten nejtěžší osud dá líp snášet.

Tak se nově přejmenovaný Pavel stává z židovského soudce řeckým věrozvěstem židovské lásky Boží a lásky k bližnímu. Ruší židovské zákony obřizky, košer diety a přísného šábesevého odpočinku a učení rabína Ježíše přetváří v novou univerzální církev. A spolu s Ježíšovými žáky se dá do podvracení krutého Říma a jeho konverzi na lásku Boží.

Před totálním rozpadem Římskou říši zachrání až ve 4. století císař Konstantin, jemuž se ve snu zjeví kříž s heslem „V tomto znamení zvítězíš“ a vyhlásí křesťanství za jediné povolené náboženství v impériu. Odskáčou to nejen uctivači řeckořímských bohů, nýbrž i Židé, na něž jsou vydány všelijaké zákazy, náboženské i ekonomické. Od té doby jsou Židé, kteří po celém římském impériu svobodně žili několik staletí před křesťanstvím, vyhlášeni za vrahy Boha a cizáky a podrobeni společenským i ekonomickým omezením. Tucty různých výkladů Ježíšova učení jsou zjednodušeny na jeden jediný správný, ostatní výklady jsou vyhlášeny za kacířství a jejich propagátoři nelaskavě ukázněni nebo srovozeni ze světa. Říše se rozpadá vedví.

Řecký východ se proměňuje v luxusní obrovskou říši byzantskou s tu a tam osvíceným, ale absolutistickým státním systémem, kterému historici říkají „cesaropapismus“, v němž stát a církev jedno jsou. Ta díky organizačnímu a právnímu géniu císaře Justiniana s postupem následujícího tisíciletí k závisti všech nestydatě bohatne, až nakonec degeneruje do takové dekadence, že se nechává zaplavit gasterbeitery a multinárodními investory, protože se jí samotné už nechce nic dělat. Z její slávy zbude málo, co přispěje k rozmachu civilizace západní, kromě toho, co z ní Západ stačí v křížáckých taženích opakovaně rozkrást, než ochablá spadne do klína islámu, který do ní nakonec napochoduje jako nůž do másla a

převálcuje nebo zislámští, co v ní ještě zbývá. Poslední jiskry jejího duchovního dědictví se odstěhují do Ruska budovat civilizaci samoděržaví, kterému se podaří ve svých državách islám krotit.

V době největší byzantské slávy se západní latinský Řím ještě několik staletí zmítá v chaosu, bídě a negramotnosti po invazích divošských Vizigótů, Vandalů, Burgundů, Langobardů, Franků a Alemanů. Zapomíná číst, psát, počítat a mýt se. Jakous takous vzdělanost s hodně omezeným rozhledem a ještě omezenější působností, opisovatelskou spíš než tvůrčí, udržuje při životě pár tisícovek mnichů. Berberský mouřenín známý jako svatý Augustin vyvádí tehdejší beznaději odevzdanou západní mysl ze slepé uličky znovuoobjevením židovské ideje, že zlo ve světě netvoří Bůh, nýbrž člověkovu zneužití svobody. Nechává ji však na půli cesty s rukama složenýma do klína vírou, že ze zatracení ji může zachránit jen spása Boží a že do té doby si má užívat utrpení po vzoru Ježíšově. Kromě Augustina k zrození civilizace přikládají malé viditelné cihličky hlavně mnichové irští, kteří v 5. století v bezpečné ostrovní vzdálenosti od kontinentálního válčení zakládají první evropský křesťanský stát, z něhož na kontinent nesměle vysílají keltskou variantu křesťanství v misích svatého Patrika.

Těmto drobným civilizačním plamínkům od 7. století konkuruje na tuto dobu vzdělanější a energičtější, ač v zacházení s nepřítelem neméně barbarský oheň islámu, který z arabské pouště prolétl jako po dynamitové šňůře byzantským severoafrickým pobřežím až do Iberie a tlačí před sebou na sever tamní sotva z plenek odrůstající křehkou směs křesťanství vizigótského a keltského. Do společenského života zavádí tělesnou hygienu se zubní pastou a podpažním deodorantem, do zemědělství nové technologie a nástroje, jejichž arabská jména zůstanou v dnešní španělštině. Sklářství obohacuje o broušený křišťál, cestovní ruch o lázně v ubytovnách zvaných *karavanseráj*. Staví vodní mlýny, které se ostatní Evropa naučí až za tři staletí.

Na vizigótském kostelíčku v městečku Córdoba se dává do stavby velkolepé mešity vévodící městu, které se stane na několik

staletí centrem vzdělanosti islámské, křesťanské a židovské. Odtud bude pocházet jeden z nejvýznamnějších postbiblických židovských myslitelů lékař Moše ben Maimon (známý

Arabům jako Musa ibn Maimun a Evropanům jako Maimonides), jehož arabsky psaný spis *Průvodce pro tápající* bude na dlouhá staletí sloužit jako vzor syntézy biblického a řeckého filosofického a etického myšlení. O kousek dál na granadské výšině začíná islám s pomocí deseti tisíc křesťanských otroků stavět Alhambru, která bude nadlouho největší stavbou Evropy. Z ní bude sedm staletí hrdě shlížet na svůj nový chalífát al-Andalus, který ve svých nejmocnějších dobách bude sahat až k Pyrenejím a bude pokročilým centrem evropské vzdělanosti a inspirací pro pozdější italskou renesanci. Pod střídavě krutou a střídavě shovívavou islámskou okupací se bude podrobně rozvíjet i kabalistická mystika, která bude později inspirovat nejen budoucí myslitele židovské, nýbrž i celou generaci italských renesančních filosofů. Přesně sto let po Mohamedově smrti islám v roce 732 překračuje Pyreneje a vyloduje se v Narbonne na blitzkriegovou invazi do Francie. V postupném dobytí celé západní Evropy mu zabrání až na Loire u Poitiers a Tours první západní vojenský technický vynález, který do boje nasazuje geniální francký vojevůdce Karel Martel. Třmeny. Díky nim mohou fni.nčtí rytíři řídit koně nohama, proti zkoprnělým mouřenínům válčit obouručně, a tak pro budoucí generace labužníků zachránit bordeauxské vinice a toulouskou klobásku.

Vládu nad zachráněným franckým územím upevňuje a splynutím s už pokřesťanstělým Římem pomalu z civilizačního zatmění vyvádí Martelův vnuk vstupující do dějin pod jménem Carolus Magnus, Charlemagne či Karel Veliký a stává se papežským pomazáním v roce 800 prvním císařem nové křesťanské říše římské. Civilizace uhlazující neomalené germánské manýry se z ní však bude pomalu a pracně klubat ještě tři staletí. Učenost zůstane ještě dlouho v rukou scholastických dogmatiků s přísným zjednodušeným výkladem Bible a s nevráživostí vůči všemu, co zavání svobodou bádání, dobrodružstvím poznávání neznáma a rizikem kacírství či návratu k pohanství.

Ale rodí se tu jeden důležitý civilizační prvek, který západní civilizaci ostře odliší od všech ostatních a ze všeho nejvíc bude kontrastovat s islámskou, šitou na míru mužům. Úcta k ženě. Projevuje se kavalířským chováním rytířů, dvořanskou poezií, zpěvem trubadúrů a kultem Panny Marie, který po třech staletích lidové adorace oficiálně uzákoňuje druhý koncil křesťanských církví v byzantské Nikeji v roce 787. A to je poslední teologický úkon, na němž se Západ shodne s Byzancí, než se nesmiřitelně rozhádají o takových zásadnostech, jako zda se Ježíš narodil jako bůh jen na čas převtělený v člověka, či jako člověk, který se stal bohem, a kolik andělů dokáže tančit na špičce jehly.

24. ZLATÝ VĚK ISLÁMU

Trvá necelá čtyři staletí a je napájen žhavou vášní prvních východních chalífů po vědění. Na východě se islámu složí k nohám po válkách s Byzancí vyčerpaná říše perská a během jedné generace od smrti Mohamedovy se islám dotýká Indie a Číny, ohromen do němoty kvantitou i kvalitou civilizace, vědění, moudrosti a vizuální krásy, jíž se stává pánem, jemuž však stále ještě v sandálech a papučích křupe pouštní písek. Z křupanství se rychle povznáší tím, že ovládnuté civilizace plnými doušky loká a nechává se od Peršanů, Babyloňanů, Indů, Číňanů, Židů, zoroastriánů a křesťanů natírat leskem, třpytem, noblesou a moudrostí.

Jeho zlatý věk se rodí ke konci 8. století příchodem obrovské karavany sanskrtských spisů a indických učenců do Bagdádu, nově založeného kulturního a vědeckého centra chalífy al-Mansúra, který od dětství vyrůstal podle přísného příkázání svého otce alRašída svému domácímu učiteli:

„Nedovol, aby uběhla jediná hodina, v níž by nezískal přínos nějakého nového vědění, ale ne tak, aby ho to nudilo nebo zmáhalo. Nebuď k němu příliš shovívavý a nedopusť, aby ho těšila zahálka.“

Al-Mansúrův Bagdád navazuje na tamní perské, babylonské a židovské akademie, po mnoho staletí vyučující filosofii, astrologii, astronomii, medicínu, lingvistiku, poezii, architekturu. Indické spisy Bagdád obohacují o matematiku, astronomii, trigonometrické propočty pohybu hvězd a planet a ájurvédskou medicínu. Z Číny přicházejí chemici a alchymisté, výrobci papíru, hedvábí a střelného prachu. Z ukrojených východních částí Byzance se sem stahují aristotelští filosofové a etici, pythagorští matematici, eukleidovští geometři, ptolemaiovští astronomové, hippokratovští a galenští lékaři, Byzancí samotnou často perzekvovaní coby pohané nebo kacíři. Všechno se to tu alchymisticky míchá neutuchající překladatelskou prací do arabštiny, jejíž zpěvný jazyk nostalgických koránských melodií všechno to vědění a umění rozhoupává do závratného a

vzrušujícího intelektuálního dobrodružství. Do konce 9. století má arabština přeloženu všechnu dostupnou moudrost všech dob. Řecké slovo *filosofia* přechází do arabštiny ve tvaru *falsafa* a znamená souhrn všech přírodních a metafyzických věd.

„Bagdád nemá sobě rovného na zemi ani na východě, ani na západě,“ píše o století později historik a zeměpisec Ahmed al-Jakubi, který scestoval celou islámskou říší od Indie po Maroko. „Je největším městem svým významem, prosperitou, přebytkem vody a zdravým klimatem. Nikdo není lépe vzdělaný než zdejší učenci, lépe informovaný v tradicích než zdejší správci, pevnější v syntaxi než zdejší gramatikáři, líbeznější než zdejší pěvci, jistější než zdejší předčítači Koránu, odbornější než zdejší lékaři, zručnější než zdejší kaligrafové, jasnější než zdejší logikové, urputnější než zdejší asketové, lepší právník než zdejší soudci, výřečnější než zdejší kazatelé.“

Šíření vzdělanosti napomáhá masivní výroba papíru podle čínského receptu ze starých hadrů v době, kdy evropské učení se pracně a pomalu kopíruje na plátky sušené kůže. Popularita bagdádského papíru se ujímá i v Byzanci, která mu říká *bagdatixon*.

Do všeobecné vzdělanosti své bagdádské poddané bičuje vášnivý vědec chalífa al-Mansúr, který nařizuje používání a rozvíjení rozumu jako náboženskou povinnost, neboť rozum je nejvzácnějším darem Boha člověku. Navazovat na poznání neislámských předků je pro něho bohulibým obohacením monotematického učení Koránu. *Bejt al-híkma* čili „Stánek moudrosti“ začne svému městu říkat. Do začátku 9. století má milion obyvatel.

Akademie bagdádského stylu se šíří po celé islámské říši přes Samarkand a Bucharu, Damašek a Káhiru po Córdoba. Rozvíjejí se v nich praktické vynálezy optické, navigační, námořní, válečné. Z indického sinu arabští trigonometři odvozují kosinus, tangens, kotangens a kosekans, které umožňují propočítávat vzdálenosti a pohyby hvězd. Nová generace arabských a perských učenců dosahuje nebývalých vědeckých výšin.

Uzbecký matematik a astronom al-Chorézmí (v pozdějších latinských překladech známý pod jménem Elcarixmus, z jehož jména je také odvozen algoritmus) vypracovává pro chalífu al-Mansúra hvězdné tabulky zvané *Sindhind*, které jsou mezníkem v astronomii, a zdokonaluje astronavigační přístroj astrolabon. Zpracovává a zapisuje všechny známé matematické objevy Indie, s desetinným systémem devíti číslic a nuly. Sepisuje podrobné vysvětlení algebry a algoritmu, s praktickým využitím pro země– měřičství a pozemní stavby, v němž spojuje všechny matematické poznatky Indie, Babylonu a Řecka. Vypracovává metody propočtu dráhy měsíce a planet, konverzi odlišných kalendářů, metodologii geografie a geodézie.

Perský alchymista Džábír ibn Hajján (latinsky Geber) vytváří základy chemické vědy a zpracovává dosavadní vědění alchymické, lékařské, farmaceutické, geologické, astrologické a astronomické.

Syrský astronom a matematik Thabit ibn Kurra, povýšený na dvorního astronoma Bagdádu, vytváří teorii čísel a mechaniky, popisuje funkce talismanů, magie a okultních věd a jejich vliv na léčbu.

Madridský matematik, astronom a chemik al-Majriti vypracovává metalurgické metod y čištění drahých kovů, vytváří tabulky na měření ekonomických výsledků a propočet daní, vynalézá nové technik y zeměměřičství a triangulace a objevuje zákon zachování hmotnosti.

Irácký přírodovědec al-Hajtham (latinsky Alhazen), autor stovky spisů na různá přírodovědecká témata, se proslavuje obsáhlým pojednáním o optice, napravování zraku, odrazu světla a funkci sítnice.

Perský lékař al-Rází (latinsky Rhazes) zavádí kvalitní nemocnice, prosazuje v medicíně nutnost hygieny a sanitace a jako první diagnostikuje rozdíl mezi silně nakažlivými virovými chorobami neštovicemi a spalničkami a ordinuje odlišnou léčbu.

Peršan Omar Chajjám, dnes známější jako básník, je ve zlatém věku islámu vlivnější jako autor astronomických tabulek, přesnějšího propočtu slunečního kalendáře, než je pozdější gregoriánský (náš dnešní), metody „geometrické algebry“, kterou řeší

kubické rovnice průsečíkem hyperboly a kruhu, a předkoperníkovský navrhovatel heliocentrické soustavy. A svěřepě neortodoxní milovník myšlenkové svobody, vína a žen.

Uzbek al-Birúní (Alberonius) jako jeden z prvních rozpracovává experimentální metodu bádání (která se později stává základním principem západního přístupu ke studiu) a jeho spisy zahrnují fyziku, astronomii, astrologii, chemii, zeměpis, mineralogii, matematiku, mechaniku a medicínu a k teologii a filosofii přikládají základy psychologie, sociologie a antropologie, především indologie.

Lékařským géniem zlatého věku je perský lékař Ibn Síná (Avicenna), který když zrovna neléčí, píše poezii a přes čtyři stovky pojednání o filosofii, astronomii, chemii, geologii, teologii, logice, matematice a paleontologii. Jeho *Kniha léčby* a *Kánon medicíny*, které pod medicínu poprvé zahrnují i poruchy nervové a psychické, budou povinným studiem v latinském překladu na evropských lékařských fakultách do 17. století.

Bagdáďan al-Kindí (Alkindus) jako první zakládá islámskou filosofii stmelující řecký racionalismus s teologií Koránu a rediguje většinu překladů z řečtiny. Škála jeho oborů zahrnuje astrologii, astronomii, kosmologii, chemii, farmakologii, matematiku, fyziku, logiku, etiku, psychologii a meteorologii. V medicíně vytváří tabulku, jak se dá měřit síla účinku léků a jejich dávkování. Je nadaným hudebním skladatelem a hudebním teoretikem experimentujícím i s hudební terapií. Rozvíjí kryptografii a vytváří dešifrovací metody.

Bagdáďan al-Fárábí (Alpharabius) zakládá vlastní filosofickou školu a kodifikuje islámskou filosofii se zaostřením na aristotelskou logiku, kterou dělí do dvou kategorií „idea“ a „důkaz“. V alchymii a medicíně se proslavuje studií o umění elixíru, v teorii hudby hledáním jejích kosmických kvalit, vlivů a terapeutických účinků. V politické vědě teoretizuje o ideálním státě. Ve fyzice zkoumá vlastnosti vakua. V psychologii studuje podstatu snů a sociální vlivy na psychiku se závěrem, že „izolovaný jednotlivec nemůže sám dosáhnout dokonalosti bez pomoci jiných a musí s nimi být v interakci“. Vypracovává metodologii poznávání a imaginace a objevuje limity lidského vědění. V metafyzice a kosmologii rozvíjí

teorii (podobnou kabalistické) emanace prvotního principu z ideje do prostoru vycházející z nutnosti, nikoli z vůle. Ve velkém spolupracuje s učenici křesťanskými i židovskými.

Córdoba Ibn Rušd (Averroes) se proslavuje skloubením aristotelské filosofie s islámskou teologií, zdokonaluje právní systém, obohacuje politickou teorii a zabývá se psychologií, hudbou, medicínou, astronomií, geografii, matematikou a hvězdnou mechanikou. Zároveň působí jako vrchní islámský soudce v Seville, a ač projevuje toleranci k poddaným křesťanům a židům (pokud platí předepsanou daň, nekritizují islám a nesnaží se obracet muslimy), je zastáncem principů práva šarija, včetně trestu smrti za rouhání, kacířství a odpadlictví od islámu.

Andaluský kartograf, botanik, farmaceut, básník a lingvista al-Idrísí (Dreses) vypracovává mapy „známého světa“ od Koreje po Kanárské ostrovy, jimiž se budou mořeplavci řídit několik staletí, a vydává zeměpisné kompendium pro cestovatele s titulem *al-Kitáb al-Rudžari* (kniha Rogerova) věnované sicilskému králi Rogerovi II. Kodifikuje léčivé vlastnosti rostlin a sestavuje první herbáře se jmény rostlin souběžně v arabštině, perštině, latině, řečtině, berberštině a sanskrtu.

Na velkolepost islámské tvořivosti, napájené všemi kulturami, které islám ovládl, však zpovzdálí neustále dozírají koránští klerikové a právníci, pro něž vůle Alláhova zapsaná Mohamedem je jediné měřítko pravdy a správného žití a pokorně věřící muslim se nepotřebuje od nikoho jiného nic učit. Jejich přístup k vědě a filosofii je shrnut v heslo „co souhlasí s Koránem, nepotřebujeme, a co mu protičečí, je rouhání“. Ekonomickým a politickým úpadkem osvícených vládařů, kteří si své mudrce dokázali před kleriky bránit, se koncem 12. století islámské vědění začíná hroutit pod náporem bigotnosti imámů a soudců a jejich tažení za „čistotu víry“. Vrchním velitelem je jim perský mystik al-Ghazzálí, hřímající proti řecké filosofii a racionalismu, žádající návrat k poddanosti vůli Boží, k principu příčiny a následku a přísnému dodržování zákonů šarija. Zkoumání přírodních zákonů nahrazuje podřízením všeho principu neomezené Boží vůle, kterou dokazuje argumenty, jako třeba že když

vejdou v kontakt bavlna s ohněm, bavlnu nespaluje podle přírodních zákonů oheň, nýbrž podle zákonů Božích sám Bůh.

Islámská mysl se pasivně a pokorně odevzdává osudu, vůli imámů, strachu z přísných a krutých zákonů a nenávisti k jinověrcům. Nahromaděné vědění se vypařuje a vyšumuje zpět do pouště. Tam ji na kolena a na šest staletí srážejí osmanští Turci, o jejichž krutosti se nezdálo ani těm nejdrsnějším arabským válečníkům a kteří kromě znamenitého jídla nedali světu jediný civilizující nápad.

Tak se zabíjí civilizace.

25. ROZBŘESK ZÁPADU

Než zlatý věk islámu vyhasne, Západ stíhá se od něho něco naučit jen taktak, na poslední chvíli, díky hrstce intelektuálních dobrodruhů, kteří se ve 12. století vydávají za vědou do islámského světa nebo ji přitahují k sobě. Vzorem prvního jsou anglický učenec Adelard z Bathu, vzorem druhého normanský král Sicílie Roger II. Jsou současníci a nakrátko se setkávají.

Adelard bývá historiky označován za prvního anglického vědce. Po základním vzdělání v benediktinském klášteře v Bathu odchází do Francie studovat na katedrální školu v Toursu a odtamtud na Sicílii, kterou před půlstoletím odebrali Normané Arabům. Přichází tam přibližně ve stejné době, kdy Roger II. přebírá vládu a stěhuje svoje sídlo do převážně muslimského Palerma, plného islámských učenců napojených na Bagdád, Córdoba a další centra vzdělanosti. Od těch se Adelard rychle učí arabštinu a jejich vědy a na jejich radu se vydává dál na východ. Tam je do mlhy zahaleno pět let jeho života, po nichž se do Anglie vrací s hromadou arabských rukopisů, nad jejichž překladem do latiny a výkladem tráví zbytek života, vedle výuky králů Jindřicha I. a Jindřicha II. a sestavování horoskopů pro aristokraty. Sepisuje první západní přírodovědecké dílo, v němž se pokouší vysvětlit různé přírodní úkazy. A usiluje, podobně jako jeho islámští učitelé, o smíření vědy a náboženství, počin do té doby v západní Evropě spíš nevidaný, přinejmenším nevídaný.

„Nic Bohu neuberu, neboť vše, co je, je z něho a od něho, ale ani to neříkám vágně a bez patřičné opatrnosti, neboť musíme naslouchat samotným limitům lidského vědění: teprve až to se nám zhroutí, měli bychom se obracet na Boha,“ píše v úvodu ke svému přírodovědeckému spisu.

Sestavuje katalog léčivých rostlin, překládá z arabštiny celou Eukleidovu geometrii a al-Chorézmiho astronomické tabulky, několik pojednání astrologických, al-Kurrovu teorii představ a zobrazení, vypracovává a vylepšuje astrolabon, tehdejší nejdůležitější vědecký

přístroj na propočet výšky, hloubky, délky a vzdálenosti a také astrologických předpovědí, jakousi obdobu dnešního počítače. Zabývá se alchymií, magií, metafyzikou a okulními vědami, které vnímá jako součást vědy.

Své texty však prokládá častým opatrným ujištěním, že „jen cituje“ arabské prameny, možná s vědomím, co se v téže době děje jeho téměř jmenovci, profesoru pařížské univerzity Abélardovi. Ten svoje brilantní výklady náboženských textů doplňuje sokratovskou a platonovskou zásadou, že „aby člověk chápal, musí umět pochybovat“. Za to – a za lásku k učené krasavici Héloiseho její strýc a vlivný kanovník, s pomocí tehdejšího vrchního dozorce nad ideovou čistotou církve a lovce kacírů Bernarda z Clairvaux, dává vykastrotat a zavřít doživotně do kláštera.

Z téhož důvodu se většina svobodomyšlných tvůrců místo psaní a debat o pravdě Boží pouští do církevního stavebnictví a po celé západní Evropě vyrůstají tisíce kostelů krásných vynalézavým štukátérstvím, sochařstvím a nástěnnou malbou, výlučně církevní tematiky. Že k tomu stavitelé využívají eukleidovské geometrie vyčtené z Adelardových překladů z arabštiny, se raději svým opatům a biskupům nechlubí a nechávají je věřit, že na ty nebeské líbezné tvary a křivky přišli sami.

Normanští králové Sicílie Roger I. a Roger II. muslimy (kteří tvoří asi třetinu obyvatelstva) nejen nevyhánějí, ani nenutí konvertovat, nýbrž je nechávají svobodně rozvíjet jejich kulturu a společenské záležitosti a těží z jejich učenosti. Stejně tak byzantské křesťany (kteří tvoří další třetinu) a Židy, kterých je v té době na Sicílii deset procent populace. Vydává zákony chránící jejich život a identitu. Islámský zákon šarija obrací na ruby, nadvládu dává křesťanům a extra daň vybírá od muslimů a židů. Státní správu, stavebnictví a inženýrské projekty přenechává muslimským a židovským manažerům a technikům, jen je podřizuje dohledu svých křesťanských dvořanů. Subvencuje arabské, byzantské a židovské umělce a řemeslníky a nechává je stavět církevní stavby v orientálním stylu. Všech využívá k budování Palerma jako významného centra

vědění a obchodu. Odmítá se zúčastnit křižáckých výprav, je v častém konfliktu s papežem, který taktak že ho neprohlásí za kacíře. Jako státní jazyk sice zavádí latinu, ale neomezuje řečtinu ani arabštinu, které se obě dokonale naučí. Obléká se v orientálním stylu a přebírá kultivované orientální chování, až se mezi jeho muslimskými poddanými začne šuškat, že tajně obejmul islám. Jeho mince jako první v Evropě používají arabské číslice.

Takto vypadá Rogerovo Palermo v popisu cestopisce Ibn Džubajra:

„Metropole ostrovů si užívá bohatství a nádheru a má všechno, co byste si mohli přát v kráse a všem, co potřebujete k životu. Město starodávné a elegantní, velkolepé a grációzní, svůdné na pohled. Hrdě vsazené mezi otevřená prostranství, se zahradami, širokými ulicemi a alejemi, oslňující svou dokonalostí. Skvělé svým córdobským stavebním stylem, skládané zcela z řezaného vápence. Město rozštěpuje řeka a v předměstích zurčí čtyři prameny. Král pro zábavu a potěšení bloumává po zahradách a dvorech. Křesťanské ženy se oblékají ve stylu muslimském, zahalené do hábitů a s rouškou na tváři.“

Sem se al-Idrísí stěhuje na patnáctileté královské angažmá vyrobit svou slavnou mapu a geografické kompendium. A zde se rozjíždí překladatelská dílna arabských spisů do latiny, která se stává modelem pro rychle se šířící překladatelskou a učeneckou síť od Salerna po Pisa. Z té bude pomalu doutnat italská renesance nazhavaná i překlady ze španělských překladatelských dílen.

Na severu Evropy středověkou latinskou vzdělanost od prvních překladů řecké filosofie a Adelardova počátku přírodních věd do 13. století odpichuje německý biskup a alchymista Albertus Magnus. Podrobně interpretuje Aristotela, kombinuje náboženství s přírodovědou, filosofií, alchymii a astrologií, ale zároveň definuje rozdíly mezi věděním získaným z náboženství a věděním získaným z vědy a uznává hodnotu sekulárních poznatků. Pár desetiletí po něm anglický mnich, přírodovědec, lingvista a alchymista Roger Bacon žádá reformu studia teologie s pomocí přírodních věd a

experimentálního a ověřovacího přístupu k poučkám. A vyzývá ke studiu jazykových originálů Bible, v jejichž latinských překladech nachází plno chyb působících chybnou interpretaci.

Oba cítí, že jejich svět se nachází na rozhraní dějin mezi mlhavou minulostí a jiskřící budoucností, do níž se cítí být povinni proniknout vášní pro syntézu všeho dosud poznaného, z níž by se otevřel výhled na všechno dosud nepoznané. Toto rozhraní prolamuje Baconův vrstevník a Albertův žák, italský kněz Tommaso z Aquina.

Tomáš Akvinský vylovuje křesťanství z bahnitě tůně scholastických dogmat, askeze a sebemrškačství na světlo smyslu pro krásu, harmonii a řád Boží tvorby. Troufale prohlašuje za Boží revelaci všechno pravdivé a dobré, k čemu člověk dospívá i svým přirozeným intelektem. Příroda sama může člověku zjevovat dokonalost Boží tvorby a racionální zkoumání fyzického světa může objasňovat náboženské otázky. Poznávání neprobíhá dogmaticky od principů k věcem, nýbrž empiricky od věcí k principům. Poznávání přírodních zákonů posiluje lidské chápání kreativity Boží, která se projevuje v nepřetržitém tvoření podle zákonů a vzorců, které Bůh dal do pohybu. Bůh dává každému člověku schopnosti a vůli k samostatnému užívání své inteligence. Duch a příroda jsou intimně spjaty a člověk je jejich pojítkem. Žije ve sféře duchovní i hmotné a proto podléhá zákonům a principům obou. Být tvorem Božím neznamená být od něho oddělen, nýbrž s ním splývat. Rozum proto může dobře fungovat v rámci víry i podle vlastních principů. Usilovat o lidskou svobodu a realizaci lidských ctností znamená prosazovat Boží vůli. Pouze člověk skutečně svobodný může být schopen Boha milovat ze svobodné volby, a tím realizovat svoje duchovní poslání. Skutečné bytí je nepřetržitým procesem „stávání se“ a lidský intelekt spolupracuje na tvorbě Boží. Rozšiřováním svého vě- dění se člověk přibližuje Bohu a osvojuje si Boží vlastnosti, neboť to je jeho poslání. Každé lidské vědění a poznávání posiluje lidskou účast na Boží tvorbě, a je tudíž hluboce náboženským činem.

Akvinského troufale rozmáchlá a ztvrdlou kůru středověké mysli rozbíjející syntéza Athén s Jeruzalémem, s téměř bezešvým a přesně načasovaným navázáním na vrcholy islámského zlatého věku,

působí na evropskou tvořivost jako fontána propukající ze skály. Hned v následující generaci chrlí objevy, jaké se žádné jiné civilizaci do té doby nepovedly, neboť si je nedokázala představit. Sředověká myšlenková placatost se rozrůstá v široký trojrozměrný prostor se záblesky vyšších rozměrů morálních, duchovních a věčnostních. Danteho *Božská komedie* se přesnou veršovou skladbou v rytmu toskánské písně a v hemžení plastických a elastických dramatických postav prosává lidskou duši do pekelných hlubin, odkud se přes drásavá očištná muka šplhá k nejvyšším představitelným výšinám věčna a zanechává v lidské duši otisk celého kosmu. Plochá byzantská a gotická církevní malba se protahuje do prostoru Giottoým objevem perspektivy. Kostelní konstrukce se troufale šplhají k nebesům po špicích gotických katedrál. Melodická hudba objevuje počátky vícehlasé harmonie a kontrapunktu.

A aby to všechno nebylo jen o věděni a tvoření, lásku, laskavost a mír začíná hlásat někdejší hejsek z bohaté rodiny, nyní na chudobu, prostotu a pokoru přestoupivší František z Assisi. Zakládá mnišský řád podobně prostých, pokorných, laskavých a mírumilovných kamarádů, kteří chodí po krajině a konají dobro. Jako bývalý křižák si troufá jít do Jeruzaléma navrhnout sultánovi přestup na křesťanství. Sultána to tak pobaví, že po vyhnání křižáků ustavuje františkány jako jediné kustody křesťanství ve Svaté zemi.

Západní civilizace je na cestě k tvůrčím výšinám, o jakých se jí a nikomu jinému dosud nezdálo. Pomáhá jí k tomu i nebývalá inovace politická, která vznikla vlastně náhodou. Koncem 12. století se islámem dosud nedobyté silně opevněné severošpanělské město León stává útočištěm kastilského krále Alfonsa VIII. po ztrátě Toleda a částí Kastilie. Jeho žádosti o pomoc měšťané a venkovská aristokracie vyhoví teprve po splnění podmínky podílu na moci a státní správě. Tak vzniká proslulý „Cortés de León“, první evropský parlament (století před anglickým) složený z volených zástupců venkovské šlechty, měst a církve. O všem rozhoduje většinovým hlasováním. Po dočasné roztržce s církví, vzniklé pravděpodobně kvůli Alfonsově milostné aféře s Židovkou (při manželství s

královskou Angličankou, která mu povila jedenáct dětí) se parlament zabývá církevních zástupců a nastoluje tisíc let po Ježíšově doporučení státní systém oddělení moci světské od církevní, který se stane modelem pro celý Západ.

Z parlamentní monarchie Leónu se rozjíždí postupná reconquista Iberie. V Salamance zakládá v roce 1212 první španělskou univerzitu a v opět osvobozeném Toledu jedno z nejslavnějších studijních a překladatelských center islámské vzdělanosti. Ta už i zde, mimo dosah al-Ghazálího fundamentalistických klerikálů, má jen pár staletí na dožití. Její elita zůstává spolu s učenici křesťanskými a židovskými v nábožensky tolerantním Toledu a překládá do latiny jako na běžícím páse.

26. OD VĚDĚNÍ K VĚDĚ

Evropská renesance vzniká v Itálii, a ne ve vzdělanějším Španělsku pravděpodobně z těchto příčin:

Vidí kolem sebe ještě zbytky antiky, kterou islám ve Španělsku vymazal, takže má co kopírovat.

Španělsko ještě pár staletí převálcovávají náboženské války a po nich se jeho intelektuální energie věnuje víc perzekuci heretiků, hromadění zlata a dobývání nových území včetně Sicílie, jejíž velkolepou kulturu španělská okupace pohrbí a od Itálie odřízne. Na italské území sahají výběžky Byzance s pestrobarevnými bazilikami, freskami a mozaikami.

V nově objevené řecké mytologii pastorálního a hedonistického žití se snadněji nachází rozšafná duše italská než strohá duše španělská. Italský klér je náchylnější k lidským slabostem včetně žen, vína a zpěvů.

Itálie se rozporcovává do mnoha malých státeků, jejichž vládci se předhánějí, který z nich si může dovolit lepší malíře, sochaře, architektky, štukatéry, hudebníky, módní designéry, kuchaře a lazebníky, postavit velkolepější katedrálu, palác a radnici a elegantněji se obléct.

Po staletích církevních zákazů, příkazů a trestů se v Itálii smí téměř vše, co přímo neotřásá základními články katolické víry, k nimž patří i vnímání vesmíru se Zemí jako centrem všeho. Na to ostatně renesance ani nemá čas a náladu a vlastně jí to i prospívá. Je-li středem vesmíru Země a pánem Země člověk, pak člověk je středem všeho dění a smyslem všeho konání. To zase určitým způsobem potvrzují i některé verše biblické. Tak vzniká filosofický humanismus, který se na čas přestává zabývat teoretickými otázkami kosmickými a teologickými a věnuje se hledání smyslu lidské existence. Nachází ji v tvoření. To mu opět schvaluje logický výklad Bible, že je-li člověk stvořen k obrazu Božímu a je-li podstatou Boží existence tvoření, pak tvoření musí být i smyslem existence lidské.

K smyslu tvoření patří i radost z výsledků, prožitku a požitku. Tak do poezie po mysticky hloubavé kosmologické psychologii Dantově propuká gioia di *vivere* Petrarcova a požitkářství Boccacciovo. Vedle církve jako hlavního patrona umění se rodí nové patronáty aristokratů a bohatnoucích měšťanů v každém menším městečku. Díky tomu se některé z nejlepších Giottových fresek dají najít nejen ve františkánském klášteře v Assisi, ale také v kostelíku vinařského a kupcovského toskánského městečka San Gimignano. Tak se také nové umění zbavuje gotické církevní strohosti, tragičnosti a cudnosti a přestává se stydět za krásu lidského těla a radost z pozemského živo ta, donedávna protrpěného vírou v lepší posmrtný. V dalším století se rozpučí naplno v dílech Botticelliho, Michelangela, Leonarda nebo Mantegny. Do užitkového umění zlatnického ji převádějí sochaři-zlatníci jako Benvenuto Cellini. Do literatury rošťácký reportér a skandalista, zakladatel žurnalistiky Pietro Aretino. Do politické vědy Niccoló Machiavelli. Do filosofie náruživci všeho vědění včetně okultního, od řeckého platonismu přes arabskou alchymii po hebrejskou kabalou, jako Pico della Mirandola a Marsilio Ficino.

Vývoj civilizace přechází z rukou církve do rukou bohatých a mocných sekulárních vládců, velkých jako Medici ve Florencii, Gonzaga v Mantově, Sforza v Miláně nebo menších a dnes už zapomenutých vévodů, hrabat, baronů a republikových vlád, z nich nejmocnější a ideologicky nejnezávislejší jsou Benátky.

Ve všech oborech lidské činnosti se rodí „renesanční člověk“, Akvinského vysněná bytost tělesná i duchovní, podléhající zákonům obou světů, usilující o přetváření sebe a světa k obrazu Božimu a o vdechování Božího ducha hmotnému světu. Nějakou dobu v tom nenachází žádný konflikt a opájí se krásou a harmonií ve veselém vytváření prosperity, spolu s nestydatě bohatnoucí církví.

Na severu Evropy se však děje něco jiného. Gotická strohost přežívá o pár staletí déle, církevní dogmatismus zůstává neitalsky neohebný, poměrná chudoba silněji kontrastuje s hromaděným bohatstvím církve a doutná konflikt mezi křesťanským ideálem lásky

k bližnímu a skutečností „reálného katolicismu“. Ten se u některých učenců přetváří ve vědomí diskrepance mezi učením a realitou, teorií a praxí, dogmaty a smyslovým vnímáním.

V této diskrepanci nachází „svoji myslitelskou niku současník Akvinského, anglický filosof a kněz William of Ockham, který ze stejného východiska jako Akvinský dochází k opačnému zjištění. Univerzální pojmy a archetypy jsou pouze pojmenování nebo mentální koncepce, ne reálné entity. Neexistují jinde než v lidské mysli, která si je vytvořila pro usnadnění klasifikace na základě podobných prožitků. Základem všeho vědění je individuální empirické poznávání nebo logická dedukce na základě poznávání a ty jsou člověkovou jedinou jistotou. Teoretické spekulace o neviditelných realitách a univerzálních podstatách jsou příčinou dogmatismu, fanatismu a absolutismu. Člověk má k dispozici dva typy reality. Jednou je realita Boží sdělovaná zjevením a vnuknutím, druhou je empirický svět poznávaný přímým prožitkem. Pravda Boží sdělená v biblických zjeveních (kterou Ockham stále bere jako nezpochybnitelnou) není ověřitelná lidskými smysly, a to ani rozumem. Pravda empirická sestává ze zažitých skutečností vnímaných a odvozených racionální filosofií. Tyto dvě pravdy nemusí nutně být souběžné a korespondující.

V evropské duši se rodí konflikt mezi vírou a věděním, mýtem a faktem, domněnkou a prožitkem. Ten se vyjasňuje reformátorskými požadavky oxfordského profesora Wycleffa, které pár jeho českých studentů přiveze do Prahy a předá Husovi, který v nich nachází svoje poslání. Jeho předčasnou protestantskou revoluci sice Řím ještě stačí potlačit, ale v dalším století mu vypukne naplno v Lutherovi a Kalvínovi.

Do toho vtrhne Polák Koperník s objevem sluneční soustavy a Neapolitánc Giordano Bruno s teorií nekonečného kosmu, nekonečnosti lidského rozumu a nutnosti ničím neomezeného bádání.

Mezi vírou a věděním se rozpoutá řežba na život a na smrt, která zmasakruje třetinu obyvatel Evropy.

My jsme si ale řekli, že krutostem evropské civilizace se už věnovalo dost pozornosti na to, abychom se jimi museli i my zabývat. Tak si místo toho dáme intermezzo na něco veselejšího.

27. JAK FUNGUJÍ PENÍZE

Finanční svět s veškerými svými finančními institucemi a nástroji, investicemi a transakcemi, zisky a ztrátami, filantropií a kořistnictvím je výsledkem evoluce, která trvá už čtyři tisíce let. A obráží stav myšlení, kultury, civilizace, etiky a aspirací lidí.

Chudoba není důsledkem vykořisťování chudých bohatými, nýbrž projevem chudoby psychické, zjišťují moderní psychologové. Věděli to ostatně mudrci všech dob.

Jeden jinak bohatstvím pohrdající řecký filosof, tuším Epikuros, na důkaz, že mu na penězích nezáleží, ale dovede je vydělat, skoupil za vypůjčené peníze na začátku léta všechny vyrobené i plánované sudy v Athénách a okolí (levně, protože v tu dobu je nikdo nekupoval), podržel si je do vinobraní a sklizně oliv a pak prodal s několikanásobným ziskem, protože nikde jinde než u něho nebyly k mání. Vypůjčené peníze vrátil s přírůzkou a ze zbytku pak financoval nějakou akademii. Sobě nenechal nic.

Všimněme si tohoto: za vypůjčené peníze.

Podle anglického historika Nialla Fergusona je prosperita přímo úměrná tomu, kolik lidí si může vypůjčit od kolika zapůjčovatelů, v nakolik širokém spektru ekonomiky a na jak velkém území. Západní civilizace vytvořila takovou nebývalou prosperitu, protože umožnila postupně téměř všem svým občanům půjčovat a vypůjčovat si peníze prostřednictvím dobře organizovaných finančních institucí. Posloužily jí k tomu důmyslné finanční nástroje, díky nimž se podnikání, kterému se dříve věnovala (a v jiných civilizacích dodnes věnuje) výlučně vládnoucí třída, postupně rozšířilo prakticky do všech vrstev společnosti. Tento druh finančnictví je proto nejen nedílnou součástí západní civilizace, nýbrž jí i spoluvytváří.

Oním zázračným podnětem k prosperitě je vědomí, že peníze samy o sobě nemají žádnou trvalou hodnotu, nýbrž jen tu, kolik jich

jsou lidé ochotní za ně poskytnout zboží a služeb. A že placení či neplacení reálné hodnoty – a tudíž její vytváření – závisí na důvěře. Proto vedle hmatatelných peněz v Evropě od středověku postupně vznikají listiny s názvem směnky, slibní úpisy či dluhopisy, které umožňují obchodovat s velkými objemy zboží. Jejich součástí je služební poplatek nebo úrok.

Nesporným spoluvůrcem západní civilizace je na přelomu 12. a 13. století matematik z Pisy jménem Leonardo Fibonacci, známý také pod přezdívkou Leonardo Pisano. Ten jako první přejímá od Arabů nové číslice (kterým správně říká „indické“), ale na rozdíl od Arabů z nich sestavuje zcela odlišný účetní systém ve své knize *Liber Abaci (Kniha počtů)*, z něhož vzniká základ novověkého západního finančnictví. Součástí systému jsou všemožné přepočtové tabulky násobků a mocnin, nula, desetinná soustava a v této souvislosti i důležitý výpočet úroku, jenž byl do té doby v nemotorném římském číslování neproveditelný.

V Evropě s ním už v menší míře pracují Židé, když křesťané mají zakázáno na úrok půjčovat, neboť si chybně vyložili jeho biblický zákaz. Židovské půjčování rozeznává mezi půjčováním na osobní potřebu a překonání dočasné nouze na jedné straně, půjčováním na obchod a podnikání na druhé. U prvního je úrok zakázán, protože by vypůjčovatele ochudil. U druhého je dovolen, protože půjčka umožňuje vypůjčovateli výdělek, který by bez ní nezískal, a kdyby zapůjčovatel neměl právo na úrok, nikdo by nikomu nepůjčoval a ekonomika by stagnovala.

Z Fibonacciho vzniká italské bankovníctví, které ve 14. století ovládne florentský rod Medici. Ten byl do té doby znám jako gangsterský klan stíhaný v několika italských státech. Medicejští si však po zatčeních a popravách svých pěti ostrých hochů spočítali, že získají vyšší a bezpečnější blahobyt mírumilovným půjčováním a směnou, nejprve na pouličních pultech (italsky *banco*) a později v palácích. O generaci později už jsou jednou z nejbohatších evropských rodin, která zplodí tři vévody, dva papeže a dvě francouzské královny. Finančním vynálezem, na němž bohatnou, jsou papírové směnky, které církví zakázaný úrok maskují obchodními

přirážkami a směnnými kurzy. Díky nim jejich zisky nakonec několikanásobně převyšují obvyklé úroky tehdejších nenáviděných lichvářů. Trvalou prosperitu jim na několik generací zaručuje pečlivě vedené podvojně účetnictví, jehož některé účetní knihy jsou v muzeích k nahlédnutí dodnes.

Z medicejského bankovníctví se v 17. století stává vzor pro nizozemské a anglické banky, které obohacují obchodování i sebe rozšířením repertoáru papírových peněz. Amsterdamská Wisselbank založená v roce 1609 je v podstatě směnárnou pro několik měn používaných v té době v Nizozemsku. Usnadňuje obchod vydáváním šeků a zavedením přímého mezibankovního převodu. Zhruba o padesát let později vymýšlí stockholmská Riksbank další trik, který urychluje podnikání. Poptávka po půjčkách peněz převyšuje hotovost této banky, proto namísto peněz začíná používat papírové směnky, dluhopisy, převody a přípisy na konta. K ní se brzy připojují další banky ochotné takové směnky a dluhopisy přijímat a připisovat na svá konta, aniž by byly kryty hotovostí.

Na konci 17. století přichází s třetím nápadem londýnská Bank of England. Spočívá v půjčování peněz vládě výměnou za podíly ze zisku. Tím vzniká první akciová společnost se státní účastí a téměř s výlučným monopolem na tisk státní měny. Na ní je natištěna geniální věta, kterou lze dodnes najít na anglických bankovkách, ale málokdo si jí všimá. Gentlemansky poctivé přiznání, že držitel bankovky nedoručí v ruce žádné peníze, nýbrž slib: „Bank of England slibuje držiteli, že mu po předložení vyplatí částku...“ Prohlášení je uvedeno na každé bankovce i s podpisem guvernéra banky. V jaké formě bude částka vyplacena, se už neuvádí.

Tím hlavní roli přebírají cenné papíry, s nimiž začínají všichni obchodovat v dobré víře, že mají peníze. Ty si pak ukládají do jiných bank, které nemají licenci bankovky tisknout, ale jen je přijímat a vydávat. A půjčovat se ziskem. Tentokrát už podle vzoru stockholmské Riksbank, tedy půjčovat víc peněz, než mají v hotovosti. Vlastními směnkami a dluhopisy tak vytvářejí další použitelné, ač oficiálně neexistující peníze. To pohání prosperitu

západní civilizace a podnikatelské příležitosti pro stále vyšší počet občanů v neustále rostoucím množství ekonomických odvětví.

V následujících staletích se objevují další a čím dál důmyslnější vynálezy, jak vykouzlit peníze z ničeho, všechny postavené na důvěře ve slib, že to někdo někdy zaplatí: pojištění, akcie a podíly, státní obligace, hypotéky, penzijní fondy, hedge fondy, termínovaný předkup dluhopisů, akcie a měny, arbitráže a deriváty a investice pomocí půjček. Všechno jsou to však dvousečné nástroje. Při opatrném zacházení vytvářejí nekonečný růst blahobytu. Při neopatrném se však z nich stávají obrovské příležitosti pro kejklíře a šejdíře, na něž západní civilizace není chudá.

Snad největším pod vodníkem finančních dějin je na začátku 18. století sympatický a charismatický Skot John Law. Ten musel před zákonem uprchnout nejprve do Nizozemska, kde si důkladně prostudoval jeho finančnictví. S touto znalostí se pak vrhá na finančně zaostalou Francii. V ní pod alchymistickým heslem „vyřábím zlato z papíru“ bez jediného vlastního šestáku a s využitím francouzského absolutistického systému zakládá Banque Générale, která tiskne papírové bankovky zvané *livres*. Tato banka získává na příkaz krále Ludvíka XV. na nějakou dobu monopolní postavení a jejím prostřednictvím se musí provádět veškeré transakce. Tím ovládne peníze všech Francouzů a získává monopol na všechny mezinárodní transakce. Ze zisku splácí všechny královny dluhy a za odměnu dostává licenci na výběr přímých daní. Z nich pak různými úplatky získává přízeň a podporu vlivných a mocných lidí. Ti Lawa ustavují generálním kontrolorem celého francouzského finančnictví a šéfem všech mincoven. I ty se mu podaří oloupit vytvořením finanční bubliny, k níž mu posloužila kolonie Louisiana. Ovládne finančně nejen ji, ale i světový monopol na prodej jejího tabáku a kožešin. Pak tiskne a dává ve Francii do oběhu tak obrovské množství livrů, že vyvolá masivní inflaci, která celou aristokratickou i nově zbohatlou Francii přivede na mizinu.

Na našich dnešních bankovních rošťácích není nic nového ani originálního. „Finanční trhy,“ píše Ferguson, „jsou pro lidstvo zrcadlem, které mu každou hodinu odhaluje, jak si ceníme sebe

samých i zdrojů světového bohatství. A není vinou zrcadla, že vedle krásy lidí odhaluje i jejich nedostatky.“

Bohatství západní civilizace se vytvořilo dluhem. Půjčováním, investováním, vrácením a splácením. Kdo si stěžuje, že žijeme na dluh, nevnímá historii. Dluh je hlavní energií západní civilizace. Vždycky jsme žili na dluh. Rozdíl mezi civilizovaností a barbarstvím je jen v tom, že jedno dluh splácí, a tím vytváří mír, druhé jej vyvlastňuje a vytváří chaos.

Civilizace se na nějakou dobu dá stavět i na krádeži – a zároveň zákazu úroku. Jednu takovou vymyslel s andělským vnuknutím jeden slavný velbloudář a povýšil ji na slovo Boží. Funguje takto: přepadni někoho bohatého a dej mu svobodnou volbu:

a) Budeš vesele podnikat a pracovat dál, jak jsi, a nám budeš platit daň.

b) Přidáš se k nám a pomůžeš nám oloupit někoho dalšího.

c) Useknu ti hlavu.

Úrok se nikomu neplatí, protože nikdo nikomu nemusí půjčovat, všichni si mohou nakrást, jestli to umějí tak, aby je při tom nenachytali a neusekli ruku. Tento systém se však hrouští, jakmile přestane být komu co krást.

Něco z něho převzalo i Španělsko, když všechno svoje bohatství postavilo na vyrabování zlata a stříbra z Ameriky. Jeho ekonomika a moc se v konkurenci s anglickou a holandskou ekonomikou zhroutila, když mu ani s velkým zpožděním nedošlo, že kdo si může vytvářet bohatství z vypůjčených peněz, nepotřebuje zlato. Po nich to pak ještě zkusila revoluce francouzská, nacismus a komunismus, které nejprve zdaňovaly, pak okrádaly a pak ještě usekávaly hlavu.

Dnešní evropský systém se vyvíjí směrem, kde se od výše uvedených bude brzo lišit jen tím, že nám nebude usekávat hlavu, protože se z předchozích poučil, že by neměl komu co krást.

Ale i to je pořád ještě jakž takž ten nejlepší systém ze špatných, a proto jej musíme stále bránit.

28. MÚZY NAD ZBRANĚMI

Ve válce múzy mlčí, říkávali Římané. Evropa 17. století se nám však do této svěřací poučky nevměštnává. Zatímco po celém kontinentě půl století řinčí brnění, jiskří meče a létají šípy, kulky a koule, obě strany tvoří špičková díla ve všech oborech a žánrech umění.

V Anglii, která právě o fous a jen díky dvěma vykutáleným pirátům potopila celé španělské válečné námořnictvo, vrcholí divadlo Shakesparem, Dekkerem, Marstonem, Fordem, Lylyem, Chapmanem, Middletonem, Beaumontem, Fletcherem, Cartwrightem, Drydenem, Websterem, Wycherleyem a Benem Jonsonem. Porazené Španělsko se baví i straší dramaty Lope de Vegy, Calderóna, de Maliny, de Mendozy a Alarcóna. Ve Francii přicházejí na jeviště Corneille, Racine a Moliere. V Německu vznikají oberammergauské pašijové hry a první dramata píše Andreas Gryphius. Itálii pozdvihují nálady potulné tlupy commedie dell'arte.

Evropské literatuře pomáhají dozrávat v Anglii

John Milton, Richard Lovelace, John Donne, Samuel Pepys, John Bunyan, Daniel Defoe, Michael Drayton,

George Herbert, John Cleveland, Izaak Walton. Ve Španělsku Cervantes, de Góngora, de Quevedo a Alemán. Ve Francii La Rochefoucauld, La Fontaine, de Bourdeuille, de Malherbe, Charles Perrault, Cyrano de Bergerac. V Německu Paul Gerhardt, Paul Fleming, Martin Opitz, Christian Hoffmann, Christian Wiese, Georg Rudolf Weckherlin, Christoph von Grimmelshausen, Daniel Caspar von Lohenstein. V Itálii Giovanni Paolo Marana, Giambattista Marini, Giovannibattista Basile a Alessandro Tassoni. I Holandá- né mají svého básníka a dramatika Joosta van der Vondela, Švédové Larse Johanssona, Maďaři Miklóse Zrinyie, Poláci Macieje Sarbiewského, Chorvati Ivana Gunduliče.

V malířství objevují nové světelné kontrasty a dramatické vyjádření děje, nálady a psychického stavu

Holand'ané a Vlámové Rembrandt, Brouwer, Rubens, Teniers, Breughel ml., Hals, Cuyp, Van Dyck, Ruysdael, Maes, Vermeer. Španělé El Greco, Rosa, Vélazquez, Murillo, Zurbarán. Francouzi Poussin, Callot, Martsart.

Mnohotónovou, kontrapunktovou a fugální barokní hudbu do moderní harmonie a modulace rozeznávají Italové Monteverdi, Frescobaldi, Rossi, Mazzaroli, Cavalli, Corelli, Torelli, Stradivari a da Gagliano. Angličané Henry Purcell, Matthew Locke, Edward Löwe. Francouz Couperin a Dán Buxtehude.

Ve filosofii, teologii, historii, právu a školství prorážejí uměle vytvořený strop dogmat, mýtů, domněnek, ideologických a politických omezení Angličané Francis Bacon, Henry More, Robert Burton, Robert

Boyle, John Locke, Thomas Hobbes, Nicolas Wadham, Thomas Fuller. Francouzi Blaise Pascal, René Descartes, Nicolas Malbranche. Němci Hugo Grotius, Jakob Böhme, Gottfried Leibniz. Holand'ané Baruch Spinoza a Cornelius Jansen. A Megačech Jan Komenský. Ti v protestantské části Evropy boří poslední argumenty středověkého dogmatismu proti svobodnému bádání, za něž se nechal v prvním roce tohoto století upálit Giordano Bruno. Odevzdávají západní duši jeho odkaz studovat Bibli pro její učení morální, ne astronomické a odejmout studium přírody příkazům církve. A stávají se tím věrozvěsty vědecké civilizace.

Ta v tomto století vítězí. Na Koperníka navazují astronomové Kepler v Praze, Galileo a Cassini v Itálii, Halley a Lilly v Anglii. Přírodní vědy, fyziku, matematiku a mechaniku rozvíjejí Angličané Gilbert a Boyle, Holand'an Huygens a Němec Leibniz.

Ale zcela novou představu světa evropské duši nasazuje a raketu vědecké revoluce odpaluje Isaac Newton mechanickým obrazem vesmíru fungujícího jako hodinový stroj podle Tvůrcem vytvořených ale člověkem objevitelných a propočitatelných zákonů, objevem gravitace a zákonů pohybu, chladnutí a konzervace, studiem rychlosti zvuku, vytvořením reflektorového dalekohledu a rozložením

barevného spektra. A hromadou dalších věcí, při nichž se drží víry v Boha Tvůrce Vesmíru, aniž by byl poslušen příkazů jakékoli církve.

Jak se při tom všem tvoření vedle vzájemného masakrování ještě Evropa v roce 1683 dokáže ubránit turecké okupaci už dobývajícím Vídeň a zahnat ji na Balkán, je jeden z Božích zázraků našich dějin. Možná nám ten Tvůrce Vesmíru fandí přece jen trochu víc, než se nám zdá.

Věda se stává nástrojem člověkovy osvobozování, nacházení nesrovnalostí v uspořádání společnosti a potřeby reforem, hledání nového pohledu na vztah Boha a vesmíru, Boha a člověka, člověka a přírody, člověka k člověku. S poznáváním přírodních zákonů vzniká potřeba nových, praktičtějších, průhlednějších a spravedlivějších výkladů Bible a uctívání Tvůrce.

Odlišných i od těch hlavních proudů protestantismu, do nichž tolik lidí vkládalo naději, ale které se tu a tam zvirtly v podobnou bigotnost a perzekuci, před jakou je měly chránit. Všechny vzniknou ve Velké Británii, bude jich několik a budou zdůrazňovat praktickou laskavost k bližnímu nad dogmaty a poučkami.

29. ÉTOS VĚDECKÉHO VĚKU

Jsou to většinou odpadlíci od anglikánské církve, kterou pokládají za nedostatečně reformovanou. Bude se jim souhrnně (a možná trochu pejorativně) říkat puritáni, protože usilují o obnovu „čisté“ víry. Oproštěné od mocenských struktur, dogmatických teorií, majetkových závislostí, okras, pozláték a rituálů. Podepře–né rozumem a empirickým poznáváním nahrazujícím autoritu církevních hierarchií pastýřskou prostotou, učeností a morální příkladností kazatelů a pastorů. Zaostřené na hloubavost, pravdivost, čestnost, smysl pro klidné a plynulé fungování komunity, fair play, úctu k zákonu, dobročinnost, pracovitost, podnikavost a spořivost. Ony vlastnosti, které později celý svět vnímá jako typicky anglosaské a z nichž se postupně začí–ná rodit i národ americký.

Protože lid věřící a po pravdě toužící má sklon pře–skakovat jako kyvadlo z extrému do extrému, nedokáže se v této transformaci vyhnout strohosti, jednoduchosti, odřikání krásy, zábavy, pohodlí nudnému jídlu. I tyto vlastnosti bude svět vnímat jako typicky anglosaské, nejlépe charakterizované slovy *moderate* a *moderation*, znamenající přibližně umírněný a umírněnost, vyhýbající se extrémům. Materiální střídmost, ale nepadající do askeze. Zdrženlivost mravů, ale bez přís–ných trestů za morální selhání a se schopností odpouštět. Sebezpytování a napravování chyb, ale bez sebebičování. Dodržování smluv a slibů, ale odvaha znovu projednávat sliby a smlouvy nesplnitelné. Neúcta k luxusu a mrhání a nedostatek smyslu pro vizuální krásu a namísto nich investování do výroby a vynálezů. Zamítnutí nabubřelosti, okázalosti, chvastounství a sebechvály coby neslušných mravů, ale uchování sebeúcty a hrdosti nezávislé na majetku či společenském postavení. Úcta k zručnosti, řemeslnosti, profesionalitě a vynalézavosti. To vše s cílem vylepšovat život nejen svůj, ale i komunity, obce, veřejných institucí, národa, státu. Překonávání sobectví a ochota sloužit a pomáhat, ale zároveň se nevnucovat a ctít osobní soukromí.

Zdrženlivost emoční, ale pěstování soucitu.

A budování Nového Jeruzaléma na zelených anglických pastvinách, o němž sní nejprve John Milton a které o dvě staletí později zvětňuje William Blake v básni, z níž se stal stěžejní anglický náboženský chorál:

Neustanu v tom duševním boji stálém, můj meč neusne, dokud ještě ve mně dlí touha vybudovat Jeruza lém v zelen i Anglie, Ubezne země.

První puritánskou větví jsou baptisté, věřící v obnovu křtu jako vědomě a z vlastní vůle přijatého závazku v dospělosti ponořením celého těla. Ve spásu čistou vírou a v Bibli jako jedině vodítko správného žití. Otevření svobodným diskusím o smyslu biblických historek a rčení. Uznávají autonomii každé kongregace, bez centrální autority. Zakládají je už na začátku 17. století anglikánští odpadlíci nejprve v Amsterdamu, ale během několika let je přivázejí domů do Anglie. Nejživnější půdu však nachází baptismus v Americe, kde spoluvytváří specifickou americkou kulturu a stává se nejpočetnější církví. Zapouští hluboké kořeny u černošských otroků, kteří se ztotožňují s Mojžíšovým exodem a vnímají se jako nový zotročený Izrael. Z černošského baptismu se rodí nejvýraznější prvek americké kultury – spirituály a gospels, z nichž postupně vyroste blues a jazz.

Oficiální název „Společnost přátel“ si dává náboženství běžněji známé jako quakeři. Ti zamítají i instituci kazatelů a nahrazují ji vírou v schopnost každého prožívat přímý kontakt s Boží energií a získávat od ní inspiraci, kterou pak ověřují a dopodrobna rozvádějí studiem Bible. Pojmenování vychází ze slova *quake* znamenajícího extatické chvění, jaké quakerské kongregace prožívají ve vzácných chvílích náboženského osvětlení. Od samého založení v polovině 17. století stojí quakeři na čele společenských reforem, kampaní za sociální spravedlnost a rovnoprávnost žen a jsou prvními „abolicionisty“ čili bojovníky za zrušení otroctví. Jejich odvaha, často jinými vnímaná jako neomalenost až drzost, jim tu a tam vyslouží

perzekuci a společenskou ostrakizaci. Z jejich řad vyrůstá řada významných vědců a jejich podnikatelé patří mezi první průkopníky industriální revoluce.

Metodisté, přicházející začátkem 18. století, se po početném odchodu baptistů do Ameriky stávají v Anglii vedle církve anglikánské hlavní protestantskou církví. Jejich stěžejní ideou je „prožitková víra“, v níž pravda vstupuje do života a její pravdivost každé doktríny, tvrzení nebo názoru se ověřuje osobním prožitkem a zkušeností, ale zároveň biblickým textem. Víra a rozum fungují společně. Lidské skutky se dají řídit stále přítomnou Boží milostí, která je schopná vést každého, kdo se k ní dobrovolně přikloní, ale zároveň každému ponechává svobodu. Duch Boží funguje jako „vtisk do duše věřících, který jim podává svědectví, že jsou dětmi Božími“, slovy zakladatele metodismu Johna Wesleyho.

Presbyteriáni potvrzují a zesilují skotskou reformaci, která se odtrhla od Říma v roce 1560. „Poskotšťují“ si učení Kalvínovo podle svého a povyšují je na téměř skotské národní náboženství a jednu z hlavních idejí pohánějící od roku 1707 úspěch nově sjednocené Británie. Zdůrazňují svrchovanost Boha, autoritu Bible a potřebu Boží milosti prostřednictvím víry v Krista. Funkce farářů nahrazují studovaným a vysvěceným pastorem, který se však o řízení kongregace dělí s laickým „stařešinou“ (*elder*), voleným každé tři nebo čtyři roky. Stávají se jedním z hlavních organizátorů „ekumenického hnutí“ čili sblížování protestantských církví.

Toto jsou spolu s anglikány hlavní církve, které Británii proměňují z ostrůvku na kraji Evropy v onen slavný, celou evropskou civilizaci pohánějící *powerhouse*, kterému by se česky asi řeklo elektrárna, nebýt toho, že na elektřinu si musí ještě počkat do konce 18. století.

A tento dům vřící energií od poloviny 18. století chrlí, nejprve v Británii, pak po celé Evropě, objev za objevem, vynález za vynálezem. Daltonova teorie atomu. Priestleyho historie elektřiny a Galvaniho a Amperovy první elektrické pokusy. Linnéovy a Humboldtovy klasifikace biologie. Wattův parní pohon a rozvoj strojů

na všechnu výrobu. Tkalcovský stroj zkvalitňující a zrychlující výrobu textilu. Důlní stroje vynášející uhlí na povrch. Vynálezem koksu usnadněná výroba tvrdé a nerezavějící oceli. Parní lokomotiva, vlaky, železniční dráhy, mosty. Začátek létání vzdušným balonem bratrů Montgolfierových. Daguerrova fotografie. Lavoisierových devětatřicet chemických prvků. Chappeův mechanický semafor. Bramahovy hydraulické tlakové písty. Fultonův parník. Girardova vodní turbína.

A to jsme teprve na konci 18. století. Zanecháváme za sebou daleko pozadu celý ostatní svět včetně Číny, která ještě před dvěma staletími držela krok a před čtyřmi staletími měla v technologii o tisíc let náskok. Odtud až do začátku třetího tisíciletí západní civilizace vynalézá a produkuje všechno, co kdy pomohlo světu ke zlepšení života. V dopravě, spojích, energetice, stavebnictví, zdravotnictví, státotvornosti, infrastruktuře, chemii, potravinářství. Nic z toho by nikdy nevzniklo, nebýt myšlenkové svobody, pochybností, práva věřit v Boha podle svého i práva se Boha zcela vzdát. A nebýt institucí tato práva uzákonujících, prosazujících a chránících.

Uprostřed toho technického mumraje exploduje umě– ní a architektura do vrcholného baroka a rokoka pře– cházejících do klasicismu, romantismu a impresionismu: Watteau, Canaletto, Tiepolo, Reynolds, Hogarth, Fragonard, Gainsborough, Piranesi, Goya, Delacroix – ve století osmnáctém. Daumier, Ingres, Courbet, Constable, Rossetti, Turner, Pissarro, Doré, Manet, Dégas, Corot, Cézanne, Renoir, Rodin, Ruskin, celník Rousseau, Gauguin, van Gogh, Seurat, Décamps, Maillol, Whistler, Toulouse-Lautrec devatenáctém.

Hůdба, rozprostřená do desítek nových lahodně a pestře znějících a jinde na světě nevidaných nástrojů, se rozzurčívá do komplexních Bachových fug, Vivaldiho poetických tanečních trylků, Handelových žesťových fanfár a polyfonických dramatických kantát, Boccheriniho komorních vtípků. Ty o generaci později přecházejí v Haydnovu matematicky přesnou metronomicky propočítanou jasnost a Mozartovu ležérní a žoviální rozšafnost, než se široce rozmáchnou do Beethovenova omračujícího dramatu, Rossiniho bláznivé komedie,

Verdiho mohutné teatrálnosti. Ty pak přetékaají do pestrého etnicky vytříbeného a národně vyhraněného romantismu Wagnerova němectví, Berliozova francouzství, Smetanova a Dvořákova češství a Čajkovského rusství. A mezitím všichni Bachovi synové, dvě generace Stamitzů, Mysliveček, Rejcha, Gluck, Albinoni, Telemann, Rameau, Scarlatti, Pergolesi, Cimarosa, Salieri, Paganini, Donizetti, Bellini, Glinka, Mendelssohn, Chopin, von Weber, Franck, Bruckner, Schubert, Strauss, Rubinstein, Brahms, Délibes, Bizet, Schumann, Massenet, Rimskij-Korsakov, de Sarasate, Leoncavallo, Mascagni, Puccini, Liszt, Mahler, Debussy.

Do každodenního života Evropanů a teď už i Američanů proudí pomalu už nepřehledná až skoro nesledovatelná kaskáda slov, veršů, kapitol, svazků a dramát objevující nové rytmy, nové hloubky prožitku, charakterizace postav, popisu emocí, přírody, napínivosti děje, povzbuzující k požitku z intelektuálního objevování a bez námahy přeskakující z jedné národní kultury do druhé, jedna druhou ovlivňující, obohacující a energizující. Jonathan Swift, Laurence Sterne, Walter Scott, Daniel Defoe. Goethe, Schiller a Lessing. Goldoni a Beaumarchais. Blake, Pope, Burns. Markýz de Sade, Rousseau, Voltaire, Diderot. Helderlin a Kleist. Balzac, Chateaubriand, Hugo, Stendhal, Dumas, Baudelaire, de Musset, de Maupassant, Flaubert, Rostand, Verne a Zola. Lermontov, Gogol, Turgeněv, Tolstoj a Dostojevskij. Coleridge, Wordsworth, Byron, Shelley, Keats, Southey a Tennyson. Petofi, Mickiewicz a Mácha. James Fenimore Cooper, Edgar Allan Poe, Henry David Thoreau, Herman Melville a Mark Twain. Dickens, Austen, Trollope, Brontë, Thackeray, Carroll a Browning. Leopardi, Andersen a Sienkiewicz.

„Když už nedokážeme věřit v Boha, snažme se alespoň pěstovat krásu,“ žádá nás Roger Scruton.

Člověk nemusí věřit v řecké mýty ani židovsko-křesťanského Boha, ani v humanistický ateismus, aby ve výsledcích jejich vzájemných střetů a z nich vyrůstajícího tvoření mohl nacházet inspiraci k lepšímu životu, harmonii a kráse. Aby se mohl s úžasem poklonit a s pokorou poznávat, do jaké košatosti strom západní

civilizace ze svých dvou kořenů dorůstá. Ve 20. století její tvorba akceleruje takovým tempem, že už jen odborníci stačí taktak sledovat, co se děje v jejich vlastním oboru.

Jenže zde jejich kolosálních vynálezů začnou její vládcové používat na její zamlžování a zapominání a nahrazovat ji lacinou, snadnou, bezmyšlenkovitou, oblující zábavou a étosem nového egocentrismu, nepřehledností záplavy nerelevantních informací a zbožňováním bezduchých bůžků nového pohanství, které nám drásá duši nepřetržitým rámusem a jehož proroky jsou pologramotní fotbalisté a uvřískaní rappeři, pankáči, heavymetalisté a technořvouni.

Za posledních pět staletí své existence západní civilizace vytvořila pro celý svět víc dobra, moudra, užitku a krásy než všechny ostatní civilizace dohromady za celou svoji existenci. V posledním třicetiletí jich háže do stoupy víc, než stačí spočítat. Dělá to, aby si mohla potvrdit, že na ní není nic, co by stálo za záchranu.

Pokaždé, když se necháváme tím rámusem a záplavou nesmyslů zhypnotizovat do mentálního útlumu, každou vteřinou, v níž všichni tuto tvorbu nepěstujeme, nestudujeme, nepromyšlíme, nepředáváme a nerozvíjíme, každým pomyslením na cokoli, co nám ji zastírá, zamlžuje a zatemňuje, pokaždé, když se nesnažíme šplhat na ramena newtonovských velikánů– zabíjíme svoji civilizaci. A klademe ji k nohám kultuře, která za posledních sedm staletí nevytvořila nic, co by zlepšilo život na této planetě, a jejímž jediným příspěvkem k dnešnímu vývoji civilizace bylo zdokonalit systém udržování poddaných v mizérii a nechat pár vládařů zbohatnout na tom, že někdo na Západě vymyslel spalovací motor.

30. JAKO FÉNIX Z POPELA

Západní civilizace má nebývalou schopnost regenerace. Vyrostla znovu z trosek Říma, přežila sedm set let islámské okupace Iberie a staletí náboženských válek. Vstala z hrobu po téměř totálním srovnání se zemí druhou světovou válkou. Jiskra západního ducha v ní nevyhasla ani v duchovní Biafre komunismu. Přežila to všechno díky víře ve smysl a hodnoty, pramenící z jejích dvou kořenů. Díky jistotě, že ví, kam patří a její hrob je jen dočasný. Naděje patří k jejím hlavním psychickým podpěrám. Je jako trubička, kterou se ještě nějakou dobu dá dýchat i pod vodou.

Jednou takovou hromadou popela byla francouzská revoluce, která málem pohřbila všechny konstrukce, na nichž civilizace stála. Z jejího popela a hromad useknutých hlav však bajonety Napoleonových vojáků vylovily na světlo něco, co po jejich zasloužené porážce konečně do nejvyšších státních struktur evropských mocnářství vyneslo biblické ideje občanské rovnosti před zákonem, oddělení ideologie od sekulární moci a národní autonomie.

Osvícenství má spoustu kritiků. Kladou mu za vinu všechna selhání západní civilizace, rozklad etických hodnot, ideový relativismus a vlastně i všechny krutosti moderních evropských válek a revolucí. Jako by se ty neděly už odedávna před osvícenstvím. Osvícenství samotné nebylo protináboženské, a už vůbec ne protiduchovní, nýbrž antiklerikální a antitotalitní.

Žádný z osvícenských myslitelů nepopíral duchovní a etické hodnoty náboženství a nutnost je zachovat. Snažili se je jen osvobodit od neomezené církevní světské moci a od pověr a nerovností, jež s ní souvisely. Duchovní prožitky, inspirované a praktikované náboženstvím, zůstaly osvícenstvím nedotčené, pouze byly odebrány státní moci. Podle slavného Ježíšova „Boží Bohu, císařovo císaři“. S návratem nejen ke starořecké, ale i k biblické a renesancí převzaté moudrosti, že největším darem Boha člověku je rozum – aby jej užíval k poznávání a zlepšování sebe a světa.

Osvícenství je tedy logickým vyvrcholením idejí a ideálů nastíněných nejprve renesancí a poté protestantskou reformací a počátkem rozmachu vědy a techniky v 17. a 18. století. Jeho nedocenitelným pokladem, který vedl k obrovskému rozmachu západní civilizace, je ideová pluralita chráněná zákonem, prováděná svobodou vyznání a poznávání a tolerancí názorové odlišnosti. Sokratovskou povinností pochybovat, kritizovat a klást otázky. Bez nich by nevznikla dnešní demokracie, svoboda, tvořivost a prosperita Západu. Takto se osvícenství nejnověji pokouší hájit francouzský filosof a historik bulharského původu Tzvetan Todorov.

Osvícenství vnímáme ne jako náhlou radikální inovaci, nýbrž jako vyvrcholení mnohaletého dozrávání idejí stovek myslitelů několika evropských zemí angažovaných v ostrých a často konfliktních debatách, nikoli v jednolitém názorovém souhlasu. Patří k nim Britové Hume, Locke a Paine, Francouzi Voltaire, Rousseau, Diderot, Montesquieu a Condorcet, Němci Lessing, Kant a Herder, Američané Franklin a Jefferson, Ital Beccaria nebo Pražan Bolzano. Jejich názorovým konsensem se stal princip ideové plurality osvobozené od dogmat a externích autorit, emancipované a autonomní, ale řízené pro všechny stejně platnými zákony, normami, pravidly, právy a povinnostmi. Podle nich lidé sami rozhodují o tom, jaká autorita jim bude vládnout a jakými prostředky, a všem zaručují absolutní svobodu zkoumat, kritizovat a brát v potaz všechny ideje i instituce. Ty musejí mít moc omezenou racionální přirozeností, nesmějí se dovolávat nadpřirozených jevů a žádná nesmí být posvátná, nedotknutelná a nekritizovatelná.

Osvícenství zrodilo dvě revoluce. Americkou, která jeho ideje propracovala do praktické státnosti v ústavě „beroucí za samozřejmé, že všichni lidé se rodí rovnoprávní“. A francouzskou, která se zvrtila v teror, v němž někteří osvícenci (Diderot, Condorcet) skončili pod guillotinou. Příčinou tragédie francouzské revoluce, vysvětluje Todorov, bylo to, že místo důsledného oddělení náboženství od státní moci vytvořila nový „kult státu“ čili „politické náboženství“ a césaropapismus zrcadlově kopírující teokracii, jak varovně předvídal Condorcet.

V nich zopakovala všechny dřívější hony na kacíře a čarodějnice – v dramaticky zvětšeném měřítku a v obrácené závislosti. Stát se stal z ideově podřízené – ho církvi neomezeným pánem nové ideologie ovládajícím myšlení, vzdělání a chování občanů. Svě vládnutí udělal ještě tyranšnější a dogmatictější, protože je prohlásil za neměnné vědecké pravdy, jimiž pak ovládal mnohem širší sféru občanova života než dříve církev. A novou fúzí fyzické i duchovní moci nastolil ještě radikálnější likvidaci individuální svobody. Individuální svobodu může zaručit jen tolerantní sekulární stát, na rozdíl od ateistického, v němž se nenávisť k náboženství stává novým kultovním náboženstvím.

Francouzská revoluce jako by do puntíku naplňovala Rousseauovo varování, že pokrok v jedné sféře často doprovází úpadek v jiné, neboť „dobro i zlo proudí z téhož pramene“. Přehlédla Rousseauův poznatek, že zdokonalování světa nevede nutně k morálnímu a politickému zlepšení, neboť „ke zdařilému pokroku člověk potřebuje pokoru“. Nezaregistrovala Montesquieuovu deklaraci, že „spravedlnost nezávisí na lidských zákonech, nýbrž na existenci a společenskosti všech rozumných bytostí, a nikoli na jejich rozpoložení a konkrétní vůli“. Ignorovala všemi osvícenskými mysliteli neustále opakovaný princip, že „osvícenství“, slovy Kantovými, „je pěstování kritického rozumu a schopnost myslet za sebe“, jehož základ podle Condorceta tvoří „odvaha zkoumat vše, diskutovat vše i vyučovat vše“ a ve kterém, jak řekl Diderot, „všechna fakta jsou podřízena kritice“.

Vymazala také z paměti upozornění Condorcetovo, že vědění každé epochy neomezuje individuální rozum konkrétního génia, nýbrž společný rozum osvícených lidí ve svobodné výměně argumentů. Ještě předtím než revoluce zlikvidovala Condorceta, stačil ji, ač marně, varovat před dvěma symetrickými nebezpečími – moralismem, přísným dodržováním uměle stanoveného kódu „veřejného dobra“ a přísnými tresty za jeho porušení, a scientismem, iluzí, že všechno je vědecky poznatelné a vědecká pravda převyšuje nad individuálním dobrem. „Radost a osobní štěstí pro všechny, nikoli věda a morálka,

by měly být hlavním cílem každé instituce,“ snažil se revoluci připomenout vědec Lavoisier, než i jemu uťala hlavu.

V době, kdy jsou opět smrtelně ohroženy principy, hodnoty, svobody a práva, které osvětenství pracně vytvářelo, musíme s Todorovem deklarovat nutnost se k nim vracet. A oprostít je od nánosů překroucení, zneužití, znevažování a diskreditace následnými tyranii, které se na ně neoprávněně odvolávaly. Bez těchto principů světu hrozí opět pád do iracionální tyranie, z níž by tentokrát, soudě podle jejích dosavadních dějin, už možná nebyla cesta ven, protože by zároveň s naší civilizací potopila celý svět.

31. KONEC STARÝCH VÁLEK

„Není pochyb, že zažíváme smrtelné dny té multikulturní fantazie,“ píše belgický novinář Ernest Baert v konzervativním internetovém časopise *The Brussels Journal*. „Skončí v mizérii a mohla by vést ke ztrátě Evropy jako součásti západní civilizace. Naše děti a vnoučata budou na naše dny pohlížet s údivem, jak mohlo tolik lidí tak snadno přijmout něco, co tak výrazně odporuje historii a zdravému rozumu.“

Šéf rakouské kriminálky a předseda rakouské asociace detektivů Alfred Ellinger varuje, že „z Evropy se stane velké bojiště mezi stoupenci islámského řádu a jeho odpůrci“.

Pro dhimmikratickou německou kancléřku Merkelovou je tato válka už prohraná. V lednu 2011 pro deník *Allgemeine Zeitung* říká toto: „Německo se stane islámským státem. Němci nepochopili, jak muslimská imigrace jejich zemi transformovala, a budou si muset zvykat na mešity vedle kostelů.“

A francouzský dhimmikratický prezident Sarkozy přiznává, že Francie už přestala být evropskou zemí, a doporučuje, že pro udržení občanského míru bude nejlepší se rasově promíchat. Uniká mu, že už dávno nejde (a vlastně nikdy nešlo) o konflikt ras, nýbrž ideových konstrukcí, které civilizaci buď tvoří, nebo ničí. Kdyby to, co nahradí naši civilizaci, dávalo naději na zlepšení světa, Tvůrci Vesmíru a planetě bude zcela lhostejné, jakou to bude mít barvu pleti.

Nové války se prohrávají tím, že zůstáváme zaostřeni na pomyslné dobojovávání už dávno dobojovaných a neexistujících válek starých. To nás zaslepuje před nebezpečími nových. Našimi pomyslně dobojovávanými válkami jsou výčitky a nevraživosti mezi křesťany a Křesťany, Židy a židy, křesťany i Křesťany a Židy i židy, ateisty a věřícími, ateisty pravicovými a ateisty levicovými. Všechny tyto

hádky, jsou-li vedeny slovy, a ne zbraněmi a s touhou po poznávání reality a vytváření lidského štěstí, jsou živoucí podstatou, tvůrčím podnětem a nedílnou součástí západní civilizace. Západ je tam, kde se smí se vším a s každým nesouhlasit. Ve chvíli, kdy je ohrožena sama tato podstata a s ní všechny její složky – musí nastat přiměřená a společná obrana. Hádat se budeme mít opět čas, až si budeme jistí, že zůstáváme naživu.

Jedni bez druhých se neubráníme nikdo.

V roce 2007 se ve Vídni sešla konference evropských islámských organizací, která formulovala společnou strategickou vizi Evropy ovládané islámem. Bosenský velký muftí Mustafa Cerić na ní vyslovil vizi „přicházející islámské éry, která podle modelu maurského Španělska a osmanské jižní Evropy převezme vládu po křesťanství“.

Bosenského muftího na konferenci mírně poopravil známý propagátor takzvaně umírněného islámu oxfordský a ženevský profesor Tariq Ramadan, že „dlouhodobější cíle euroislámu by měly být skryty veřejnosti“. A tak se konference zatím jednomyslně shodla na prvním a zásadním cíli – prosazení islámského práva šarija v Evropě „alespoň zatím jako souběžného systému vedle zákonů evropských států“, přičemž je záhodné „se vyhnout publicitě o jeho skutečném významu“.

Citáty jsou z článku dánské teoložky Kirsten Sarauw v časopise *Kristeligt Dagblad* z ledna 2008. Ta se s úžasem táže, jak to, že tyto deklarace nezbudily pozornost médií a politiků. Jsou evropské elity tak zachumlané do svých sebeklamů, že raději strkají své pštrosí hlavy do písku?

„Euroislámská“ strategie profesora Ramadana je učít evropské muslimy, jak se aktivně podílet na politickém životě svých států a nenásilně ovlivňovat jejich vývoj, rozšiřovat působnost islámských tradic, kultury, zvyků a oblečení, prosazovat je ve veřejném životě a posilovat „islámskou spravedlnost“ a „islámskou demokracii“ (právo šarija). Tariq Ramadan je vnuk zakladatele Muslimského bratrstva, které je od svého založení v roce 1928 ideologickým rádcem moderního džihádu a působí celosvětově, prostřednicí tvím různých

přidružených organizací. Tariqův otec Said Ramadan, egyptský exulant ve Švýcarsku, je autorem podrobného projektu islamizace Evropy až do konečného převzetí moci, který švýcarská policie nalezla v roce 2001 při prohlídce vily Ramadanova přítele, arabského finančníka jménem Yusef Nada, podezřelého z financování al-Kajdy a Hamásu. Tento dokument téměř identicky diktuje tutéž strategii, jakou prosazuje profesor Ramadan. A také mimochodem radí využívat evropské levice jako dočasného spojence.

Samozřejmě, že někdo může namítnout, zda nejde o nějaký podvrh podobný *Protokolům sionských mudrců* a islamofobní pomluvu podobnou klasickým pomluvám antisemitským. Ladilo by to s obdobným argumentem evropských muslimů (a evropské levice) srovnávajících dnešní islamofobii s nacistickým antisemitismem. Do tohoto argumentu se pouštět nebudeme, citujeme si jen pořád dánskou teoložku. Ta nám k tomu dodává, že tato „divoká fantazie islámského převratu je podpořená záplavou imigrace, jaká nemá obdobu v dějinách lidstva, tempem a rozsahem“. A táže se:

„Kdy si konečně odpovědní evropští intelektuálové všimnou toho varovného nápisu na stěně, aby ještě mohli zabránit záhubě Evropy?“

Téměř do konce roku 2010 se to zdál být už boj marný a prohraný, protože nebylo vidět nikoho, kdo by měl vůli a moc změnit setrvačností hnanou evropskou politiku. Statečný a neúnavný Geert Wilders vypadal zoufale osamělý, jeho porážka u soudů, politická izolace nebo smrt z rukou teroristů se zdála být jen otázkou krátkého času. Tlak džihádistů a ústupky dhimmikratických evropských institucí a vlád však v tomto roce překročily míru, jakou Evropa dokáže snést, aniž by praskala ve švech. Wilders získal nečekanou podporu v Holandsku, rakouské trestní stíhání Sabaditsch Wolffové a dánské trestní stíhání jednoho politika a jednoho novináře probudilo tisíce rozhořčených demokratů po celé západní Evropě.

V Británii, Francii a Holandsku vyšly do ulic s transparenty NO SHARIA a STOP JIHAD tisíce občanů, kteří se ve svých čtvrtích stali cizinci a ohrožovanou menšinou. Vznikly „obránné ligy“

anglická, holandská, německá a francouzská a desítky organizací monitorujících džihádské aktivity, informujících o nich internetem veřejnost a žádající dodržování evropských zákonů, ochranu svobody slova, trestní stíhání džihádistů podle evropských zákonů a zastavení imigrace. Pod hlavičkou „Nová pravice“ – též s přezdívkou „Counterjihad“ – vznikají nové strany nebo se reformují starší strany donedávna označované za „extrémní“.

Všechny vyhlášují absolutní loajalitu demokracii a svobodě, odpor k rasismu a antisemitismu. Místopředsedou (a nejnvýřečnějším členem) anglické obranné ligy je sikh, o němž jeho předseda nedávno řekl, že „sikhové jsou nejangličtější z Angličanů“. Od antisemitismu se důrazně distancují a označují jej za prvek dnes společný evropské levici a islámskému džihádu, který na pravé straně politického spektra nemá místo.

Jednou z jejich prvních společných akcí s Wildersem a Sabaditsch-Wolffovou byla návštěva Izraele a jeho ostře lovaných obcí. Po ní všichni členové delegace rezolutně prohlásili, že Izrael musíme nutně bránit jako předsunutou pevnost západní civilizace.

Nejdůrazněji to za celou Novou pravici vyjádřil norský historik známý z internetových webů pod pseudonymem Fjordman:

„Evropané musí pochopit, jak těsně spjaté jsou osudy Izraele a Evropy. Pojem ‚židovsko-křesťanská‘ není klišé. Nemůžeme ubránit západní civilizaci, aniž bychom bránili i její židovskou součást, bez níž by moderní západní kultura byla nemyslitelná. Náboženská identita Západu má dvě nohy: křesťanskou a židovskou. Aby mohla stát vzpřímená, potřebuje obě. Obětovat jednu na záchranu druhé je jako useknout si jednu nohu, hodit ji k nohám nepřítelům a pokřikovat na ně: Tu druhou nedostanete! Co se stalo v minulosti, nemůžeme změnit. Měli bychom však pokládat za svoji povinnost čelit antisemitismu nyní a zde a zaručit, aby zbývající Židé v Evropě i v Izraeli byli v bezpečí. Není to jen proto, že je to náš morální a historický závazek, nýbrž i proto, že právo bránit sebe před islamizací získáme jen tehdy, když dáme totéž právo Izraeli. Podobně když obejmeme židovskou součást své kulturní identity, můžeme začít hojit civilizační rány, které jsme si sami způsobili.“

V prosinci 2010 se v Paříži sešli zástupci dvaatřiceti těchto organizací na konferenci „Islamizace Evropy“. Bez ohledu na své politické nebo náboženské rozdíly vydaly na závěr tento společný manifest zvaný „Pařížská výzva“:

„Povstáváme proti agresivnímu proselytismu islámu, proti okupaci veřejných prostorů muslimskými modlitbami, proti financování mešit z veřejných fondů, proti rozšiřování trhu hala[masa, proti osudu vytyčenému islámem ženám, na rozdíl od naší rovnosti žen a mužů, všeobecně proti veškerému postupování islámu na evropské půdě.

Vystavení ‚islamizaci‘ Evropy, stvrzujeme svoji nezlomnou příslušnost k několikatisícileté civilizaci, jejím hodnotám a tradicím.

Vyzýváme všechny národy Evropy a světa, aby zachovaly budoucnost našich dětí a vnoučat tím, že povstanou proti všem snahám o nahrazení zákonů svých zemí dědictvím své historie a zárukou společenské rovnováhy pravidly importovanými z ciziny a s nimi neslučitelnými.

Vyzýváme je, aby bránily evropským občanům svobodu slova, svobodnou debatu a svobodnou volbu na toto téma.

Vyzýváme je, aby svoje politické nebo redaktorské počiny vedly tak, aby čelily rostoucím požadavkům islámu stejně, jako by čelily jakémukoli jinému totalitarismu.

Vyzýváme je, aby v boji proti ‚islamizaci‘, odmítly veškeré sektářství nebo řevnivost, neboť veškeré neshody by škodily jejich národům a zemím.

Vyzýváme každého, aby se připojil k nějakému sdružení či straně, které tento boj vedou, podle svého vlastního politického cítění, a aby se sdružovali s jednotlivci, skupinami a zeměmi s cílem vytvořit silnou síť. Toto je jediný způsob, jak odolat tomuto sexistickému, homofobnímu islámskému totalitarismu, jehož cílem je pomocí demografických změn a zastrahováním potlačit humanistickou

civilizaci. Zamítáme tmářství, pověry a slepou oddanost Člověka morbidním a hanebným principům.

Pro tento den a dobu jsme založili svobodnou asociaci nezávislých organizací. Jsme ttjm. Máme s čím bojovat. Pro tento den a tuto dobu zakládáme evropské hnutí odporu založené na obraně naší civilizace čelící novému totalitarismu. “

S vědomím, že na evropské politiky a soudnictví se nedá spoléhat, stručný manuál malého kontrad žihádisty pro každodenní potřebu sepsal německý novinář Michael Mannerheim:

- 1. Nevolit proislámské politiky a nekupovat proislámské publikace.*
- 2. Posílat hromadné dopisy odpovídající na články a komentáře, které označují kritiky islámu za pravicové extremisty, nebo články a komentáře popírající, že islamizace Evropy skutečně probíhá.*
- 3. Posílat e-mailové řetězce rozhlasovým a televizním redaktorům, kteří zařazují proislámské pořady.*
- 4. Hromadně upozorňovat na soudce a právníky, kteří pokrývají evropské zákony.*
- 5. Nevolit starosty a strany, které se aktivně angažovaly v podpoře stavby mešit, a široce zveřejňovat jejich jména.*
- 6. Psát hromadné protestní dopisy radnicím, kancelářím starostů a stran.*
- 7. Organizovat malé a velké demonstrace, kde je to možné.*
- 8. Informovat přátele a známé o problémech islámu – například přeposláním článků odhalujících pravdivou podstatu problému a jiné informace e-mailem.*
- 9. Sdílet informace o islámu s přáteli, partnery a známými.*
- 10. Ve volbách (obecních, státních, federálních nebo evropských) volit jen ty strany, které berou na vědomí nebezpečí islámu a stavějí se proti němu.*
- 11. Podporovat ty politiky, novináře, intelektuály, umělce a jiné občany, kteří jsou dostatečně stateční, že si dovolí kritizovat islám*

a smířit se se stigmatem „radikální pravice“, kterým je budou označovat levicové a islámské organizace.

A věřit ajatolláhovi Chomejnímu, že islám není žádná sranda. Pokládat za přinejmenším pravděpodobné, že když někdo často opakuje, že nás chce zabít, okupovat nebo zotročit, myslí to vážně.

Jenže ani to je tě nestačí.

Snění o Evropě bez islámu je už utopie. S třiceti či padesáti miliony muslimů je islám z Evropy fyzicky neodstranitelný. Volba už je jen ta, o které teoretici čile diskutují: evropský islám, nebo islámská Evropa.

Jak by vypadala islámská Evropa, víme: Časem stejně jako každá jiná islámská část světa. Ekonomická pustina bez Židů, bez křesťanů, bez ateistů, bez svobody slova, bez umění, bez vědy, bez humoru, bez krásy, bez erotiky, bez lásky, s trestem smrti za cokoli, co kterýkoli imám označí za urážku islámu. Evropský islám by musel být donucen chovat se jako evropské křesťanství. Tak jako ono je dnes bez trestu smrti, bez křížáckých tažení a náboženských válek, bez svaté inkvizice a bez perzekuce kacířů, tak by i on musel být bez džihádu a bez práva šarija.

Co by z něho zbylo duchovního, morálního či civilizujícího, ať mudrují jeho učenci. Jisté je to, že by musel být zkrocen evropskými demokratickými zákony jako každá jiná organizace a každý jednotlivec a stejně jako všichni ostatní podle těchto zákonů trestán. Přijmout západní ideovou pluralitu a evropskou politickou kulturu, jako ji přijali hinduisté, buddhisté a sikhové. K tomu by se musel probudit a začít spravedlivě fungovat celý evropský politický a právní systém. Zda je to ještě proveditelné, nevíme. Jestliže přibližně čtyřicet procent evropských muslimů si přeje zavedení práva šarija, jde z toho sice děs, ale znamená to zároveň, že šedesát procent si je stále je ště nepřeje a dává přednost liberální demokracii a sekulárnímu státu se svobodou víry. Jestliže těm– to muslimům (včetně žen ponižovaných, týraných a ohrožovaných vraždou „ze cti“) našimi zákony a institucemi nezaručíme ochranu před tyranizováním jejich radikály, budou se nakonec muset podřídit jim a obrátit se proti nám.

Přesně to žádá ve svém manifestu v bodě „Lidská práva“ anglická obranná liga EDL:

„Vláda by měla zaručit individuální lidská práva členům muslimské komunity kritizovat islámskou ortodoxii, vystupovat proti vůdcům islámské komunity bez obav z trestu, získat plnou rovnoprávnost před zákonem (včetně rovných práv muslimských žen) a práva opustit islám, pokládají-li to za vhodné, a bez obav z potrestání. Muslimové musí mít právo žádat reformu svého náboženství, aby se stalo relevantnější potřebám moderního světa včetně nutnosti plně respektovat jiné skupiny společnosti bez obav z potrestání.

Německý evangelický farář Martin Niemöller po druhé světové válce pronesl slavný citát, který se traduje v několika verzích, z nichž jedna je tato: „Nejprve šli po krku socialistům, a já jsem je nehájil, protože nejsem socialista. Pak Židům, a já jsem je nehájil, protože nejsem Žid. Pak katolíkům, a já jsem je nehájil, protože nejsem katolík. Když přišli pro mě, nezbýval nikdo, kdo by mě hájil.“

Džihád jde po krku celé naší civilizaci. Ta je dnes nejen v základu židovsko-křesťanská tolerující všechna tolerantní náboženství, ale také vědecko-ateistická.

Jsme s ní ohroženi všichni společně.

Nenajdeme-li k její společné obraně vůli, zabíjíme civilizaci. Tentokrát možná navždy. A jestli už je nám opravdu souzeno odejít z dějin jako tolik civilizací dřívějších, ať to alespoň není poslušně a bez škubání.

Recenze knihy Benjamina Kurase

Benjamin Kuras je nepochybně západním patriotem. Svou civilizaci miluje, cítí se v ní dobře a má ji rád. Naneštěstí je ohrožena, a proto svolává k její obraně. Kurasova kniha Jak zabít civilizaci je oslavou západní civilizace i jasným zatroubením polnice svolávající k její obraně.

„Tato civilizace byla pracně a přes obrovské překážky... vystavěna na ideálu lidské důstojnosti, posvátnosti lidského života, osobní svobody, soucitu, svědomí, sociální spravedlnosti... lásky či přinejmenším ohleduplnosti k bližnímu, rovnoprávnosti před zákonem, nekonečného bádání a nekonečné tvořivosti... smyslu pro krásu a harmonii... A na smyslu pro humor,“ píše Kuras na začátku knihy.

„Tato civilizace je opět ve smrtelném nebezpečí“ ze strany islámského terorismu, radikálního islámu. „Dalšího v sérii kultů smrti“, který vysílá západní liberální demokracii vzkaz: „My milujeme smrt víc, než vy milujete život.“ Problémem není jen vnější nepřítel, ale i západní sebemrškačství. „Nikdy v dějinách žádná civilizace neodevzdávala dobrovolně tolik ze svého bohatství ostatním, jako rozdává dnešní Západ. Přesto byla málokterá civilizace tak intenzivně, zavile, krutě a vynalézavě nenáviděna... Příliš často... podléhá i záchvatům sebenenávnosti.“

Hlavními ohroženími západní civilizace jsou podle Kurase kulturní zatmění čili likvidace civilizační paměti, orwellizace a džihád neboli agresivní aspekt islámu. Kdyby uspěly, naši civilizaci by nahradila „kultura systematicky potlačující tvořivost, zvědavost, pochybnost, bádání, krásu, radost, humor“.

Ono sebemrškačství, ta západní sebenenávnost, je příznačné především pro levice, jež vyznává slovy anglické novinářky Melanie Phillipsové „antikapitalismus, antiimperialismus, utilitarismus, feminismus, multikulturalismus a environmentalismus“. V důsledku toho „se ve výuce anglické literatury Dickens nahrazuje současnými romány etnických autorek. V hodině psaní se malým dětem dává

opisovat věta „Není jiný Bůh než Alláh a Mohamed je jeho prorok“... Z oficiálního oxfordského slovníku pro děti se mezitím vytratila slova jako opatství, oltář, biskup, kaple, křest, klášter, mnich, jeptiška, farnost, žalob, světec, vikář, koleda, jmelí.“

Kuras s uznáním zmiňuje postřeh amerického filozofa Jamese Burnhama (rovněž můj oblíbený autor) z poloviny šedesátých let 20. století. Ten v knize Sebevražda Západu označil levicový liberalismus za „ideologii sebevraždy Západu, protože mu dovoluje smířovat se se svou likvidací“. Tolerance je zajisté ušlechtilá, ale stává se sebevražednou, pokud se vztahuje i na ty, kdo jsou radikálně netolerantní: „S někým, kdo nás chce zničit, není mír dosažitelný tolerancí. Slovy britského vrchního rabína Jonathana Sachse: „Abyste mohli s nepřitelem diskutovat o přátelství, musíte nejprve zůstat naživu.““ K tomu Kuras trefně dodává: „Zůstávání naživu si vyžaduje vědět proč.“

Kuras podrobně popisuje, jak proces orwellizace v Británii i v Evropě pokročil, jak se Británie stává slídícím státem, na každém kroku sledujícím občany policejními kamerovými systémy. A za jeden z problémů vidí i Evropskou unii s deficitem demokracie. Tady mám dojem, že Kuras, i když upozorňuje na reálná a vážná nebezpečí, nastiňuje příliš černý obraz.

Vzdor všem kamerám Británie zůstává stále více méně svobodnou zemí a stav EU je jen obrazem toho, co voliči a občané evropských zemí svým politikům umožnili a dovolili. Trochu alarmistické je i naznačování, že záměrným plánem západoevropského politického establishmentu je vytvoření „Eurábie“ podporou imigrace muslimů do EU.

Džihád je již jiné kafe. O tom by jeho oběti mohly hodně vyprávět, kdyby to, pravda, přežily. Kuras míří do černého, když popisuje reakci mnohých západních intelektuálů a politiků na vražedný a smrtící džihád: appeasement, kapitulaci, kolaboraci. Výsledkem jsou západní dhimmi – vazalové, nevolníci, poplatníci vítězného džihádu – a systém dhimmikracie. Ta má podobu uvalování islámského náboženského práva šaría na všechny, muslimy i nemuslimy. Islám se tím stává de facto státním náboženstvím.

Kuras podrobně popisuje hrdiny, kteří se tomuto trendu vzpírají a chtějí pro sebe i pro ostatní uchránit naše dosavadní svobody. Jsou to například Geert Wilders v Nizozemsku, Elisabeth Sabaditsch-Wolffová v Rakousku, Lars Hedegaard v Dánsku či jím založená celosvětová International Free Press Society.

Kuras přesvědčivě dokládá smutný osud křesťanů ve většinově islámském světě, a pokud jde o židy, má plnou pravdu, že v důsledku „tolerance“ většiny muslimů „islámský svět je už půlstoletí judenrein, teď následuje fáze christenrein“. Jako obranné a sanitární opatření adekvátně a podle mne realisticky doporučuje: „Je třeba neústupně trvat na reciprocitě náboženské svobody islámu na Západě výměnou za stejnou zaručenou svobodu křesťanů a křesťanství v islámských zemích. Poskytovat politickou, morální a ekonomickou pomoc perzekvovaným křesťanům. Zavádět sankce proti islámským režimům praktikujícím perzekuci nemuslimů a organizací, které ji schvalují nebo zatajují. Pokračovat v boji proti džihádistickému terorismu. Bránit západní státy před radikálním islámem uvnitř, důsledně dodržovat zákony demokracie pro všechny a chránit nejen nemuslimy, nýbrž i umírněné muslimy chtějící žít podle západních demokratických zákonů. A podpořit muslimské intelektuály, sekularismy, demokraty, humanisty, disidenty a statečné ženy ve snahách o moderní reformu islámu.“

Toto je Kurasovo tolik potřebné svolávání k obraně Západu – nejen k intelektuální, morální a politické, ale i k vojenské. Z jeho úst – konvertity k judaismu – je obhajoba a obrana pronásledovaných křesťanů ve světě natolik pronikavá a jasně znějící, že si říkám, jak by bylo krásné, kdyby se alespoň na takovou zmohli i mnozí křesťané u nás. Musí to být konvertita k judaismu, který křesťanům říká: Nedejte se, bojujte za svá práva a za svou svobodu, pro věc svobody nás všech! Ukazuje to míru Kurasovy oddanosti svobodě a jeho ochotu bránit ji tam, kde je to potřeba.

Závěrečná třetina knihy je Kurasovým zamyšlením nad dějinným přehledem a vývojem západní civilizace. Věcně konstatuje, že má dva kořeny: Atény a Jeruzalém, řecký a židovský, které v jeden kmen spojilo římské křesťanství.

Obsahuje Kurasův sympatický a sympatizující židovský pohled na křesťanství, který se však s křesťanstvím neztotožňuje. Jen oceňuje jeho světský a civilizační přínos. A zahrnuje i takové perly: „Rodí se tu (ve středověkém křesťanstvu) jeden civilizační prvek, který západní civilizaci ostře odliší od všech ostatních a ze všeho nejvíc bude kontrastovat s islámskou, šitou na míru mužům. Úcta k ženě. Projevuje se kavalírským chováním rytířů, dvořanskou poezií, zpěvem trubadúrů a kultem Panny Marie.“

Kurasův pohled na západní dějiny, dějiny idejí v západní civilizaci, je láskyplný a místy až poetický. Přiznám se však, že na některé osobnosti, intelektuální trendy a následný politický vývoj mám trochu jiný názor než Kuras, například na Williama Occama, protestantskou reformaci či osvícenství.

V osvícenství bych velice ostře rozlišoval mezi anglo-skotským a francouzským osvícenstvím. Anglo-skotské osvícenství je s tradičními řeckými, židovskými a křesťanskými hodnotami západní civilizace slučitelné, byť je s nimi v nutné filozofické tenzi, a v politické oblasti udělalo pro svobodu mnoho dobrého. Na francouzském osvícenství však nic dobrého nevidím. Bylo morálně, intelektuálně i politicky velice zhoubné a vedlo přes jakobíny přímo k totalitarismům 20. století.

Kuras vnímá zlo jakobínů a gilotiny, ale vidí je jako perverzi osvícenství. Já vidím toto zlo jako přímý důsledek francouzského osvícenství. Osvícenství tudíž říkám podmíněně ano, ale jen tomu jeho typu, který se vyskytoval v anglicky mluvících zemích, nikoli na evropském kontinentu.

Stejně jako Kuras sympatizuji s výrokem Rogera Scrutona: „Když už nedokážeme věřit v Boha, snažme se alespoň pěstovat krásu.“ Leč nevěřím, že je to možné. Udržení civilizace, naší západní civilizace, toho obdivuhodného a ušlechtilého pozemského díla, není možné jen z důvodů estetických či na základě našich preferencí vkusu. Aby se civilizace zachovala, je nutné v současnosti v ní realizovat a v sobě internalizovat hodnoty, z nichž se zrodila, dodaly jí ducha i páteře a udržovaly ji při životě.

Jsou to hodnoty duchovní, morální a náboženské, hodnoty židovské a křesťanské. Bez nich živá civilizace začne odumírat a zbude jen ta krása. Krása muzea plného krásných, leč neživých předmětů, nikoli krása paláce, katedrály či prostého lidského obydlí, v nichž život, vitalita a energie pulzují, děti pobíhají šťastně sem a tam a se smíchem se radují.

To však nemá být návodem k defetismu, naopak. Benjamin Kuras si je plně vědom a naprosto přesně říká: „Západní civilizace má nebyvalou schopnost regenerace. Vyrostla znovu z trosek... přežila sedm set let okupace... a staletí válek... vstala z hrobu po téměř totálním srovnání se zemí... Jiskra západního ducha v ní nevyhasla... Přežila to všechno díky víře ve smysl a hodnoty... Naděje patří k jejím hlavním psychickým podpěrám.“

Naděje trvá i díky knihám, jako je tato. Nová pravice v Evropě, zvaná také kontra-džihád, pravice, která není antisemitská, leč právě naopak proizraelská a uznávající právo Izraele na sebeobranu, neboť jeho obrana je jen jedním z aspektů obrany celého Západu proti stejnému nepříteli, se zvedá a sílí. Kuras je vitálním a aktivním bojovníkem za tuto obranu.

Je si na rozdíl od mnohých pošetilých sebedeklarovaných „konzervativců“ vědom, že je nutné bránit civilizaci, kterou máme a jež reálně existuje, nikoli jakousi mýtickou, která neexistuje. A jako takový je na rozdíl od nich bojovník a ochránce nejen použitelný, ale i efektivní.

Ostatně, jednou z mnoha známek, že se už v zápasu na obranu západní civilizace karta obrací ve prospěch Západu, je i tato Kurasova kniha.

Roman Joch

Nejnovější kniha Benjamin Kurase "Jak zabít civilizaci" se čte jedním dechem. Nedoporučuji ji ale jako čtení na dovolenou. Jednak byste ji totiž přečetli už při cestě (a na místě neměli co číst), jednak by vám asi trochu dovolenou zkazila.

Jak totiž sám autor v úvodu přiznává, knížka byla napsána ve spěchu a s vědomím ukrutné naléhavosti. "Jestliže v ní nenajdete tolik humoru, na jaký jste ode mně zvyklí, prosím o shovívavost," píše britský komentátor českého, britského a vůbec evropského politického hemžení.

Ve skutečnosti je to ještě horší. Nejenže se člověk nad knihou (až na výjimky) moc nezasměje, ale navíc ho nejspíše bude nepříjemně mrazit na zádech - a to i tehdy, když o tématu něco ví a kniha pro něj není zase až tak objevná. Na druhou stranu z ní ale nečiší naprostá skepse a rezignace, ale spíše naděje, že jakkoli naší civilizaci už zase hrozí velké nebezpečí, konečná to ještě být nemusí. Autor sám totiž připomíná, že Evropa už toho zažila mnoho, ale vždy zatím - především díky Boží milosti - nakonec přežila.

"Jak zabít civilizaci" se čte rychle nejen proto, že je to knížka útlá (ale o to nejde - napsat smysluplné poselství stručně a výstižně je kumšt a Kuras zde kumštýřství prokazuje), nejen pro skvělý autorův styl psaní (svižný, jdoucí přímo k věci), ale i proto, že o tématu většina z nás už nějaké informace má. Dokonce i ten, kdo se jím nezabývá dlouhodobě, určitě mnohé věci pochytil z médií a při Kurasově vyprávění alespoň intuitivně tuší, o co jde a kam autor míří. Rozvíjí totiž téma, kterému bude brzy deset let a není snad člověk, který by se alespoň chvíli úvahami o budoucnosti naší civilizace tvářil v tvář islámské hrozbě nezabýval.

Autor popisuje v celkem 31 kapitolkách úpadek západní společnosti a nástup radikálního a radikalizujícího se islámu. Přibližuje islámské pojmy jako džihád, dhimmi, šaría, věnuje se

zhoubě multikulturalismu, orwellizace, levicového liberalismu a sebemrskáctví Západu a v krátkém historickém exkurzu připomíná, že ve chvílích, kdy byl islám tolerantní a oproštěný od vlivu ortodoxních učenců, byl i pro evropskou kulturu přínosem (jakýsi zlatý věk islámu).

V závěru pak naznačuje, že jakkoli je dnes situace vážná, objevují se i záblesky zdravého rozumu (vzestup nacionalisticky orientovaných pravicových stran, které na nebezpečí islamizace upozorňují) a vyjadřuje naději, že ona středověká tolerance a jakýsi sekulární islám by byl řešením i dnes, kdy už z Evropy stěží oněch 50 milionů muslimů vypudíme a musíme spíše přemýšlet o tom, jak to tu s nimi vydržet ("Snění o Evropě bez islámu je už utopie," říká Kuras).

Jakkoli jsem právě v tomto bodě přesvědčen, že podobný recept nefunguje (ve svém článku "Pojďme se vážně bavit o odsunu muslimů z Evropy" jsem obhajoval tezi, že má-li se Evropa zachovat, je třeba provést radikální odsun muslimů z Evropy po vzoru poválečného odsunu Němců z Československa) a že ono Kurasem pozitivně popisované idylické soužití kultur ve středověku je spíše legendou a dnes rozhodně realizovatelné není, jsem přesvědčen, že jde o dobrou knihu, která mnoha lidem může otevřít oči.

Ti, kdo se totiž primárně děsí vousáčů opáсанých výbušninami, si možná uvědomí, že ještě větším nebezpečím je pro naši civilizaci levicová postdemokratická ideologie, která do Evropy tyto vousáče přivlekla, která je provokuje a která je ale vposledku vůči nim bezbranná. Tato pátá kolona a její myšlenková výbava, která ji pohání, je totiž mnohem nebezpečnější, než samotné hordy muslimů. Problém tedy hledejme v Evropské unii, v multikulturalismu a v tom, co Kuras vtipně nazývá "dhimmikracie".

Kniha také nezdurazňuje primitivní klišé o barbarství islámské civilizace jako takové, které je nám mediálními strategy současně války proti terorismu předkládáno a spíše se věnuje reálnému

problému muslimů v Evropě (který je - na rozdíl od Al-Kajdy a dalších umělých výtvorů - jevem skutečným a problematickým). Za to určitě patří autorovi dík.

Přesto bych si dovolil učinit na závěr jednu přátelsky míněnou, leč nesouhlasnou připomínku. Když pomínu Kurasovy zjednodušené dějiny Evropy vtěsnané na pár stránek (jako konzervativce totiž na rozdíl od autora nesdílím obdiv k osvícenské éře), polemizoval bych s některými tezemi šesté kapitoly.

V ní autor kritizuje antiamerikanismus a antisemitismus evropských intelektuálů. A v čem se onen projevuje? Ve víře, že za útoky z 11. září stáli sami Američané a Mossad (tajná izraelská služba).

Kuras píše: "Vzdělaní Evropané s vysokým IQ začali věřit dohadům, že 11. září provedli sami Američané s pomocí sionistického spiknutí."

Nevím, jak to bylo s tím Mossadem, ale že si 11. září zrežírovali sami Američané, považují za více než pravděpodobné. Spolu se mnou pak i více než polovina obyvatel USA (a jsem si jist, že by podobně dopadly i průzkumy v Evropě). Na to nemusím být levicový intelektuál.

Pokud toto považuje Ben Kuras (se svým obdivem k osvícenské oblibě pochybovat a zpochybňovat zavedená dogmata či mýty) za známku intelektuálního úpadku, pak jen prokazuje vlastní neochotu kriticky přemýšlet o události, která současný střet civilizací spustila (a kterou on sám zahajuje svoji knihu). Je to zvláštní tím spíše, že Kuras je nepochybně jakýmsi průkopníkem a popularizátorem islámské otázky v Česku, o problémech s islámem píše už deset let a začal jako jeden z prvních, ne-li první. Člověk by proto přirozeně očekával, že deset let bádání v "oboru" se projeví i v poněkud kritičtějších postojích, než bezmyšlenkovitě přijímané tezi o muslimských únoscích letadel.

Znepokojivých informací, které ukazují slabiny oficiální verze, se přece za ono desetiletí objevilo už tolik, že nemohou být jednoduše opomenuty a člověk by se s těmito argumenty měl utkat a zaujmout k nim stanovisko. Mlčet o nich a nebo je ještě navíc zesměšňovat nepůsobí dobře.

Bojí se snad autor přiznat si, že události mohly být jinak? Bojí se snad, že zpochybnění víry v 11. září zpochybní i jeho následné texty a knihy, které během poslední dekády vytvořil? Bojí se snad, že by pak už nemohl proti islámu psát stejně zaníceně?

Připustit si, že střet civilizací v Huntingtonově pojetí je jen teoretické dílo (stejně teoretické jako Fukuyamův "Konec dějin a poslední člověk"), kterému vdechl život až americký vojensko-průmyslový komplex a neokonzervativní mesianismus, že je to tedy jakýsi uměle vytvořený golem a 11. září je šémem, který ho probudil, může někomu činit potíže. Sám vím, co to znamená - jako spoluzakladatel a dlouholetý šéfredaktor serveru Eurabia.cz jsem tomu všemu také věřil a dlouho se proto myšlenka na 11. září coby "inside job" bránil právě v obavě, že by tento obrat znamenal popření mé dosavadní práce.

Ale jde to i bez toho. Dokázal jsem se oprostít od naivní víry v Usámu bin Ládina jako strůjce veškerého zla a server Eurabia.cz už dnes upozorňuje jen na problémy soužití s muslimy v Evropě. To je přitom téma natolik velké, nosné a aktuální, že obstojí samo o sobě i ve chvíli, kdy celou válku proti terorismu hodíme přes palubu jako americký výmysl. I pak nám zbude dost problémů, na které poukazovat a o kterých psát.

A dělá to ostatně i Kuras ve své knize, kde se přece věnuje především problémům Evropy s islámem. I on si je dobře vědom toho, že pokud někde střet civilizací probíhá, probíhá právě v Evropě. Pak ale nevím, proč svoji knihu začíná líčením útoku na Dvojčata a v šesté kapitole se posmívá těm, kteří této pohádce odmítají uvěřit.

"S vážnou tváří debatují, zda přílišná imigrace, multikulturalismus, politická korektnost a globalismus nejsou dílem zlých globalizátorů usilujících o světovládu, nebo ďábelským talmudistickým spiknutím Židů jako věčných nepřátel civilizace," píše dále Kuras o evropských intelektuálech.

Do talmudistických spiknutí bych se nerad pouštěl, ale první část věty opět není nijak skandální, jak se ji autor snaží vylíčit. Ve skutečnosti člověk k tomu, aby ji přijal, potřebuje mnohem méně víry než k tomu, aby kývl na oficiální verzi o 11. září.

Copak si Kuras, který sám v této knize (i svých knihách předchozích) předkládá sto plus jeden příkladů nelogického a sebevraždeného počínání Západu (ovládaného levicovým establishmentem) nikdy nekladl otázku, jak je to možné? Jak je možné, že vláda za vládou (levicová i pravicová) se dopouští stále stejných chyb a činí přesně opačná rozhodnutí, než zdravý rozum velí? Že místo aby tahala za záchranou brzdu, přidává plyn, aby jen uspíšila střet se stále rychleji se blížící zdí? Je tomu proto, že jsou všichni politici hloupí? Není tomu spíše proto, že je vlastně skutečným cílem tuto civilizaci právě do takového stavu dovést? Že ve vládách západních zemí jsou figurky ovládané elitami tohoto světa na základě finančních mechanismů, která tak vtipně popsal v kapitole 27 (Jak fungují peníze)? A že ony elity, globalisté, skrze tyto figurky řídí naši civilizaci do chaosu, který potřebují, protože jen z chaosu a popela může povstat jejich vysněná světová vláda?

Vždyť sám dává k dobru kauzu labouristů, na které po letech prasklo, že jaksí pozapomněli informovat veřejnost o svém tajném (a realizovaném) plánu dramaticky navýšit imigraci, aby tak proměnili demografickou podobu Británie a do budoucna si zajistili voličskou většinu, která je bude už na věky držet u moci. Pokud existovala taková konspirace na úrovni Velké Británie, je tak těžké věřit tomu, že podobné plány rozvíjejí i ti, kteří se cítí být nad národy? A proč je

Kurasovi tak zatěžko uvěřit ve spiknutí globálních elit, když celkem bez problémů přijímá tezi o spiknutí levicových intelektuálů, kteří si naplánovali a úspěšně provádějí "dlouhý pochod institucemi"? Není to podobné? Není to jen výsek z mnohem komplexnějšího plánu?

Zde vidím jedinou slabinu knížky. Kuras se projevuje jako jasnozřivý prorok, jeho knihy už dříve byly hlasem volajícího na poušti. Kdyby se ale nebál stejně tak kriticky a s nadhledem, jaký ve svých spisech prezentuje, podívat i na mýty opředené události 11. září, byl by to přesně takový posun, který bychom po deseti letech jeho psaní o tématu očekávali.

K tomu, abychom si uvědomili, že v Evropě tiká časovaná puma islámu, totiž vousáče s kalašnikovy ani muslimské hejsky s nožiky v kokpitu vůbec nepotřebujeme. Debatovat o problému islamizace bez nich by bylo navíc intelektuálně poctivější.

Adam B.Bartoš

Jak zabít civilizaci - Benjamin Kuras

Evropská Unie právě zahájila postupnou imigraci 56 milionů severoafrických muslimů, v onom slavném „společném řízení migračních toků a tlaků“ nastoleném Lisabonskou smlouvou. Projekt se jmenuje „Euro-Mediterranean Partnership“ (též „barcelonský proces“ a „Unie pro Středomoří“) a v byrokratických útrobách EU se s vyloučením veřejnosti připravuje už patnáct let. V hlavních evropských médiích se poprvé objevil 11. října 2008 ve zprávě britského deníku The Daily Express.

Číslici 56 milionů Express vystrchal ve zprávě statistického úřadu EU zvaného Eurostat, která ji uvedla jako odhad počtu imigrantů potřebných na vyrovnání demografického úbytku v celé Evropě mezi roky 2010 a 2050. Aby bylo z čeho živit rostoucí počty evropských důchodců.

Takovýto odhad však vychází z předpokladu, že všichni imigranti budou pracovat a platit daně. Ten je už dnes mírně řečeno teoretický, protože v některých evropských zemích imigrace přestala být čistým ekonomickým přínosem a stala se zátěží, jak nezaměstnanost v imigrantských komunitách několikanásobně převýšila míru nezaměstnanosti domorodců. Následkem krize a růstu nezaměstnanosti se pak trochu ztlumila rétorika propagátorů projektu. Mezi ty nejhlasitější patří francouzský prezident Sarkozy, který s nástupem francouzského prezidentsví v červenci 2008 prohlásil: „Ze Středozemí uděláme oblast míru a vybudujeme ji tak, jak jsme vybuodovali EU.“ Krize a růst nezaměstnanosti v témže roce však Sarkozymu znemožnily projekt dát do chodu už do konce 2008, jak zamýšlel. Jednu chvíli dokonce kolovaly dohady, že se od projektu upustilo.

A pak najednou uprostřed roku 2009 zjistili Dánové, že projekt běží na plnou páru, se spoluprací dánské vlády, tajně, bez informování veřejnosti, s absolutním mlčením médií. Že na to z celé Evropy přišli

zrovna (a jen) Dánové, bylo díky několika jejich aktivním občanským organizacím, jednou z nichž je SIOE (Stop Islamisation Of Europe). Ta koncem května uspořádala o Euro-středomořském projektu v budově parlamentu konferenci, která s použitím oficiálních internetových dokumentů EU předložila důkazy, že „Euro-Med“ pokročil k vytváření nové „Velké-EU“ v hranicích podobných Římskému impériu. Vedle sedmadvaceti zemí Evropských zahrnuje i šestnáct severoafrických a blízkovýchodních. Má dva společné prezidenty, jednoho „severního“ druhého „jižního“. V době květnové konference SIOE jimi byli Sarkozy a Mubarak.

Promítané dokumenty EU na konferenci SIEO potvrzovaly, že už od letošního roku, ale naplno v roce 2012 má v „Euro-Medu“ fungovat volný pohyb zboží a osob. Jiné dokumenty počítaly s oněmi citovanými 56 miliony muslimů a tím praktickou islamizací Evropy. Pozvání na konferenci nepřijal nikdo z vládních politiků ani šéfredaktorů, kterým konference chtěla položit otázku, proč tyto informace veřejnosti zamlčují. Dánský premiér odmítl odpovědět na dva dopisy žádající vysvětlení, proč vláda občanům třináct let existenci projektu zamlčuje. Několik nevládních poslanců, kteří přišli, o projektu „Euro-Med“ také zjevně nic nevěděli a zažili na konferenci informační šok. Pozvaný americký islamolog profesor Bill Warner přednesl historické důkazy, že islám se nikdy nevzdává a nepřizpůsobuje, nýbrž vždy usiluje o nadvládu. A že tudíž „Euro-Med“ směřuje k definitivnímu konci západní civilizace v Evropě během jedné generace.

Konference SIOE představila základ projektu, jímž je „Euro-Mediterranean Declaration“ z barcelonské konference v listopadu 1995. Podepsaly ji všechny tehdejší členské státy EU plus Maroko, Alžírsko, Tunisko, Egypt, Jordánsko, Palestinská správa, Sýrie, Libanon, Turecko a Izrael. Lisabonskou smlouvou její platnost přešla automaticky i na nové členy EU. Deklarace se zavazuje zavést od roku 2010 politické partnerství, kulturní partnerství, volný obchod, ekonomickou integraci, volný pohyb a zvýšený rozpočet finanční

pomoci partnerským islámským zemím. Jakou pozici bude v dnešní zostřené situaci mít Izrael, je v této chvíli nejasné, podepisoval to krátce poté, co si Arafat s Peresem potřásali rukama a ještě než se svět dověděl o nějakém Hamasu.

Na základě Barcelonské deklarace postupně vznikly desítky specifických institucí a projektů, které (většinou z rozpočtu EU) „Euro-Med“ splétají a proplétají, prakticky ve všech oborech: energie, průmysl, obchod, turismus, vědecký výzkum, telekomunikace, informatika, regionální infrastruktura, doprava, životní prostředí. V popředí stojí koordinační činnosti kulturní, vzdělávací a mediální.

Jednou z nejdůležitějších a nejaktivnějších institucí „Euro-Medu“ je vzdělávací nadace Anna Lindh Foundation, kterou v roce 2005 společně založily Arabská liga, EU a UNESCO. Její kulturní politikou, jak ji vysvětlil tehdejší šéf Traugott Schoeffhalter, je „útočit na stereotypy, předsudky a ignoranci a měnit každodenní žurnalistiku“ tak, aby prosazovala „mezikulturní porozumění“. Rozvíjet „mezikulturní dovednosti novinářů, školáků a umělců, řídit výstavy a kulturní produkce a školit učitele, aby jejich učení bylo multikulturní.“ Ovlivňovat školní osnovy, aby se staly multikulturní přepracováním učebnic a vzdělávacích pomůcek“. K tomuto účelu EU uzavřelo smlouvu o spolupráci s islámskou vzdělávací, vědeckou a kulturní organizací ISESCO, jejímž vyhlášeným programem je šířit islámské myšlení a životní styl v celém světě. V Dánsku v roce 2006 uspořádala šestidenní islámský festival.

Nelze této kampani upřít úspěch: jen Itálie odhaduje, počet italských občanů islámského vyznání (tedy včetně občanů imigrantského původu) na nejméně čtvrt (podle některých pramenů až půl) milionu. Celkový počet muslimů legálně sídlících v Itálii je asi 1,5 milionu.

Žádná reciproční propagace křesťanské kultury v islámských zemích ze zdrojů EU neprobíhá, je to tažení jednosměrné.

Otázku, proč se žádné zprávy o „Euro-Med“ neobjevují v hlavních médiích, se konference pokusila zodpovědět informací o průběhu semináře pracovníků médií s činiteli EU na téma „rasismus, xenofobie a média“ ve Vídni v květnu 2006. Ten po konstatování, že standardy zpravodajství a odpovědností médií zdaleka nejsou uspokojivé, ujistil, že EU nehodlá média cenzurovat či regulovat, nýbrž že všechno raději ponechá „seberegulaci prostřednictvím profesních organizací“. Slovy komisařky pro „vnější vztahy a evropskou sousedskou politiku“ Benity Ferrero Waldnerové je to proto, že „svoboda projevu je centrální mezi hodnotami a tradicemi Evropy“, ale „její zachování závisí na odpovědném chování jednotlivců“. Logické: svobodu zachová ten, kdo se jí dobrovolně vzdá.

Konference SIOE konstatovala, že taková odpovědná seberegulace už zjevně v Dánsku funguje dokonale, neboť se na ni nedostavil nikdo z hlavních médií – ani vysvětlit, proč o „Euro-Medu“ média neinformují, ani o konferenci informovat veřejnost. Ani jí se tedy nepodařilo protrhnout mediální zatmění, třebaže dva týdny po ní přišlo další potvrzení od Evropské komise ve sdělení Evropskému parlamentu z 10.6. 2009:

„Byla dohodnuta společná agenda pro usnadnění integrace do evropských společností. Byla také ustavena partnerství s neunijními zeměmi, aby se otázky migrace mohly řídit harmonicky. V roce 2006 bylo v Unii registrováno 18,3 milionu neunijních občanů. Dá se očekávat, že migrační tlaky budou sílit. Je to následkem populačního růstu a chudoby v mnoha zemích jejich původu a stárnutím populace Evropy. Mezi lety 2008 a 2060 poklesne počet lidí pracovního věku o 50 milionů.“ A ty chce EU doplnit z islámských zemí.

Ale mediální zatmění trvá. Musely je až z Ameriky natrhnout Washington Times, když si 30. prosince troufaly ocitovat Wildersovo varování: „Jsme teď svědky hlubokých proměn, které navždy změní

osud Evropy a odešlou celý kontinent do, slovy Ronalda Reagana, tisíciletého temna.“

A někdo z našich politiků, kteří nás tak nadšeně do Lisabonské smlouvy táhli, nám už pomalu dluží upozornění, kdy ty partnerské migrační toky dotečou k nám a jak si s nimi máme poradit.

Benjamin Kuras, 31. 3. 2010

Jak zabít civilizaci

Benjamin Kuras

Vydavatelství: Baronet a.s.

Praha 4 – Chodov, Květnového vítězství 332/31,

PSČ: 149 00

IČ: 492 41 001

E-mail: info@baronet.cz

Telefon: 222 310 115